

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/49 • 25 Aralık 2009 • 1 TL

**TEKEL işçisinin
kararlı direnişi
sürüyor...**

**TEKEL işçisiyle
sınıf dayanışmasını
yükseletelim!**

İÇİNDEKİLER

TEKEL direnişi, sorunlar ve görevler....	3
Direnişçi TEKEL işçileri yol gösteriyor!	4
Düzen sınırlarını aşmayan her yol tasfiyeye götürür!	5
Sermaye saldırıyor, sendikalar sessiz.....	6
Esenyurt-Avcılar cinayet şebekesi suç işlemeye devam ediyor!	7
Emekçi Kadın Komisyonları'ndan TEKEL işçileriyle dayanışma çağrısı. . .	8
TEKEL'de direniş günlüğü.....	9
Türk-İş'ten 1 saatlik iş bırakma kararı.	10
Patronlar işçi öldürür, mahkemeler serbest bırakır!	11
TÜİK il bazında işsizlik rakamlarını açıkladı... ..	12
Esenyurt-Avcılar polisi devrimci sınıf faaliyetine saldırıyor.....	13
Entes'te direniş güncesinden	14
İşçilerden köprü ve Taksim eylemi.....	15
Volkan Yaraşır'ın Parti etkinliğinde yaptığı konuşma....	16-18
19 Aralık Katliamı lanetlendi!	19-20
Genç-Sen 3. Olağan Genel Kurulu	
Ankara'da toplandı!.. ..	21
DLB'lilere gözaltı ve işkence.	22
Katiller düzeninden hesap soralım!...! .	23
Onlar, Kürt halkına düşman... ..	24
Köhnemiş sistemin çürümüş oyunları...25	
Yunanistan'da kapitalist sistem iflasın eşiğine dayandı.... ..	26
Almanya'nın gündeminden	
Kunduz bombardımanı düşmüyor! ...	27
Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 4	
M. Can Yüce	28-29
Hasta tutsaklara özgürlük!	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/49 * 25 Aralık 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul**
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / **İSTANBUL** /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Ankara'da biraraya gelen binlerce TEKEL işçisinin direnişi sürüyor. Direnişle sınıf dayanışma ise giderek güçleniyor. Ancak bu dayanışmanın TEKEL işçilerinin direnme kararlılığını güçlendirecek düzeyde olmadığı da açık bir gerçek.

Sermaye devletinin biber gazı, cop ve tazyikli suyla TEKEL işçilerine saldırmasının ardından Türk-İş Genel Merkezi'ne çekilen işçiler pasif bir bekleyiş içinde sokulmuş durumdalar. Bu pasif bekleyişin direnişin kötü bir şekilde sonuçlanmasının potansiyel tehlikelerini de kendi içinde barındırdığını söylemek gerekir.

Öte yandan başta Erdoğan olmak üzere sermaye devletinin yetkilileri direnişi kararlılıkla devam ettiren TEKEL işçilerine karşı tehdit, şantaj, baskı ve provokasyonlarını kesintisiz olarak sürdürüyorlar. Ancak bu tehdit ve saldırıların geri teptiğini söylemek gerekir. TEKEL işçilerinin mücadele kararlılığı bu saldırılar karşısında daha da güçleniyor.

Türk-İş bürokratlarının direnen TEKEL işçilerinin direnişi büyütecek ve eylemli bir sınıf dayanışma ile birleştirecek bir mücadele çağrısına verdikleri yanıt sınırlı ve göstermelik bir eylem takvimi oldu. Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun 23 Aralık günü yaptığı toplantı sonucu açıkladığı eylem takvimi görüntüyü kurtarmaya yetecek bir sınırdan tutuldu. Açık ki, Türk-İş'ten sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırıların önünü kesecek bir eylem programı ortaya koymasını beklemek gerçekçi değildir. Ne Türk-İş'in konumu ne de niyeti böyle bir programı hayata geçirmeye uygundur.

Bugün direnen TEKEL işçilerinin mücadelesini eylemli bir hatta büyütecek gerçek bir sınıf dayanışmasına ihtiyaç vardır. Bu dayanışmanın daha da büyütülmesi, güçlendirilmesi ve yaygınlaştırılması için tüm gerçek sınıf dostlarının harekete geçmesi güncel bir görevdir.

Sınıf devrimcilerinin tüm toplumun gündemine giren ve bu temelde toplumu ayrıştıran bir direnişin kendilerine yüklediği görev ve sorumlulukların bilinciyle hareket etmeleri gerekmektedir Sınıf devrimcileri bulundukları tüm alanlarda TEKEL işçileriyle sınıf dayanışmasını eylemli tarzda hayata

geçirecek bir pratik çaba içinde olmalıydılar. Bu sorumluluk herkesten önce sınıf devrimcilerine düşmektedir.

* * *

Sermaye devletinin eli kanlı katilleri suç işlemeye devam ediyor. Her gün bu suç dosyasına yeni bir sayfa ekleniyor. İnfaz, işkence, işkencede katletme, keyfi baskılar, kaçırma ve tehdit vb. saldırılar aralıksız olarak hayata geçirilmektedir.

Alaattin Karadağ cinayetinin ardından sol güçlerin gündemine getirilen polis terörüne ve cinayetlerine karşı ortak bir kampanyanın örgütlenmesi girişimi yazık ki hedeflenen sonuçları yaratabilmiş değil. Faşist devlet terörünün daha sistematik bir hale geldiği ve yaygınlaştığı bir dönemde, bu terörü geriletecek bir mücadele hattının örülmesi bir ihtiyaçtı. Ne var ki böyle bir mücadele hattının örgütlenmesinin en başta sorumluluğunu taşımaları gereken güçler, bu konuda duyarsız kalabildiler. Böylece daha genel ve daha yaygın ve daha etkili bir çalışmanın koşulları ortadan kalkmış bulunuyor. Ancak bu durum çalışmanın amaçlanan çerçevede gerçekleşmesinin önüne hiçbir biçimde geçmiş değil. Bazı güçlerle yerel ölçeklerde de olsa, bu çalışmanın yürütülmesi planlanmış bulunuyor. Çalışma ilerledikçe farklı başka güçlerin bu çalışmanın bir parçası hale gelme ihtiyacı duyacaklarını umuyoruz.

Sınıf devrimcileri polis terörüne ve cinayetlerine karşı çalışmalarını başlatmış bulunuyorlar. Bu çerçevede en başta devlet terörünü geniş işçi ve emekçilere teşhir edecek bir faaliyet yürütüyorlar. Kuşkusuz teşhir faaliyeti bu kampanyanın bir yanını oluşturmaktadır. Asıl yapılması gereken teşhir faaliyetini faşist baskı ve terörü geriletecek eylemli bir mücadele zemini ile birleştirebilmektir. Böyle bir sürecin başarıyla örgütlenmesini sağlayacak çeşitli araç, yöntem ve zeminlerin etkili ve yaratıcı bir tarzda planlanan çerçevede kullanılması gerekmektedir.

Bu faaliyetin ve sonuçlarının site ve gazetemize düzenli bir tarzda yansıtılması ortaya konulan emeğin ve çabanın hem sahiplenilmesi hem de işçi ve emekçilere taşınması bakımından önem taşımaktadır. Bunun gereklerine uygun bir tutumun ortaya konulacağından kuşku duymuyoruz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçılarda...

TEKEL direnişi, sorunlar ve görevler

Bir süredir sokaklar Kürt halkının militan eylemlerine sahne olmaktaydı. Kapsamlı bir kirli propagandayla toplum düzeyinde örgütlenmeye çalışılan bir gericilikle karşılanan bu eylemler, düzeni oldukça zorladı. Emperyalistlerle kapalı kapılar ardında hazırlanmış olan ve belli bir plan dahilinde uygulamaya sokulan senaryo, Kürt halkının militan eylemlilikleriyle uygulanamaz noktaya getirildi. Böylelikle kitle mücadelesinin düzen tarafından hesaba katılması gereken bir güç olduğu bir kez daha görüldü.

Sermaye iktidarı, yaptığı manevralarla ve şovenizm silahını kullanarak bu hareketliliğin üstesinden geleceğini düşünüyordu. En azından toplumu yönetmenin bir olanağı olarak değerlendirerek, durumdan azami ölçüde yararlanmaya bakıyordu. Bu açıdan belli bir başarı kazanmış olsa da, durumu kontrol altına aldığını düşündüğü bir aşamada bu kez sokağa işçiler çıktılar. Şovenizmin kendilerini mücadeleden geri tutamayacağını, sokaklara çıkmaktan alıkoyamayacağını göstermiş oldular. Sermaye devleti ise Kürt halkının üzerine saldırdığı kolluk güçlerini tereddütsüz biçimde işçilerin üzerine gönderdi. Günler boyunca Kürt halkına karşı acımasızca kullanılan polis copu ve bombası bu kez işçilerin üzerinde kullanıldı. Demiryolu emekçileri, itfaiye işçileri ve TEKEL işçileri devletin terörüne maruz kaldılar. Fakat böylece devletin suçüstü yakalandığı manzaralar ortaya çıktı. Özellikle TEKEL işçilerinin Ankara'nın göbeğinde maruz kaldıkları vahşet ters tepti. Devlet terörüne yönelik olarak şovenizmle oluşturulan toplumsal destek havası büyük ölçüde dağıldı.

Artık sokak eylemlerinin odağında TEKEL işçileri var. TEKEL işçilerinin direnişi giderek toplumsal muhalefetin de çevresinde toplanmaya başladığı bir mücadele mevzisi konumuna gelmiş durumda. Ankara'da eylemlerini kararlılıkla sürdüren TEKEL işçileri kazanıncaya kadar devam edeceklerini söylüyorlar. Mücadelelerini güçlendirmek üzere yeni eylem biçimlerine başvuruyorlar. İşçilerin bekleyişlerini sürdürdüğü Türk-İş binasının önü bir mücadele alanı durumunda. Çeşitli işkollarından işçiler ve emekçiler dayanışmak amacıyla direniş alanına yürüyüşler düzenliyorlar. TEKEL işçilerinin yoğun olarak yaşadıkları illerde işçi aileleri eylemler gerçekleştirdiler. Bunların yanı sıra direniş daha ileri eylem biçimlerini de gündeme getirdi. Genel grev istemi gerek TEKEL işçileri tarafından ve gerekse de ileri ve mücadeleciler sınıf bölükleri tarafından yükseltilmeye başlandı ve Türk-İş bürokrasisinin de önüne konuldu.

Bu noktada Türk-İş bürokratlarının tutumu dikkatle izlenmelidir. Zira bir süredir Türk-İş bürokratları önemli bir çatlakla yüzyüzediler. Merkezi Başkanlar Kurulu toplantılarını dahi yapamaz duruma düşmüşlerdi. Ancak TEKEL işçileri yaptıkları eylemlerle Türk-İş Başkanlar Kurulu'nu toplanmaya mecbur bıraktılar. İşçilerin isteği bir genel grevdir. Ancak Türk-İş Başkanlar Kurulu'ndan bir genel grev kararının çıkmayacağı bugüne kadarki pratikleri üzerinden bilinmektedir. Daha çok tehditlerle birlikte uyarı eylemleri sözkonusu olabilirdi ki nitekim böyle olmuştur. Başkanlar Kurulu'ndan altı boş tehditler ve göstermelik eylem kararlarından başka bir şey çıkmamıştır. Fakat bu uyarı eylemlerinin de büyük ölçüde kağıt üzerinde kalacağı açıktır. İlerici bazı sendikacıların yönetimde olduğu sendika şubeleri ve bazı mücadeleciler sınıf mevzileri dışında sahipsiz kalması muhtemel bu eylem kararlarının işçi sınıfının beklentilerini karşılaması mümkün değildir.

Kuşkusuz bu bir hayal kırıklığı da olmayacaktır. Çünkü işçi sınıfı sendika bürokratlarından umudunu kaybedeli çok oldu. Bugün döne döne sendika bürokratlarının kapısına dayanıyorsa eğer, birincisi, sendikalarının öz savunma örgütü olduğu yönündeki kendiliğinden sahip olduğu bilincinden dolayıdır. Diğeri ise sendikalarına yaslanmaktan başka bir yol bulamadığı ölçüde, sendikalara çöreklenmiş sendika ağalarıyla da bir biçimde ilişki içerisine girmek durumunda kalmasındandır. Ve işçi sınıfının mevcut geri durumu bu ilişkinin niteliğini belirlemektedir. İşçi sınıfı sendika ağalarının ne olup olmadıkları konusunda belli bir bilinç açıklığına sahip olmakla birlikte, mücadele gücü ve örgütlülüğü bakımından geri durumda olduğu için, bu bilince uygun davranmamakta, sendika ağalarının yakasına yapışmamaktadır. Bunun içindir ki, Türk-İş Başkanlar Kurulu'ndan çıkacak kararlar ne kadar beklentilerin gerisinde olursa olsun, işçi sınıfının bu sonuçtan dolayı hain ağalarından hesap soracak bir eylemli duruş içerisine girmesi halihazırda zor görünmektedir. Elbette homurtuların yükselecek ve hayal kırıklığının ürünü hoşnutsuzluk dışı vuracaktır. Ancak bu tepkilerin bürokratları önüne katacak kadar güçlü ve sürekli olması en azından verili koşullar bunun böyle olacağını göstermektedir.

Diğer taraftan, bir süredir Türk-İş bünyesinde alt kademe sendika yöneticileriyle merkezi Türk-İş yönetimi arasında varolan gerilimin bir çatışmaya dönüşme olasılığı vardır fakat zayıftır. Zira bir kısmı ilerici olan bu muhalif kesimler bunu başaracak bir iradeye, bu süreci bir hesaplaşmaya çevirecek özgüvene sahip değildir. Elbette bu konuda önden kesin belirlemeler yapılamaz. Fakat sonuçta bu güçlerin yapısal özellikleri, eğilimleri ve sınırları bellidir. Hareket sınırları esas olarak işçi sınıfının mücadele gücü tarafından belirlenmektedir. SSGSS döneminde sergiledikleri muhalefet, devrimci güçlerin de katkısıyla belli bir ivme kazanmış, merkezin bürokratları üzerinde belli sonuçlar da yaratmıştı. Fakat bu sürecin sonunda tehdit ve baskılarla susturuldular. Bu alt kademe bürokratlar geçtiğimiz yıl kamu TİS'leri döneminde de sahnede ydiler. İstanbul ve Ankara'da Türk-İş yönetimini hedef alan ileri kitlesele eylemler gerçekleştirdiler. Fakat TİS'lerin satışla sonuçlanmasına engel olamadılar ve bir kez daha kendilerinden ileri bir tutum bekleyenleri yarı yolda bıraktılar.

Bugün TEKEL işçileri tarafından bir mücadele mevzisi açılıp, mücadele isteği güçlü işçi ve emekçiler tarafından bu mevzi bir toplanma merkezi haline getirilince, alt kademe sendikacılar yeniden ortaya çıktılar. Türk-İş bürokratlarına karşı muhalefeti yükseltmeye başladılar. Bu davranış çizgisi onların karakteristik özelliğidir. Özgüveni zayıf, siyasal mücadelesiz bir sınıfın bu tutumunun, sendika üst

bürokrasisi karşısında kararsız ve kaypak bir davranış çizgisine sahiptir. Fakat, bu sınırları ve zayıflıkları bir veri olmakla birlikte, işçi sınıfının etkisine açık olmaları ve taban hareketine yaslanmak kaygısı duymalarından dolayı, mücadelenin gelişimi açısından yine de belli bir işlev görebilmektedirler. Bugün taban basıncını üst bürokrasiye yansıtan bu güçler, özellikle taban örgütlenmesinin zayıf olduğu bugünkü şartlarda işçi hareketinin istek ve eğilimlerini nispeten örgütlü biçimlerde kendisini ifade etmesine olanak sağlayabilmektedirler.

Bununla birlikte, bu alt kademe bürokratlar hakkında abartılı beklentilere girmek doğru değildir. Zaten sınıf içerisinde de onların neyi ne kadar yapacağı konusunda belli bir bilinç ve güvensizlik söz konusudur. Bu durum alt kademe sendika bürokratları üzerinde bir basınca neden oluyorsa, bunu anlamlı görmek ve teşvik etmek gerekir. Ancak, asıl önemli olan, sınıfın tabandan örgütlülüğünü güçlendirmesi, bağımsız sınıf hareketine güvence oluşturacak iç örgütlülüklere ve öncüler şahsında devrimci siyasal bir bakışa sahip olmasıdır. Bu sağlandığı ölçüde, taban basıncının ileri tutumlar almak zorunda bıraktığı güçler ya işçi sınıfının yararına çalışmak zorunda kalır, ya da bir engele dönüştükleri yerde aşılırlar. Bugünkü durumda ise, tüm olanaklarına karşın TEKEL işçilerinin direniş ateşinin içten içe söndürülmesi ve mevcut olanaklarının ya alt kademe sendika yönetimleri ya da burjuva siyaseti tarafından istismar edilmesi kaçınılmazdır.

Bu ikincisi halihazırda belli bir başarıyla gerçekleştirilmektedir de. Uzun zamandır işçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesinden uzak duran ve gericiliği bayrak yapmış olan CHP'nin TEKEL işçilerinin eylemlerini siyasal ranta dönüştürmek için gösterdiği çaba ortadadır. İşçi sınıfı bağımsız bir sınıf kimliği ve gücü kazanamadığı ölçüde bu burjuva siyaset bezirganlarının istismarından kurtulması mümkün olmayacaktır.

TEKEL direnişini ve bu direnişin ortaya çıkardığı imkanları sınıf hareketinin gelişimi yönünde bir dayanağa dönüştürebilmek bugünün öne çıkan görevidir. Bu, direnişi her alandaki siyasal çalışmanın merkezine oturtabilmek ve sınıf hareketinin mücadele hatlarının kurulabilmesi açısından bir olanağa çevirebilmek yönünde yoğun bir çaba demektir. TEKEL işçilerine siyasal sınıf bilinci kazandırmak, yani onların dikkatini düzene ve düzenden kaynaklanan diğer sorunlara (Kürt sorunu, devlet terörü vb.) çekmeyi hedefleyen bir müdahale çabası içinde olmak demektir. Güçlü bir sınıf dayanışmasının örgütlenmesi konusunda üzerimize düşeni en etkin bir biçimde yapmak demektir. Bu aynı zamanda TEKEL işçilerine yönelik devlet terörünün, yürütülmekte olan "Polis terörüne ve cinayetlerine son!" kampanyası kapsamında ele alınması demektir.

Direnişçi TEKEL işçileri yol gösteriyor!

40'ı aşkın işyerinin kapatılmasına ve özlük haklarının gaspına karşı mücadele eden 12 bin TEKEL işçisi, yerellerde başlattıkları direnişi Ankara'ya taşıdılar. TEKEL işçilerinin bir haftayı geride bırakan Ankara direnişi, olumsuz koşullara rağmen temel gündemler arasında yerini aldı.

Sınıf hareketinin zayıf olduğu bir dönemde eyleme geçen TEKEL işçileri, sendika bürokrasisinin ilgisizliğine, devletin tepesinden savrulan tehditlere rağmen geri adım atmadılar. Sermaye cephesinden gelen bu pervasız saldırıya karşı başkentin merkezinde uzun soluklu bir direniş kararlılığı sergiliyorlar.

Devlet terörüne ve “provokasyon” tehdidine rağmen...

Polis terörü ve cinayetlerinin giderek arttığı bir dönemde başlayan TEKEL işçilerinin eylemi, kolluk kuvvetlerinin vahşi saldırılarına maruz kaldı. Aynı günlerde İstanbul'da eylem yapan itfaiyeciler ile demiryolu çalışanlarına gaz bombaları ve biber gazıyla saldıran polis, TEKEL işçilerine de azgınca saldırdı. Başkentin merkezini gaza boğan kolluk kuvvetleri, onlarca işçiyi yaraladı, bir o kadarını da gözaltına aldı. Sendika yöneticilerini gözaltına alarak TMS'ye götüren polis, saldırıya karşı direnen işçileri Abdi İpekçi Parkı'ndaki havuza sürükledi. Uzun süre havuzdan çıkmalarına izin verilmeyen işçiler, ardından polis tarafından gözaltına alındı.

Ankara polisinin gözü o kadar dönmüştü ki, alanda düzen partilerinin bazı milletvekillerinin bulunmasına rağmen, işçilerin üzerine acımasızca bomba yağdırdı. Vahşi saldırının ardından medyaya açıklama yapan Ankara Valisi de TEKEL işçilerini tehdit etti. “Provokasyon ihbarı” aldıkları için saldırdıklarını öne süren vali, utanmadan işçilerin iyiliği için çalıştıklarını söyledi.

Kitle eylemlerinde provokasyonların kolluk kuvvetleri ya da onların işbirlikçileri tarafından yapıldığı gözönüne alındığında, Ankara Valisi açıkça TEKEL işçilerini tehdit etti. Ancak polisin azgın terörü karşısında bir milim gerilemeyen işçiler, valinin provokasyon tehditlerine de aldırmadılar. Talepleri kabul edilinceye kadar Ankara'yı terk etmeyeceklerini vurgulayan direnişçi işçiler, kefenli eylem yaparak zorbalığa boyun eğmeyeceklerini ilan ettiler.

Direniş toplumsal dinamikleri hareketlendirdi

Burjuva düzen gericiliği ve medyası, Tokat'taki şaibeli olayın ardından ülke atmosferine yüksek dozda şovenizm zehri salmaya başladı. Bazı illerde faşist grupları sokaklara salan egemenler, vahşi linç sahneleri sergilemekten kaçınıyorlar. İşçi ve emekçileri etnik temelde parçalayıp güçten düşürmeye çalışan rejimin efendilerine en iyi yanıtı ise TEKEL işçileri veriyor.

Türkiye'nin dörtbir yanından Ankara'ya gelen işçiler, Kürt, Türk, Arap, Çerkez ve diğer milliyetlere mensup olsalar da, sermaye karşısında birleşen işçi sınıfının neferleri olarak direniyorlar. Bu direniş, insanlar arasındaki temel ayrımın sınıf ayrımı olduğu, diğer ayrımların da buradan türetildiği gerçeğini bir kez daha kanıtlamıştır. Ankara'da direnen işçiler, yapay ayrımları bir kenara itip sınıfsal temelde birleşmenin yaratabildiği etkiyi dostu düşmana gösterdiler. TEKEL işçileri bu yönüyle de Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine yol gösteriyorlar.

Sınıf dayanışmasının dibe vurduğu, sendika ve kitle örgütlerinin belli bir atalet içinde bulunduğu günlerde başlayan TEKEL işçilerinin direnişi, toplumsal dinamikleri de kısmen de olsa hareketlendirdi.

Polis terörüne, hava koşullarının elverişsizliğine, barınma ve beslenme sorunlarına rağmen Ankara'yı mesken tutan TEKEL işçilerinin kararlılığı, Türk-İş'in başına çöreklenen sendika ağalarını çok sarsamasa da, işçileri, emekçileri, gençliği, hekimleri, hukukçuları, eczacıları harekete geçirmiş, istenen düzeyde olmasa bile anlamlı dayanışma eylemleri örgütlenmiştir.

Dayanışma eylemlerinin yanısıra revir oluşturan ilerici doktorlar ile tıp öğrencileri rahatsızlanan işçileri muayene etmekte, TEKEL işçileriyle dayanışma içinde olan eczacılar ise ücretsiz ilaç sağlamaktadırlar.

DİSK yönetimi dayanışma grevine hazır olduğunu ilan ederken, Türk-İş'e bağlı sendikaların İstanbul'daki şubeleri ise, konfederasyon yönetimini göreve çağırma gereği duydular. Özellikle işçileri hedef alan polis terörünü sessizce izleyen konfederasyon yönetimini eleştiren şube başkanları, Türk-İş yöneticilerini TEKEL işçilerine sahip çıkmaya çağırdılar.

İşçi düşmanı zihniyet teşhir oldu

Toplumsal muhalefeti devlet terörüyle ezme politikası izleyen AKP hükümeti, TEKEL işçilerinin Ankara'ya gelmesinden duyduğu rahatsızlığı ilk andan belli etti. Hizmetindeki kolluk kuvvetlerini işçilerin üzerine salan dinci gerici hükümetin zorba zihniyeti, bu vesileyle de tüm çirkinliğiyle ortalığa serildi. 1 Mayıslar'da kolluk kuvvetlerini işçilerin üzerine salan Amerikancı AKP hükümeti, haklarını arayan TEKEL işçilerine karşı da aynı zorba politikayı izledi.

İşçilerin kararlılığı karşısında adeta kuduran kolluk kuvvetleri ise, hiçbir yasa ve kural tanımadan TEKEL işçilerine saldırdılar. Milletvekillerinin biber gazından nasibini almaları, saldırının meclise taşınmasına da vesile oldu.

Böylece polisin hak arama mücadelesine katılan herkese kinle saldırdığı bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Kolluk kuvvetlerine arka çıkıp TEKEL işçilerini tehdit eden Ankara Valisi'nin de tam bir işçi düşmanı olduğu toplumun farklı kesimleri tarafından görülmüştür.

Kolluk kuvvetleri ile Ankara Valisi'nin yanısıra AKP hükümetinin de teşhir olmasına katkıda bulunan bu direniş, tüm egemenlerin derin bir kinle izlediğinden şüphe etmemek gerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sermaye medyası direnişi görmezden gelemedi

Sokak ortasında cinayet işleyen polisin suçuna gerekçe uydurma işini üstlenen, kimi burjuva kesimlerin kokuşmuş özel yaşamını “ana haber” olarak sunan sermaye medyası, işçilerin, emekçilerin, gençliğin, ilerici ve devrimci güçlerin hak arama mücadelesini ise görmezden gelir.

Çoğu zaman toplumsal eylemleri suskunluk fesadıyla karşılayan sermaye medyasının izlediği yayın politikası, temsil ettiği kokuşmuş sınıfa her yönüyle uymaktadır. Hal böyleyken sahibinin sesi medya, TEKEL işçilerinin kararlı direnişini yansıtmak zorunda kalmıştır. Bunu istediğinden değil, mecbur kaldığından yapmıştır. Bu örnek, medyanın suskunluk fesadını parçalamakta da sınıfın örgütlü gücünün etkisini ortaya koymaktadır.

Saldırıları püskürtmenin yolu örgütlü direnişten geçiyor!

İşçi sınıfı örgütlü bir güç olarak meydanlara inmediği sürece, sermaye iktidarının saldırganlıkta sınır tanıması için bir neden olmayacaktır. Nitekim son yıllarda hükümetlerin ekonomik, demokratik, sosyal, siyasal hakların gaspı noktasında sergiledikleri pervasızlık, bu konuda rahat olmalarıyla açıklanabilir ancak. Egemenler işçi sınıfının örgütlü gücünün basıncını tepelerinde hissedene kadar saldırılar hız kesmeden sürecektir. İşte TEKEL işçilerinin direnişi, uzun sayılabilecek bir aradan sonra, Ankara'daki gerici rejimin temsilcilerine bu gücün varlığını yeniden hissettirmiştir.

TEKEL işçilerinin in mücadelede sergilediği kararlılık, direnişin toplumun ileri kesimlerinde yarattığı etkiyi güçlendirmiş, ülkedeki puslu havada bir dağılma başlatmış, toplumsal dinamikleri hareketlendirmiş, egemenleri toplum nezdinde teşhir etmiş, medyanın suskunluk fesadını kısmen parçalamıştır.

Tüm bunlar, işçi sınıfının örgütlü direnişinin gücünün somut göstergeleridir.

Olumsuz koşullara rağmen toplum geneline yayılan bu etkiyi yaratan sınıfın bir sektöründeki bölüklerinden sadece biridir. Henüz politikleşmeyen sınıfın bir kesimi tarafından bu kadar güçlü bir etkinin yaratılabildiği gözönüne alındığında, ihtilalcı sınıf partisiyle birleşen işçi sınıfının açığa çıkartacağı devrimci enerjinin önünde hiçbir gücün duramayacağını kestirmek güç olmadığı gibi, tarihsel deneyimler de bunu defalarca kanıtlamıştır.

Düzen sınırlarını aşmayan her yol tasfiyeye götürür!

DTP'nin kapatılmasının ardından sine-i millete dönme kararı alan milletvekillerinin Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) ile meclis zeminine dönmeleri gündemin ön sıralarındaki yerini koruyor. Düzen cephesinde de yoğun olarak tartışılan bu konu, Abdullah Öcalan'ın avukatları aracılığıyla İmralı'dan verdiği mesajların ardından öne çıktı. DTP'lilerin aldığı meclise dönme kararı düzenin karşı karşıya kalacağı sıkışmanın şimdilik aşılması anlamına geliyor. Bu durum, Kürt halkının tüm militan eylemlerine rağmen Kürt hareketinin düzenle barış yönlü bir çizgi izleyeceğini de bir kez daha gösteriyor. Diğer yandan, BDP'ye geçen milletvekillerinden bir heyetin sömürgeci sermaye devletinin "demokratik açılım" kapsamında Irak yönetimiyle yaptığı görüşmeyle eşzamanlı olarak Mahmur Kampı'nı ziyaret etmesi de gündemin ön sıralarına yerleşti.

İçişleri Bakanı Beşir Atalay 21 Aralık günü Erbil'de Güney Kürdistan Bölgesel Kürt Yönetimi Başkanı Mesut Barzani ve ardından da Başbakanı Berham Salih, İçişleri Bakanı Kerim Sincari ve Bağdat'ta işgalci ABD'li general Odierno ile bir araya geldi. Atalay, "PKK terör örgütünün tasfiyesine ciddi katkıda bulunacak görüşmeler" yapıldığını kaydederek "Üçlü Mekanizma" çerçevesinde tarafların düzenli toplantı tarihlerini beklemeden kısa sürelerde bir araya gelececeklerini ifade etti. Öte yandan Eski AKP Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat başkanlığındaki parti heyeti Bölgesel Kürt Yönetimi Başbakan Yardımcısı Azad Bervari ve Parlamento Başkanı Kemal Kerküki ile görüştü.

Atalay'ın Bağdat-Erbil toplantılarına eşlik eden Fırat'ın Güney Kürdistan temasları, Güney Kürdistan Bölgesel Kürt Yönetimi'nin PKK'nın tasfiyesinde daha aktif rol almasını amaçlıyor. Sömürgeci sermaye devletinin içine girdiği açmazdan silah yoluyla çıkma tercihini ifade eden bu yoğun görüşme trafiği, Güney Kürdistan'daki PKK varlığına ağır bir darbe indirerek onu silah bırakmaya zorlamayı ve böylece Kürt hareketinin talepler çitasını rejimin "kırmızı çizgileri" düzeyine indirmeyi hedefliyor. Açık ki bu, sömürgeci sermaye devletinin Kürt sorununu değil, Kürt hareketini çözme politikasının yeni bir dışa vurumudur.

Öte yandan, kapatılan DTP'nin eski Genel Başkanı Ahmet Türk, siyaseti Barış ve Demokrasi Partisi'nde (BDP) sürdürme kararı aldıklarını ve 19 eski DTP milletvekilinin istifa kararından "Türkiye'deki demokrasi güçleri, aydınlar, yazarlar, akademik çevreler" in ve Öcalan'ın talebi nedeniyle vazgeçtiğini söyledi.

Radikal gazetesi yazarı Murat Yetkin, "Hükümetin son iki haftadır aldığı en iyi haber, herhalde dün Ahmet Türk'ün kapatılan DTP milletvekillerinin Meclis'ten istifa etmeyeceği, Barış ve Demokrasi Partisi'ne (BDP) katılma kararını açıklaması oldu." diyor. Kuşkusuz ki, Meclis'e yeniden dönme kararı, sadece AKP hükümeti için değil, bir bütün olarak sermaye düzeni ve devleti için "iyi bir haber" olmuştur. Sözkonusu kararın "iyiliği" sadece onları sıkıntılı bir "ara seçim"den kurtaracak olmasından dolayı değildir, yanı sıra, mevcut kriz koşullarıyla da birleşerek artan sokağın hararetinin bir parça düşmesine hizmet edeceği beklentisi taşınmaktadır.

Açık ki, sermaye devletinin meclisi hiçbir zaman işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının temel sorunlarına çözüm getirmemiş, tam tersine, emperyalizmin, işbirlikçi sermayenin ve devletin

politikaları doğrultusunda kararların alındığı bir yer olmuştur. Bu gerçeği unutup düzenin açtığı kanaldan yürümeye kalkanlar hep kaybetmiştir. Kaybedenler işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı, kazanan sömürgeci sermaye düzeni olmuştur.

Öcalan, Adalet Bakanlığı heyetiyle görüşmesinin ardından avukatlarına yaptığı açıklamada, "DTP'nin kapatılması dünyanın sonu değil, mücadelelerini sürdürürler, yollarına devam ederler" diyerek, kapatma kararı öncesinde Meclis'ten çekilme kararı alan DTP'nin meclise geri dönmesinde belirleyici bir rol oynadı. Böylece Öcalan sadece DTP'yi değil, DTP'nin meclisten çekilmesini "doğru ve ilkeli bir karar" olarak niteleyen PKK'yi de boşa düşürmüştü.

Öcalan'ın DTP'yi meclise döndürme "jest"inin İmralı sürecinin devamı olduğu açıktır. Bu "jest" in pratik anlamı ise, parlamenterist hayal ve beklentilerin ağır bir yara almasının da bir sonucu olarak büyük bir öfke patlamasının ürünü olan Kürt halkının militan sokak eylemlerine yeni bir set örülmüş olmasıdır. Kürt orta sınıflarının çıkarlarının temsilcisi olan Kürt hareketinin de yardımıyla sömürgeci sermaye devleti ciddi bir tehlikenin eşiğinden şimdilik dönmüş bulunuyor.

Öcalan, "Kürt açılımı" politikasının ortaya atıldığı günlerde şu değerlendirmeyi yapıyordu: "Yeni bir süreç başladı. Bu yeni, farklı bir dönemdir. Mustafa Kemal'in Cumhuriyeti kurması kadar önemlidir bu süreç. Demokratik bir toplum inşa edilecek bu dönemde. ... Bunun Cumhuriyetin kurulması kadar derin sonuçları olacaktır. ... Geç oldu ama iyi olacak. 1920'lerde yapılması gereken şimdi yapılacak. 1920'lerde başlanan işi şimdi tamamlayacağız. O zaman Cumhuriyet kuruldu şimdi demokratikleştirilecek." (14 Ağustos 2009 tarihli Görüşme Notları'ndan..)

Saldırıların yoğunlaşmasının ardından "açılım hikâye; amaç, PKK'yi tasfiye etmek" açıklamasını yapan Öcalan, şimdi de "açılıma karşı değilim, yöntem yanlış" söylemini öne çıkarmış bulunuyor.

Oysa "Kürt açılımı"nın anlamının, Kürt halkının

ulusal taleplere dayalı mücadele ve örgütlenmesinin tasfiyesi olduğu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. "Açılım"ın özü budur. Sömürgeci sermaye devleti, Kürt hareketinin teslimiyetçi politikalarını yeterli bulmuyor ve daha fazlasını dayatıyor. Kürt halkını sindirmek amacıyla Kürt hareketini tasfiye etmek, düzene biat eder hale getirmek istiyor.

Nitekim, "Kürt açılımı"nın adını net bir şekilde PKK'nın tasfiyesi olarak koymuş, bu noktada amacını gizleme gereği de duymamıştır. Kısıktırılan şovenizmden güç alan linç saldırıları, İmralı'da tecrit koşullarının ağırlaştırılması, uzun süredir DTP'ye yönelik sürdürülen gözaltı ve tutuklama furysı ve nihayet DTP'nin kapatılması vb. bunun içindir.

Üzerinde onca gürültü koparılan ve boş hayallere konu edilen "açılım" politikası, emperyalizmin ve ona kölece bağlı Türk sermaye devletinin çıkarları doğrultusunda gündeme getirilmiştir. "Analar ağlamasın" içi boş söyleminin dışında Kürt halkının talepleri açısından ciddiye alınabilecek herhangi bir şey yoktur. Gerçekten kırıntıların ötesine geçmeyen bir takım haklar da düzenle bütünleşme karşılığında verilecektir.

"Kürt açılımı" manevraları ile yürütülen yalan ve tasfiye saldırısının önünü kesmek, öncelikle bu oyuna ortak olmamaktan geçmektedir. Kürt sorununun "açılım" adı altında sürdürülen tasfiye saldırısı ile çözülemeyeceği yeterince açıktır. Kürt sorununun düzen içi anayasal bir çerçeveye indirgemek aslında sorunu çözümsüzlüğe mahkûm etmek ve onu yeni bir biçimde sürdürmektir.

Çözümün yolunu açmak her şeyden önce, emperyalizmin ve sermaye devletinin çizdiği çerçevenin, aynı anlama gelmek üzere "kırmızı çizgiler" in dışına çıkmakla mümkündür. Bu da, gerçek özgürlük ve tam eşitlik çizgisinde bir mücadelenin örülmesi demektir. Sorunun kaynağını oluşturan egemen sınıftan özgürlük ve eşitlik beklemek yerine bu kaynağın kendisini ortadan kaldırmaya yönelmek demektir. Bu ise ancak Kürt halkı ile Türkiye işçi ve emekçi sınıflarının birleşik mücadelesinin yükseltilmesiyle başarılabılır.

Sermaye saldırıyor, sendikalar sessiz...

Sermayenin saldırılarına militan direnişlerle yanıt verilmelidir!

Sermaye sınıfı, sömürü düzenini sürdürebilmek için tüm kurumsallaşmasını buna göre yapılandırmaya devam etmekte, aksayan yanlarını onarmaktadır. Karşısında gördüğü her dinamiği ezmek için de, ilgili kurumlarını devreye sokmaktadır. Yargı mekanizmasından kolluk kuvvetlerine tüm birimleriyle bir nevi teyakkuza geçmiş bulunmaktadır. Vitrine yerleştirilen “açılım”ların arkasında ise, gerçekler kendi sözünü söylemekte ısrar etmektedir. Kürt halkının talepleri karşısında gösterilen tahammülsüzlüğün bir benzerinin işçi ve emekçilere karşı gösteriliyor olması hiç de tesadüfî değildir.

Şovenizm zehriyle işçi sınıfı ve emekçileri zehirlemeye çalışan burjuvazi ve onun iktidar gücü, sırası geldiğinde aynı işçi ve emekçileri gaza boğmakta, vahşice coplayabilmekte, sokakları onlara yasaklayabilmektedir. TEKELE işçilerine, İtfaiye işçilerine ve kamu emekçilerine yönelik saldırıların kendisi gerçekte karşı karşıya olan safların, kimler arasında olduğunun dolaysız göstergesidir.

Gelgelelim şovenizm zehriyle bilinci bulandırılmış işçi sınıfının gelişen olayların seyriyle ilgili tutumuna. Ancak bıçağın kemiğe dayandığını hissettirdiği anda tepki gösterebilen (TEKELE örneğinde olduğu gibi) bir sınıf tablosu ile yüzyüze olduğumuzu görebilmek için elbette kâhin olmaya gerek yok. Ancak sınıfı böylesine savunmasız bırakanlar için söylenecek çok söz var. İşçi sınıfının, emeğinden beslenen asalak kapitalistleri başından defedebilmesi için, yine sendikaların başına çöreklenmiş olan ağalarla da mücadele etmeyi öğrenmesi gerekmektedir.

Sınıfın başına bir bela gibi musallat olmuş bu sendika bürokratlarından bahsediyor olmamız elbette boşuna değil. Geçtiğimiz günlerde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın, oluşturduğu akademik komisyona Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi (TİS) yasa taslağını, İş Kanunu uyarınca oluşan Üçlü Danışma Kurulu’nda sendikalara ilettiği bilinmektedir. Adı geçen kuruma bakanlık yapan Ömer Dinçer, başkanlığını yaptığı Üçlü Danışma Kurulu’ndan çıkarken, “işçi ve işveren sendikalarının taslak konusunda değerlendirmelerini alacaklarını, uzlaşmaya varılamaz ise, meclisteki tasarının yasallaşacağı konusunda” tehditler savurmaktan da geri kalmamaktadır.

Sendikalara sunulan bu yasa taslağının içeriğinde bir iyileştirme görmek mümkün değildir. Sunulan yasanın toplamı üzerinden ilk olarak söylenecek olan şudur: 12 Eylül darbesinin elimizden aldığı hiçbir hak iade edilmiyor. Sermaye, zor yoluyla işçi sınıfını mahrum bıraktığı hiçbir hakkı geri teslim etmiyor. Bununla birlikte her fırsatta sözü edilen ILO’nun (Uluslararası Çalışma Örgütü) 87 Sayılı “Sendika Özgürlüğü ve Örgütlenme Hakkının Korunmasına İlişkin Sözleşme”si ile 98 sayılı “Kolektif Müzakere Hakkı Prensiplerinin Uygulanmasına İlişkin Sözleşme”si bile taslaklara yansımış değil. En çok da işçi ve emekçiler bilmektedir ki 12 Eylül, örgütlenme özgürlüğünü engelleyen işkolu ve işyeri barajını zor yoluyla mevcut yasalara yerleştirmiştir. Sendika seçme özgürlüğünden (referandum), genel grev, siyasi grev, dayanışma fonu, dayanışma grevi ve hak grevine kadar birçok kazanılmış hak yasaklanmıştır.

Sendikaları huzursuz eden ve medyaya demeç vermelerine sebep olan ise bu yasayla birlikte, Türkiye’de görünürde 3 milyon 230 bin kişi olan sendikalı işçi sayısının Ocak’ta hükümet tarafından yeni bir düzenleme ile 750 bine inecek olmasıdır. 17 Ocak’ta yürürlüğe girecek olan yeni yasayla beraber birçok işkolunda sendikaların toplu sözleşme yapma yetkisi sona erecek. Özel sektörde ise muhtemelen yüzlerce fabrikada sendikalar yetkisiz kalacak.

2821 sayılı Sendikalar Yasası’yla, yeni yasa teklifi karşılaştığında kısaca şu tablo karşımıza çıkmaktadır. Taslağın 2. maddesindeki federatif tip sendikacılık olumlu bir gelişme gibi görünürken işyeri ve meslek sendikacılığı sınıfın birliğini bozacaktır. 3. maddedeki işkolu sayısının 28’den 17’ye düşürülmesi olumlu görülebilir. Fakat 1 No’lu işkolunun (gıda, avcılık, balıkçılık, tarım ve ormancılık) bu yasa ile baraja tabi olması dikkat çekmektedir. **18. madde** üye olma ve üyelikten çekilmeye noter şartını kaldırıyor. **21. madde** ise işsiz kalırsa bile üyeliğin sadece 1 yıl devam edeceğini düzenliyor. **20. madde** üyelik aidatında kaynaktan kesinti yapmayı (chek-off) kaldırıyor. **35. maddede** sendika yöneticilerinin maaşlarına sınır getirmektedir. **34. maddede** ise (ki burası önemlidir) sendikaların nakitlerinin yüzde 25’ini aşmamak üzere üyelere kredi verebilecekleri yer almaktadır. Bu durum sendikaları finans kuruluşlarına da dönüştürecek olan sınıf cephesinden tehlikeli bir gelişmedir. **37. maddeyle** de gelir ve giderlerin denetiminin yeminli mali müşavirlerce yapılması düzenleniyor.

Yine **2822 sayılı TİS (Toplu İş Sözleşmesi) yasa taslağı** da hiçbir önemli değişiklik getirmiyor. Yetki ve TİS müzakere sürecinin uzun ve bıkırtıcı engellerini ortadan kaldırmıyor. **11. madde** işkolu barajını yüzde 2’ye çekiyor, ancak baraja tabi olmayan 1 No’lu işkolunu da baraj kapsamına alıyor. İşkolundaki toplam çalışan sayısında artık bakanlık rakamları değil, SGK (Sosyal Güvenlik Kurumu) rakamlarının esas alınacağına dikkat çekiliyor.

İşkolu sayısının 28’den 17’ye düşmesi ile işkollarında toplam çalışan sayısını katlayacak ve hesaplamada SGK’nin esas alınması gerçek rakamlar üzerinden hesaplamayı getirecek. Bu vesileyle işkolu barajının düşeceğini düşünmek gerçekçi olmaz. Özel İstihdam Büroları Yasası vb. düzenlemeler de dikkate

alındığında sendikalaşmanın önüne ne gibi engellerin çıkmaya devam edeceğini görmek zor değildir. Sermaye sınıfı **31. madde** ile de genel, siyasi, dayanışma ve hak grevini kanun dışı görmeye devam ediyor. **34. madde** ise Bakanlar Kurulu’nun yetkisinde olan grev yasağını yerel mahkemeye aktararak, hâkime dava karara bağlanana kadar grevi durdurma yetkisi veriyor. Daha önce olmayan bu yeni hüküm grev yasaklarının sorumluluğunu ilgili hükümetten ve bakanlıklardan almak dışında bir şey getirmeyecektir. Şimdilerde tüm anti demokratik uygulamaları yasalarla açıklayanlar için oldukça rahatlatıcı olacaktır bu durum. Sermaye hükümetleri emekçiler karşısında teşhir olmaktan böylelikle de kurtulacaklar.

Yeni düzenlemeyle sınıfın karşılaşacağı tablo ortadayken sessizliğini bozmayan sendikaların durumu anlaşılır değildir. Hem de DİSK bünyesinde ki Nakliyat-İş Sendikası’nın tek yöneticisi dışında tüm yönetim kurulunun, patronların suç duyurusu üzerine tutuklanmasına ve bunun esasında sendikal örgütlülüğe vurulmuş bir darbe olmasına rağmen. Keza “grevli ve toplu sözleşmeli” sendika hakkı isteyen KESK’in de tek bir sendika ve TİS yasasını öne çıkarması gerekirken. Sınıfa ve hak arama eylemlerine saldırıların yoğunlaştığı, örgütlülüğün önüne yasaların dışında kolluk kuvvetlerinin çıkarıldığı böylesi bir dönemde gündeme gelen yeni sendikalar ve TİS yasasına karşı sendikalar cephesinden gösterilen bu ilgisizliği anlamak mümkün değildir.

* Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!

* Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!

* Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavtın yasaklanması!

* Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

* İnsanca yaşamaya yeten ücret! vb. talepler için

Yapılması gereken sınıfın birliğinin önüne geçecek tüm düzenleme ve girişimlere karşı sınıfın ortak tutum almasını sağlamaktır. TEKELE işçilerinin yaktığı direniş ateşiyle birlikte gelişen işçi emekçi eylemleri (sermayenin itfaiye erliğini yapan sendika bürokratları tarafından söndürülmezse eğer), havanın işçiden yana dönmesi için şartların olgunlaşmakta olduğunu göstermektedir.

Esenyurt-Avcılar cinayet şebekesi suç işlemeye devam ediyor!

19 Kasım akşamı Alaattin Karadağ'ın Esenyurt polisi tarafından alçakça katledilmesi Esenyurt-Avcılar polislerinin son aylarda sürekli kabaran suç dosyasının dikkat çekmesine yol açmıştı. Gerçekten de sadece bu yılın Kasım ayında Karadağ'ın ölümü ile birlikte, iki devrimcinin silahla yaralanması ve iki çocuğa ateş açılması gibi önemli iki olay daha basına yansımıştı. Karadağ'ın ölümünün ardından da Esenyurt-Avcılar polisi hiç ara vermeksizin suç işlemeye devam ediyor.

Karadağ'ın katledilmesinin üzerinden henüz bir ay geçmiştken, Esenyurt bölgesinde BDSP'liler 2 kez gözaltına alınarak işkenceye maruz kaldı, Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği çalışması yürütenlere ateş açıldı, bir *İşçi-Köylü* okuru evinin önünde polis tacizine maruz kaldı ve Osman Aslı isimli bir genç ise Avcılar Firüzköy Karakolu'nda polis tarafından katledildi. Bu bilanço Esenyurt-Avcılar bölgesinde polis terörünün dizginlerinden boşaldığının ve birleşik bir mücadele ile polis terörünün önü alınmadığı taktirde bu pervasız saldırıların gün be gün artacağına açık bir göstergesidir.

Klasik bir senaryo:

Ayakkabı bağcıkları ile kendini boğdu!

Askerlik yapan ve dağıtım için ailesinin yanına gelen Osman Aslı polis tarafından gözaltına alındıktan sonra, karakolda ölü bulundu. Osman Aslı'nın ölümünün açık bir cinayet olduğu konusunda kimsenin şüphesi yok. Aslı'nın katledilmesinin ardından yapılan açıklamalar ise, artık trajikomik hale gelmiş ve benzer her olayda karşımıza çıkartılan bir senaryodan ibaret. Polis, Aslı'nın "ayakkabı bağcıkları" ile kendisini astığını iddia etti. Ancak hemen her gözaltı işlemi sırasında ayakkabı bağcıklarının polis tarafından zorla alındığı, gözaltına alınan şahıs bağcıklarını vermediği taktirde ise makasla kesildiği bilinen bir gerçektir. Daha sonra Aslı'nın nezarete değil, ama avukat görüşme odasında tutulduğu ortaya çıktı. Polisler tarafından bu sanki Aslı'ya yapılan iyi muamelenin deliliymiş gibi yansıtıldı. Ancak bilenler açısından bu da cinayetin açık bir belgesiydi. Zira karakollarda kamera bulunmayan (en azından resmi olarak) tek yer avukat görüşme odasıdır. Yani bu oda içerisinde gerçekleşen herhangi bir hak ihlalinin "kayıtlara geçecek" bir belgesinin bulunması imkansızdır. Nihayetinde bir kez daha artık hiçbir inandırıcılığı kalmamış yalanlar kamuoyunun karşısına çıkartılmış oldu. Toplum iyiden iyiye aptal yerine konarak genç bir delikanlının ayakkabı bağcıkları ile kendisini öldürdüğüne inanması beklendi! Ancak bütün işaretler Osman Aslı'nın da tıpkı Karadağ gibi polis tarafından alçakça katledildiğini göstermektedir.

Lise öğrencilerine kurşun, BDSP'lilere gözaltı!..

10 Aralık günü Ali Haydar Karaçam Boğazköy'de gözaltı işlemi dahi yapılmadan polis tarafından hukuksuz bir biçimde alıkonuldu. 20 Aralık günü ise Tarık Alıcı ve yine Ali Haydar Karaçam gözaltına alınırken, aynı saatlerde DLB çalışması yürüten liselilere polis tarafından ateş açıldı. Şans eseri yaralanan olmadı. Özel olarak devrimci faaliyeti hedef alan bu saldırılar ise saldırıya maruz kalan devrimcilerin direngen tutumları ile boşa düşürüldü.

Ali Haydar Karaçam gözaltı işlemi dahi yapılmaksızın alıkonulduğu sırada, kendisine işkence yapan polislerce kurulan cümleler dikkat çekiciydi. Polisler dönüp dolaşıp konuyu Karadağ'a getirmiş, Karadağ'a hakaret dolu cümleler sarf ettikten sonra, "hepinizi vurmak gerekir" diyen cümlelerle cinayetlerini ifşa da etmişlerdi. Bu cümleler polis teşkilatının eli kanlı bir katiller şebekesinden başka bir şey olmadığını da bir belgesi olarak kayıtlara geçmiştir. Vatan-millet edebiyatına sığınıp, terör manüpilasyonları ile gözünü kırpmadan insan öldüren bu cinayet şebekesi, sermaye devletinin verdiği izin ve icazetin gücüyle göğüslerini şişire şişire ortalıkta dolaşabilmektedir. Ancak bu gidişatın bir yerde sekteye uğrayacağını da herkesin bilmesi gerekir. Bu keyfiyet, bu teröre karşı yürütülecek birleşik bir mücadele eninde sonunda meyvelerini verecektir. İşte o zaman, bugün devlete kayıtlı silahları ile ortalıkta gezinen bu çapulcular sürüsü, saklanacak delik arayacak hale gelecektir.

20 Aralık günü ise Karaçam ve Alıcı'nın gözaltına alınması sırasında etrafta toplanan mahalle sakinleri devrimcilere karşı kışkırtılmaya çalışılmış, polis eliyle bir linç tertiplenmek istenmiştir. Saldırıya uğrayan devrimcilerin toplananları hedef alan ajitasyon konuşmaları ile bu saldırı da püskürtülmüştür. Toplanan kalabalık polis tarafından her olayın ardından tekrarlanagelen manipülasyon dolu kışkırtıcı cümlelere kulak asmamış, bir anlamda polis tarafından tertiplenen bu oyuna gelmemişlerdi. Tek başına bu

küçük örnek dahi artık sıradan insanların polisin taktığı maskeye inanmadığını, onun katil yüzünü gördüğünü göstermektedir. Yine bu küçük örnek polisin azgın terörünün bir yerde sekteye uğrayacağı, zira bu topluma artık polisin azgın saldırılarından gına geldiğinin de mütevazı bir örneğidir.

Polis terörüne karşı mücadeleye!

Elbette geride bıraktığımız bir ay içerisinde polis terörü salt bu bölgede yaşanmamıştır. Konya'dan, Diyarbakır'a, Kocaeli'den İzmir'e Türkiye'nin dörtbir yanından ateşle yaralama, katletme, işkence yapma haberleri gelmekte ve özellikle son bir ayda bu haberlerde ciddi bir artış da gözlemlenmektedir. Yine geçen haftalarda aynı gün içerisinde TEKEL işçilerine, demiryolu çalışanlarına ve itfaiyecilere yönelen polis terörü de mutlaka bu bilançonun içerisine eklenmelidir. Ancak polis terörünün bu yaygınlığına rağmen, Esenyurt-Avcılar bölgesinin adeta bir pilot bölgeye dönüştüğü gerçeği de yadsınamaz.

Başta Esenyurt-Avcılar bölgesi olmak üzere, Türkiye genelinde bu teröre artık bir dur demenin zamanı ise çoktan gelmiştir. Birleşik bir mücadele ile başta devrimciler ve hak arama mücadelesi içerisinde yer tutan işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun bütün kesimlerini sindirmeyi, baskı altında tutmayı, bunları yapamadığında ise imha etmeyi hedefleyen bu teröre karşı mücadele etmek bugün ertelenemez bir görevdir.

BDSP'den patron-polis-mahkeme terörü protestosu

İstanbul Esenyurt'ta patron-polis-yargı terörüne maruz kalan BDSP'lilerin tutuksuz olarak yargılandıkları davanın duruşması 17 Aralık günü sabah saatlerinde Büyükçekmece Adliyesi'nde görüldü.

Adliye önünde basın açıklaması yapan BDSP'liler patron-polis mahkeme terörünü protesto ettiler. Devrimcilerin değil işçi kanı dökenlerin yargılanmasını talep ettiler.

"Patron-Polis-Mahkeme terörüne son! Devrimciler değil, işçi kanı döken haramiler yargılsın! / BDSP" pankartının açıldığı eylemde, BDSP adına yapılan açıklamada, 18-19 Haziran 2009 tarihlerinde Haramidere'de Sabra Tekstil patronu ve uşaklarının, fabrika önünde bildiri dağıtan devrimci işçilerin üzerine kurşun yağdırdığı ve 2 devrimci işçinin yaralandığı söylendi.

Patron terörünü protesto etmek için 19 Haziran 2009 tarihinde Sabra'nın önüne giden kitleyi bu kez de patron uşağı polislerin karşıladığı bilgisinin verildiği açıklamada polisin kitlenin üzerine ve havaya ateş açtığı, BDSP'li 4 sınıf devrimcisinin ise gözaltına alınıp ardından tutuklandığı ifade edildi.

Açıklamada ayrıca, katilleri aklamak için çabalayan mahkemenin Sabra saldırısı hakkında açılan davayı aylardır başlatmadığı, devrimci işçilere kurşun sıkanların ellerini kollarını sallayarak rahatça dolaştıkları vurgulandı.

Eylemin sonunda 4 sınıf devrimcisi adliyeye girerken, kitle dava sonucunu beklemeye başladı. Polis ise bekleyiş sırasında görüntü olarak BDSP'lileri taciz etmeye çalıştı.

19 Haziran 2009 tarihinde Sabra önündeki saldırıda yer alan polislerin açtığı davada, polislerin duruşmaya katılmamaları nedeniyle duruşma ertelendi.

Eyleme Halk Cepheliler de destek verdi.

Emekçi Kadın Komisyonları’ndan TEKEL işçileriyle dayanışma çağrısı...**“Yaşasın TEKEL direnişimiz!”**

Emekçi Kadın Komisyonları olarak, TEKEL işçilerinin 8 gündür kararlılıkla sürdürdükleri haklı ve onurlu direnişlerini coşkuyla selamlıyoruz. Kadın-erkek el ele 12 bin TEKEL işçisinin yarattığı bu güçlü ve örnek direnişi kendi direnişimiz olarak sahiplendiğimizi, TEKEL işçisiyle sınıf dayanışmasını büyütmek için var gücümüzle çalıştığımızı ve çalışacağımızı ilan ediyoruz.

Kapitalizmin krizinin bedelinin işçi ve emekçilere ödetildiği, sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarının akıl almaz boyutlara ulaştığı bir dönemden geçiyoruz. Sermaye devleti, sermaye sınıfının çıkarlarını koruyabilmek için işçi ve emekçileri zor ve zulüm ile bastırmaya çalışıyor, devlet terörünü her geçen gün arttırıyor. Aynı sermaye devleti, emperyalistlere uşaklığını kanıtlayabilmek için, emperyalist suç örgütü İMF güdümünde, özelleştirme saldırısını en kapsamlı şekilde gerçekleştirmeye çalışıyor.

Sermaye sınıfı, işçi ve emekçilere, kitlesel işsizlik, kitlesel yoksulluk, açlık ve yıkımı dayatıyor. Bu saldırıları püskürtmek, işçi ve emekçilerin insanca yaşama hakkını ve onurunu korumak ancak örgütlü sınıf mücadelesi ile mümkün olacaktır. İşçi sınıfının örgütlü gücüyle gerçekleştireceğimiz kararlı direnişlerle mümkün olacaktır.

TEKEL işçilerinin, fabrika kapatma saldırısı karşısında gerçekleştirdikleri kararlı direniş bugün, tüm işçi ve emekçilere yol göstermektedir. Sermaye sınıfı, 12 bin TEKEL işçisinin, hak gasplarına boyun eğceğini, işsizliğe ve açlığa mahkûm edilmeyi sessizce kabulleneneğini hesaplayarak en azgın saldırılarından birisini gerçekleştirdi. Bu saldırıya kararlı bir direnişle cevap veren TEKEL işçisi, sermayenin hesaplarını bozmuş, işçi sınıfını onurlandırmıştır. TEKEL işçisinin kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Emekçi Kadın Komisyonları, onurlu TEKEL direnişini bu bilinçle sahiplenmekte, direnişçi işçilerle sınıf dayanışmasını en güçlü şekilde örgütlemenin sorumluluğunu taşımaktadır.

İşçi sınıfının mücadele tarihinde yer alan pek çok direnişte olduğu gibi, bugün TEKEL direnişinde de kadın işçiler, kararlı ve militan bir tutumla ileri çıkarak sınıf kardeşlerine yol göstermektedir. İşçi sınıfının mücadele tarihinde yerini alan pek çok güçlü ve etkili direnişte olduğu gibi, bugün TEKEL direnişinde de, kadın-erkek işçiler el ele, eşleriyle, çocuklarıyla birlikte mücadele bayrağını taşımaktadır. Bugün kararlılıklarının ifadesi beyaz kefenler giyen ve “Kefeni giydik, geri dönüş yok!” diyerek direnme kararlılığını haykıran TEKEL direnişçisi kadınlar, işçi kardeşlerine yol göstermekte, işçi sınıfını onurlandırmaktadır. Emekçi Kadın Komisyonları, kadın, erkek tüm sınıf kardeşlerimizi bu onuru paylaşmaya, TEKEL direnişi ile dayanışmayı büyütmeye çağırmaktadır.

Selam olsun direnen onurlu TEKEL işçisine!

Yaşasın TEKEL direnişimiz!

Kadın erkek el ele, örgütlü mücadeleye!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Emekçi Kadın Komisyonları

27.12.2009

Bir kadın işçiden TEKEL’in direnişçi işçilerine mektup...**‘Ayaklar baş olursa felaket kopar!’**

Emekçi Kadın Komisyonu’ndan bir kadın işçi olarak hakları için direnen TEKEL işçilerinin onurlu direnişini selamlıyorum. Her türlü hak arama mücadelesine baskı ve zorla karşılık veren sermaye sınıfına karşı militan, fîli-meşru bir mücadele hattını örmek direnen işçilerin izlemesi gereken yegane yoldur. Bundan başka kazanmamızın yolu yoktur. Kurtuluş kadınıyla-erkeğiyle sömürücü sınıfın temsilcilerinde değil, kurtuluş kadın erkek elele örgütlü mücadele yürüten işçilerin kendi ellerindedir.

Ben bu yüzden Hayrunisa Gül ve Emine Erdoğan’a kendilerine destek olmaları için mektup gönderen TEKEL işçisi kadın kardeşlerime seslenmek istiyorum. Hayrunisa Gül ve Emine Erdoğan bizleri açlığa, işsizliğe, kölece çalışmaya mahkûm eden patronlar sınıfının kadın temsilcileridir. Aynı cinsiyette olmamız onların, biz kadın işçilerin sınıf düşmanları oldukları gerçeğini değiştirmiyor. Kurtuluş bizim onurlu ellerimizin birleşmesinden geçiyor.

Eğer Hayrunisa Gül ve Emine Erdoğan TEKEL işçileri kadınların mektuplarına gerçek kimliklerini ve taraflarını gizlemeden cevap yazmış olasalardı neler söylerlerdi? Şimdi Emine Erdoğan’ın TEKEL işçileri kadınlara mektupla seslendiğini farz edelim.

Emine Erdoğan’dan TEKEL işçisi kadınlara mektup...

Merhaba TEKEL işçisi kadınlar!

Ben Emine Erdoğan.

Mektubunuzu aldık ve Hayrunisa hanımla değerlendirdik. Size bir mektup yazmaya karar verdik. Ama tamamiyle dürüst davrandığımız bu mektubu sizlere asla göndermeyeceğiz.

Beni tanırırsınız. Başbakan Tayyip Erdoğan’ın eşiyim. Sizler kadın olduğum için sizi anlayacağımı ve yardımcı olacağımı düşünmüşsünüz. Ancak yanıldığınızı ifade etmeliyim. Tayyip Bey de, ben de tüm diğer zenginler, patronlar gibi size kin besliyoruz ve size düşmanız. Eğer siz haklarınızı alırsanız bizlerin zenginliği küçülür. Çünkü sizin sırtınızdan yaşıyor, sizin ürettiklerinize el koyarak büyüyoruz.

Filistinli çocuklar için döktüğüm gözyaşaları, Tayyip Bey’in İsrail’e ‘One Minute’ söylemi sizi yanıltmasın. Filistinli çocuklar için döktüğüm gözyaşlarım, ellerimdeki kirli kanı gizlemek içindir. Tıpkı yavrusunu yiyen timsahın gözyaşları gibi sahtedir. Gözyaşı dökerken Filistinli kadınlara, çocuklara, gençlere bombalar yağdıran İsrail’e tam destek sunduğumuzu unutmayın. Türkiye’nin silah ihalesini İsrail’e bırakmasında, Filistin’e havadan bombalar yağdıran pilotların Konya’da eğitim almasında yine bizim ve benim kanlı ellerimiz vardır.

Bir düşünün işçicikler. Siz muhtemeldir 2 göz evlerinizin kirasını ödeyemezken, yeri gelip bebeğinize süt dahi götüremezken, fabrikalarda saatlerce, gece-gündüz demeden zor şartlarda çalıştırılırken, siz çalıştıkça biz palazlanırken, buna rağmen sizin ücretleriniz açlık sınırının dahi altındayken ve bunların hepsi bizim sayemizde olmuşken nasıl olur da size destek olacağım yanılgısına kapılırsınız. Gerçi siz işçiler bu verdiklerimizi dahi hek etmiyorsunuz. Hayat bizim için var, sizler benim gözümde birer böcekten farksızsınız. Ve böcekler bataklıktan fazlasını hak etmezler. El uzatmamı istemişsiniz size. Sizi sömürerek villalarda yaşıyorum. Sizin çocuklarınızın besinsizlikten benzi sararmış, benim çocuklarımla trilyonları gemileri pardon Tayyip Bey’in deyimiyle ‘gemicikleri’ var. Siz üç kuruşla yaşam savaşı verirken ben trilyonlar içinde yiyor, içiyor, giyiyorum. DESA’da işten atılan Emine Arslan’a kadın olduğu için elimi uzattım mı ki size uzatayım. O yaz kış DESA’nın kapısında hakkını almaya çalışırken, ben sıcak saraylarda DESA Deri’nin milyonluk ürünlerini giyiyorum.

Eh ne de olsa bu mektup elinize geçmeyecek öyleyse dürüstçe bir çift söz daha söyleyeyim size. TEKEL işçileri kadınlar, TEKEL işçileri erkekler sizden çok korkuyoruz. Sizden ve tüm ezdiğimiz, sömürdüğümüz, öldürdüğümüz, işçilerden, halklardan, yoksullardan. Bu korku uykularımı kaçırıyor. Ya bir birleşir de hesap sorarsanız, ya sizden çaldıklarımızı bizden geri alırsanız. Ben yaşayamam zenginliğim olmadan, sizin gibi yaşayamam. Bu korkudandır ki polislerimizi üzerinize yolluyoruz. Onların görevi bizi korumak size karşı.

Artık siz de daha ileri gitmeyin, susun, hak istemek de nereden çıktı 21. yüzyılda. Şükredin Allah’a.

Şükreden kazanır, böyle eylem yapmayın, korkutmayın beni, gelmeyin üstüme üstüme. Hele siz kadın işçicikler gidin evinize temizlik yapın, çocuk bakın, evinizde ağlayın, direnmekte nerden çıktı şimdi?

Ama isterseniz yine de ben size yardımcı olabilirim, anlaşabiliriz. Siz sessizce dönün evlerinize ben de medyada çıkar sizler için ağlarım, dua ederim. Vahh zavallicıklar vahh. Daha fazlasını da yapamam, çünkü siz düşmanımsınız. Benim burada mektubuma son vermem gerekiyor daha sokak çocukları için düzenlenen geceye gitip ağlayacağım. Kostümlerimi giymem, ellerimdeki bu kan kokusunu gidermem gerekiyor.

Son olarak sizi eşim Tayyip Bey’in sözleriyle selamlıyorum. ‘ Ayaklar baş olursa felaket kopar’. Aman baş olmaya kalkmayın.

**Başbakanınızın saygı değer eşi Emine Erdoğan
(ABD’deki ismiyle Emilie Erdoğan)**

EKK’dan bir kadın işçi

TEKEL’de direniş günlüğü...

TEKEL’e bağlı fabrikaların kapatılması ve işten atma saldırısına karşı 15 Aralık sabahı Ankara’ya ulaşan ve AKP Genel Merkezi önünde toplanan Tek Gıda-İş üyesi TEKEL işçilerinin bekleyişi ileriki günlerde Sakarya Caddesi’ndeki Türk-İş Genel Merkezi önünde devam etti.

17 Aralık: Direnişte 3. gün...

Sonuç alana kadar Ankara’yı terk etmeyeceklerini haykıran TEKEL işçileri, 2 işçinin kalp krizi geçirerek hastaneye kaldırıldığı 16 Aralık günü polis saldırısının ardından 17 Aralık günü de polis terörüne maruz kaldı.

Polis barikatını aşarak Atatürk Bulvarı’na çıkan işçiler yolu trafiğe kapatınca polis saldırısına uğradı. Saldırı sonucunda 18 işçi gözaltına alındı.

Gaz bombalarıyla saldıran polisler, Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel ve diğer yöneticileri gözaltına aldı. Gözaltına alınan işçiler ve sendika yöneticileri akşam saatlerinde serbest bırakıldılar. İşçilerin yanında bulunan düzen partilerinin vekilleri polisin attığı gaz bombasından etkilendi. Polis saldırısından, TEKEL işçilerine destek veren öğrenciler de payını aldı. KESK ve DİSK temsilcileri TEKEL işçilerini ziyaret ederek destek verdi.

Polis terörü Ankara’daki sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tarafından akşam saatlerinde gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

18 Aralık: Direnişte 4. gün

TEKEL işçileri azgın polis terörüne rağmen 18 Aralık sabahı Sakarya Caddesi üzerinde bulunan Türk-İş Genel Merkezi önünde toplandı.

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel işçilere seslendi. Bıçağın kemiğe dayandığını belirten Türkel, eylemlerine sonuç alınca kadar devam edeceklerini söyledi.

İşçiler protestoları sırasında “Türk-Kürt burada AKP nerde?”, “Doğu-Batı-Kuzey-Güney hepsi burada, İşte Açılım” yazılı dövizler açtılar.

TEKEL işçilerinin direnişine genel merkezi İstanbul’da bulunan Türk-İş’e bağlı sendikalardan destek geldi. Petrol-İş, Toleyis, Kristal-İş, Hava-İş, TÜMTİS, Deri-İş, Tek Gıda-İş, BASİSEN ve Türkiye Gazeteciler Sendikası’nın ortak açıklamasında Türk-İş göreve çağrıldı. Diğer emek örgütlerinin de ortak mücadele hattı etrafında birleşmesi için Türk-İş’e çağrı yapan sendika merkezlerinin ortak açıklamasında mücadele çağrısı yapıldı.

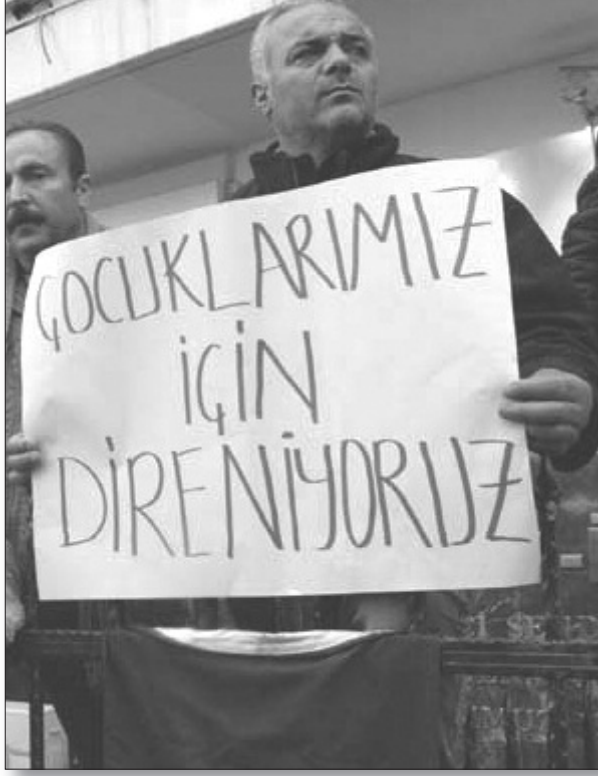
Sakarya Caddesi’nde gerçekleştirilen 19 Aralık eyleminin ardından devrimci kurumlar bir yürüyüşle Türk-İş önünde bekleyen işçileri ziyaret ettiler. Gün içerisinde dayanışma ziyaretleri devam etti.

17.30’da KESK, Yüksel Caddesi’nden başlayan bir yürüyüşle işçileri ziyaret etti. 500’e yakın kişinin gerçekleştirdiği yürüyüşü TEKEL işçileri coşkuyla karşıladı.

18.30’da ise BDSP’liler gerçekleştirdikleri yürüyüşle TEKEL işçilerinin yanında yer aldılar. BDSP korteji Türk-İş önüne geldiğinde sloganlarla karşılandı. Oldukça coşkulu bir havada geçen ziyarette “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi senecek!” sloganları atıldı.

19 Aralık: Direnişte 5. gün...

Çeşitli sendikalar, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve ilerici kurumların da desteğini alan TEKEL işçilerini DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ziyaret etti. Bu mücadelenin sadece TEKEL işçilerinin değil tüm işçi sınıfının mücadelesi olduğunu söyledi. 10 binlerle genel greve gitmek istediklerini belirtti.

Geceyi Türk-İş Genel Merkezi, yere serdikleri kartonlar üzerinde ve konferans salonunda geçiren işçiler, sabahın erken saatlerinden itibaren genel merkez binası önünde toplandı. Diğer illerden gelen yaklaşık 2500 TEKEL işçisi de, Türk-İş Genel Merkezi’nin önünde bekleyişlerini sürdüren arkadaşlarıyla buluştu.

Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, bakanlarla yapılan görüşmeden bir sonuç çıkmadığını açıkladı.

Üzerlerine giydikleri temsili kefenlerle Türk-İş binasının camlarına çıkan işçiler daha sonra bina önünde bir işçinin “temsili cenaze namazı”nı kıldı.

Ayrıca, Ankara Tabip Odası’ndan doktorlar Türk-İş Genel Merkezi’nin revir bölümünde Tekel işçilerine sağlık hizmeti verirken gönüllü eczacılar da işçilere ücretsiz ilaç temin etti.

TEKEL işçisi kadınlar da Sakarya Caddesi’nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Sakarya Caddesi’nde toplanan işçi kadınlardan biri, bir çocuğun annesine yazdığı şiiri okudu.

Daha sonra işçi kadınların, Cumhurbaşkanı Gül’ün eşi Hayrünnisa Gül, Başbakan Erdoğan’ın eşi Emine Erdoğan ile kadın milletvekillerine yazdıkları mektup, işçi kadınlardan biri tarafından okundu.

Ankaralı ilerici devrimci örgütler Karşıyaka Mezarlığı’nda gerçekleştirdikleri 19 Aralık anmasının ardından TEKEL işçilerini ziyaret ettiler. Kızıl bayraklar ve flamalarla Türk-İş önüne gelen kitle işçiler tarafından sloganlarla ve alkışlarla karşılandı. İşçilerle direniş hakkında sohbetler gerçekleştirildi ve TEKEL işçileriyle sonuna kadar dayanışma içerisinde olunacağı ifade edildi.

Ziyarete Alinteri, BDSP, DHF, EHP, ESP-G, Halk Cephesi, Kaldıraç, Partizan, 78’liler Girişimi ve TİM-İGD katıldı.

20 Aralık: Direnişte 6. gün...

Eylemlerinin başarılı bir şekilde devam ettiğini ifade eden Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, işçilerin kararlı ve inançlı olduğunu vurguladı. Türkel sonuç alana kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirtirken taleplerinin haklı ve hukuki olduğunu söyledi.

Çeşitli illerden Ankara’ya gelişler devam ederken işçiler barınma sorunu yaşadılar. Misafirhanelere sığmayan TEKEL işçileri, Ahmet Taner Kışlalı Spor Salonu’na yerleştirilirken salonda kalan işçilerin gece

üşüdükleri ifade edildi.

İşçilerin Türk-İş Genel Merkezi önündeki bekleyişi devam etti.

21 Aralık: Direnişte 7. gün

Kötü hava koşullarıyla da mücadele eden işçilere destek sürdü.

Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı Selçuk Kozağaçalı yaptığı açıklamada, Abdi İpekçi Parkı’ndaki eylem sırasında yaralanan Tek Gıda-İş Muş Şubesi üyelerinden TEKEL işçisi Ali Can Akyel’in felç tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ve Numune Hastanesi’nde tedavisinin sürdüğünü belirtti.

SES Ankara Şubesi, Çağdaş Hukukçular Derneği, Ankara Tabip Odası ve Genç-Sen, TEKEL işçilerine destek ziyaretinde bulundu. Diğer yandan TEKEL işçileri için uluslararası düzeyde destek kampanyası başladı. Tek Gıda-İş’in üst örgütü olan Uluslararası Gıda, Tarım ve Turizm İşçileri Sendikası (IUF), hükümeti TEKEL işçilerine karşı adil muameleye davet etti. E-posta üzerinden yürüten kampanyada Erdoğan’a hitap edilerek 12 bin TEKEL işçisinin özlük hakları korunarak diğer kamu işletmelerine transferi talep ediliyor.

TEKEL işçileri Tokat’ta da basın açıklaması yaparak Ankara’daki direnişi sahiplendi.

Eylemde, “Ölmek var dönmek yok!”, “İşçi memur el ele genel greve!”, “İşçiye uzanan eller kırılın!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı. Açıklamanın ardından emekçiler AKP Tokat İl binasının önüne doğru yürüyüşe geçti. Yapılan basın açıklamasından sonra AKP il binasına limon atan işçiler yine sloganlarla Tek Gıda-İş binasına yöneldiler. İşçilerden bir grup Ankara’ya doğru yola çıktı.

22 Aralık: Direnişte 8. gün

TEKEL işçileri, Türk-İş önündeki bekleyişlerini sürdürdü. TBMM’deki bütçe görüşmeleri sırasında konuşan Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, TEKEL işçilerinin taleplerinin gündemlerinde olmadığını söyledi.

Ankara’ya geldikleri ilk günden bu yana direnişlerini kararlılıkla sürdüren TEKEL işçileri Türk-İş’e genel grev çağrısı yaptı. İşçiler taşıdıkları dövizler ve Türk-İş önündeki bekleyişleri sırasında attıkları sloganlarla da bu talebi dile getirdiler. İşçiler sık sık “Türk-İş göreve, genel greve!”, “Ölmek var, dönmek yok!” sloganları atarken, “Genel grev, genel direniş” dövizleri de dikkat çekti.

Diğer yandan işçilere Türk-İş Genel Merkezi’ne geldiklerinden beri hizmet veren revirde ilaç sıkıntısı yaşanmaya başladı. Tabipler Odası, Eczacılar Birliği ve gönüllü eczacıların getirdiği ilaçlar bitti. Revirdeki doktorlar ilaç arayışı içine girdi.

22 Aralık akşamı 18.00’de işçilere ilk kez sıcak yemek getirildi. Türk Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO) tarafından getirilen bin kişilik yemek işçilere dağıtıldı.

Akademisyenler, aydınlar ve sanatçılar TEKEL direnişine destek amaçlı imza kampanyası başlattılar ve TEKEL işçilerinin mücadelesini kendi mücadeleleri olarak gördüklerini ifade ettiler.

Üniversitelerin çalışma ekonomisi ve endüstri ilişkileri bölümlerinde görev yapan akademisyenler bir bildiri yayımlayarak çalışma yaşamındaki sorunlara dair görüşlerini bildirdiler.

Diğer yandan 22 Aralık akşam saatlerinde Türk-İş’e bağlı sendikalar ve SES üyeleri, TEKEL işçilerine destek ziyaretinde bulundular.

Türk-İş'ten 1 saatlik iş bırakma kararı

Günlerdir toplanması beklenen Türk-İş Başkanlar Kurulu, 23 Aralık günü Ankara'da Türk-İş Genel Merkezi'nde toplandı.

TEKEL gündemli toplanan Başkanlar Kurulu'ndan TEKEL işçileriyle dayanışma için bir ay boyunca her Cuma 1 saat arttırılmak üzere işe geç başlama kararı çıktı.

Karar mücadelenin ihtiyacını karşılamıyor

TEKEL işçilerinin, özlük haklarının korunması talebiyle başlattıkları direnişlerinin 9. gününde alınan "1 saatlik iş bırakma" kararı sermayenin saldırılarının kapsamı ve yaygınlığı düşünüldüğünde bir kez daha mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak bir karar olduğu açıktır.

TEKEL işçilerinin "Genel grev-genel direniş!" sloganları eşliğinde başlayan Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun sonuç bildirgesi 7 saat süren toplantının ardından Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu tarafından açıklandı.

Toplantı sonrası Türk-İş önünde bekleyen TEKEL işçilerine açıklanan Başkanlar Kurulu kararına göre:

- 25 Aralık Cuma günü "TEKEL işçileri ile dayanışmak için eylem günü" ilan edildi. Türk-İş'e bağlı sendikaların üye işçileri bir saat geç iş başı yaparak çalışmama hakkını kullanacak ve tüm illerde iş çıkışında AKP binaları önünde kitlesel basın toplantıları düzenlenecek.

- Bu eylem dört hafta boyunca her Cuma birer saat arttırılarak sürdürülecek.

- 28 Aralık Pazartesi günü Türk-İş'e bağlı tüm sendikaların tüm merkez ve şube profesyonel yöneticileri Ankara Güven Park'ta buluşacak, topluca TBMM'ye gidilecek ve TBMM'de grubu olan siyasi partiler ziyaret edilecek.

- 30 Aralık 2009 Çarşamba günü Türk-İş Başkanlar Kurulu toplanacak ve daha sonra izlenecek yol haritası belirlenecek.

Ayrıca açıklamada bundan sonra Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun her çarşamba günü toplanarak durum değerlendirmesi yapıp yeni eylem türleri ile takvimini belirleyeceği de belirtildi. Türk-İş Başkanlar Kurulu ayrıca, bütün emek ve meslek örgütlerine destek çağrısında bulundu.

Açıklama sırasında TEKEL işçileri sık sık "İş eklemek yoksa, barış da yok" sloganı attı.

Türk-İş'e mücadeleyi büyütme çağrısı

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'nun çağrısıyla Taksim Meydanı'nda biraraya gelen kurumlar başta TEKEL işçileri olmak üzere son günlerde polis saldırısına maruz kalan itfaiye ve demiryolu işçileriyle dayanışma içinde oldukları mesajını verdiler. Türk-İş'i uyarın sendikalar, mücadelenin daha fazla büyütülmesi ve genel grev çağrısında bulundular.

Galatasaray Lisesi'ne yapılan yürüyüşe DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Genel-İş, Dev Sağlık-İş de destek verirken Eğitim Sen ve İstanbul Tabip Odası da eylemde yer aldı.

Eylemde, "TEKEL, itfaiye, demiryolu emekçilerine yapılan saldırıyı kınıyoruz / Türk-İş" pankartı açılırken, TEKEL'e saldırıları kınayan dövizler de taşındı.

DİSK / Birleşik Metal-İş ise kendi pankartı ve flamalarıyla eylemde yer aldı.

Eylem boyunca Türk-İş bürokratları da protesto edildi.

Türk-İş uyuma işçine sahip çık!

Türk-İş'e bağlı sendikaların üyeleri sıklıkla "Türk-İş uyuma üyene sahip çık!", "Türk-İş uyuma, Ankara'yı basarsız!" sloganlarını haykırdı.

Galatasaray Lisesi'ne gelindiğinde ilk önce T. Haber-İş 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu bir konuşma yaptı.

Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin de eylemde yaptığı konuşmada Türk-İş'i eleştirdi. Türk-İş'e, "AKP'nin arka bahçesi olmaktan vazgeçin, işçinin önüne geçin!" çağrısı yapan Ayçin, Ankara valisinin "provokasyon olabilir" açıklamasına ise "sizden daha iyi provokatör mü olur" diye yanıt verdi. Sınıf dayanışmasının önemine vurgu yaptı.

Ardından eyleme destek veren DİSK'e bağlı sendikalar adına Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu söz aldı.

KESK adına konuşan Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Yunus Öztürk, birleşik mücadeleye çağırın bir konuşma yaptıktan sonra, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu adına açıklamayı Tez-Koop-İş İstanbul 5 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca gerçekleştirdi.

TEKEL işçilerine Ankara'da uygulanan şiddetin diktatörlüğün yöntemi olduğunu ifade eden Özkaraca, AKP hükümetinin 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilere karşı uyguladığı şiddetle faşizan yüzünü gösterdiğini söyledi.

Demiryolu işçilerine, Nakliyat-İş Genel Başkanı ve yöneticilerine tutuklama terörüne, itfaiye işçilerine, sözleşmeleri feshedilen eczacılara uygulanan saldırılara değinilen açıklamada, hükümetin 19 işçiyi katleden maden sahibini serbest bıraktığı ifade edildi.

Özkaraca açıklamanın son bölümünde başta Türk-İş olmak üzere tüm konfederasyonlara ve emek örgütlerine mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Özkaraca'nın ardından Tek Gıda-İş Sendikası'na üye bir tekel işçisi konuştu. TEKEL işçisi, gösterilen dayanışma için herkese teşekkür etti. Eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bildik senaryo devrede...

Patronlar işçi öldürür, mahkemeler serbest bırakır!

Bursa’da 19 işçinin katledildiği maden ocağının sahibi Nurullah Ercan katliamdan sonra ortadan kaybolmuştu. Ancak bu azılı işçi düşmanı sermaye devletin adaletine güvenerek 8 gün sonra ortaya çıktı, 18 Aralık’ta adliyeye giderek ifade verdi. Bildik bir akıbet olarak sermayenin adaleti yerini buldu; Nurullah Ercan mahkemece serbest bırakıldı. Bu işçi katili, katlettiği işçiler için “Allahtan rahmet” dilemekten de geri durmadı. Ayrıca timsah gözyaşları dökerek verdiği ilanlarda ailelere 15 bin TL ödeyeceğini, çocuklarının eğitim masraflarının üstleneceğini ve işsiz kalan ocak çalışanlarına yardımcı olacağını söyledi. İşçiler hayattayken maden ocağındaki en basit işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini almayarak işçileri ölüme gönderen Bükköy Madencilik patronunun, bu yardım sözlerinin hiçbir inandırıcılığı olmadığı gibi, ölen işçilerin ailelerine para teklif etmek ise ancak kapitalist ahlaka sığabilir.

Kapitalizmde adalet mülkün temelidir!

Nurullah Ercan düzenin adaletine güveniyor. Biliyor ki, sermaye devleti patronları mahkemeleriyle koruyup, kolluyor. Çünkü benzeri pek çok davada patronlar aklanmıştır. Bunun en yakın örneği, İstanbul’da İkitelli’de 8-9 Eylül tarihlerinde yaşanan sel felaketinde görülmüştür. 8 kadın işçinin öldüğü camsız ve tek kapılı minibüsle ilgili olarak, Pameks Tekstil sahibi Cevdet Karahasanoğlu ve idari müdür Ferit Güncü, 3 aylık tutukluluklarının ardından çıkarıldıkları ilk duruşmalarında serbest bırakıldılar.

Bir başka örnekse İstanbul’da 18-19 Haziran 2009 tarihlerinde Esenyurt Haramidere’de yaşanmıştı. Sabra Tekstil patronu ve uşakları, devrimci işçilerin üzerine kurşun yağdırmış ve 2 devrimciyi yaralamıştı. Ardından alçak saldırıyı protesto etmek için Sabra Tekstil’in önüne giden kitleyi bu kez de patron uşağı polisler karşılamış kitlenin üzerine ve havaya ateş açmış, BDSP’li 4 sınıf devrimcisi polis tarafından gözaltına alınmıştı. Kurşun sıkan eli kanlı katiller, burjuvazinin mahkemeleri tarafından serbest bırakılırken, saldırıyı protesto eden 4 devrimci tutuklanmıştı. Katilleri aklamak için çabalayan mahkeme ise, Sabra saldırısı üzerine açılan davayı ise halen başlatmamıştır. Devrimci işçilere kurşun sıkan patron ve adamları ise ellerini kollarını sallayarak rahatça dolaşmaktadır.

Konuyla ilgili verilebilecek bir diğer örnekse, Aralık 2005’te, Bursa’da Özay Tekstil Fabrikası’nda çalışan 5 kadın işçinin katledilmesidir. “Kaçmamaları için” yangında kilitli bırakılan işçilerden 5’i ölüirken, yangında dört işçi de yaralanmıştı. Fabrika sahibi Lokman Özay işçileri sigortasız çalıştırdığı ve yangına karşı gerekli önlemleri almadığı halde, tutuklanmadı. Birden fazla kişinin ölümüne taksirle yani kasten değil kusurla sebebiyet vermekten 182 bin TL para cezasına çarptırıldı. Ölen işçiler arasında 18 yaşında altında ve hamile olan işçiler de vardı. Oysaki sermaye devletin yasalarına göre 18 yaşını doldurmamış kadın işçiler gece vardiyasında çalıştırılmaz. Yine aynı şekilde hamile işçilerin hamile olduklarının doktor raporuyla tespitinden sonra doğuma kadar gece vardiyasında çalıştırılması yasaktır.

Patronlar ve devletin işçi sağlığını ve güvenliğini önemsememesinin sonuçlarını, işçi ve emekçilerin hayatlarıyla ödemesinin bir diğer örneği ise Davutpaşa’da yaşanmıştı. Davutpaşa’da 31 Ocak 2008 günü meydana gelen, 20 kişinin yaşamını yitirmesine ve en az 100 kişinin yaralanmasına neden olan katliamın sorumluları da yargılanmadı. Benzeri örnekler tersanelerden de verilebilir, örnekler çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı bile kapitalist düzenin adaletini özetlemektedir.

Yaşanan iş cinayetlerinde devlet yetkililerinin ibretlik açıklamalarına ise ayrıca değinmek gerekmektedir. Sermaye devleti 19 maden işçisinin katledilmesinin dolaysız sorumlularından olmasına rağmen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer katledilen işçilerin eş ve çocuklarına gelir temini yapacaklarını “müjdeliyor!” Dinçer açıklamasında şunları söylüyor: *“Kendilerine aylık olarak mevcut aldıkları maaşın yüzde 70’i oranında ölüm geliri vereceğiz. Ayrıca işçilerimizden 15 tanesi prim ödeme gün sayıları da hesap edilerek emeklilik maaşı almayı hak ediyor. 15 işçimize de emeklilik maaşı vereceğiz.”* Ayrıca Sosyal Güvenlik

Kurumu’nun işçilerin cenaze masraflarıyla ilgili de ödemesi olacağını da ekliyor. Bahsettiği bu ve benzeri haklar zaten işçilerin işçi sağlığı kapsamında geçmiş mücadelelerle elde ettiği ve yasalarda olan yükümlülüklerdir. Devlet zaten bunu yapmak zorundadır. Bunu işçilere lütfedermiş gibi sunmaları ise işçiye verdikleri değeri göstermektedir.

Katil devlet hesap verecek!

Bursa’da ve diğer örneklerde işçileri öldüren ve ailelerini mağdur eden sermaye devletin kendisidir. Sermaye devletin ilgili kurumları fabrikaları denetlemediği ya da Bursa örneğinde olduğu gibi süre vererek ölümlere kapı araladığı için suçludur. Kapitalistler işçileri göz göre öldürürken devlet, kendi yasalarını da çiğneyerek, katil patronları mahkemelerinde akladığı için suçludur.

Açık olan şudur ki, kapitalizmin kârdan başka bir düşüncesi yoktur ve adaleti sadece mülkü olanlar içindir. Bu adalet anlayışında işçiler öldükleriyle kalır. Ancak kesin olan şudur ki, kapitalizm belasından kurtulduğumuzda katillerden hesabı işçi ve emekçiler soracaktır.

Bursa: Kaza değil cinayet!

İşten Atmalar Yasaklansın Bursa Platformu bileşenleri, 17 Aralık günü 19 işçinin iş cinayetine kurban gittiği Bükköy Madencilik’e ait kömür ocağı önünde eylem gerçekleştirdi. Eylemde, grizu patlamasında yaşamını yitirenler karanfillerle anıldı.

Platform bileşenleri, maden ocağı yakınında “M.K. Paşa’da 19 işçi katledildi, işçi cinayetlerine son” pankartı açarak sloganlarla yürüyüşe geçti. Platform adına yapılan açıklamada, olayın patronların aşırı kar hirsından kaynaklandığı ve devletin alınmayan iş güvenliği tedbirlerinin takipçisi olmadığı söylenerek patron ve devletin tutumu teşhir edildi.

Yapılan konuşmanın ardından ocaktan çıkan kömür yığınının üzerine 19 işçinin anısına 19 karanfil bırakılarak saygı duruşuna geçildi.

Ocak önündeki anmadan sonra Deveci Konağı Köyü ziyaret edildi. Köy meydanındaki kahvehane köylülere baş sağlığı dilenmesinin ardından olaya ilişkin konuşmalar yapıldı. Deveci Konağı’nın ardından yaşamını yitiren 6 işçinin memleketi olan Bükköy’e gidildi. Burada da köylülere baş sağlığı dilendi.

Göçükte yaşamını yitiren Mehmet Kuşoğlu’nun kardeşi Ahmet Kuşoğlu olay öncesi ve sonrası durumu anlatarak, önceden de beklenen böyle bir olayın yetkililere haber verilmesine rağmen önlem alınmadığını, olayın ihmal sonucu meydana geldiğini söyledi.

Platform adına yapılan konuşmada da yaşanan olayın sorumlusunun patronun yanısıra gerekli denetlemeleri yapmayan ve buna bilerek göz yuman devletin olduğu bir kez daha ifade edildi.

Platform bileşenleri dışında DHF ve DBH da eyleme katılarak destek verdi.

Maden değil toplu mezar!

İşten Atmalar Yasaklansın Bursa Platformu, 18 Aralık günü Bursa merkezde gerçekleştirdiği eylemle ocağın çalışmasına izin veren devlet yetkililerinin cezalandırılmasını istedi.

Osmangazi Metro İstasyonu önünde toplanan platform bileşenleri sloganlarla Kent Meydanı’na yürüdü. Meydanda yapılan açıklamada 17 Aralık’ta maden ocağına gerçekleştirilen ziyaret ile grizu patlaması sonucu yaşamını yitiren 19 işçinin ölümünün sebep ve sonuçlarının yerinde öğrenildiği, madende çalışan işçilerle ve köylülerle yapılan görüşme sonucu olayın kaza değil cinayet olduğunun netleştiği vurgulandı.

Açıklamada örgütlü mücadelenin önemine vurgu yapıldı.

Eylemde ayrıca Ankara’daki Tekel işçilerinin direnişi “Tekel işçileri yalnız değildir!” sloganıyla selamlandı.

Yaşamını yitiren 19 işçinin fotoğraflarının taşındığı eylemde ayrıca “kaza değil cinayet. Kapitalizm öldürmeye devam ediyor”, “Sorumsuz yetkililer denetimlerini kontrol etmedi. 19 işçinin ölümüne neden oldu.” dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak / Bursa

TÜİK il bazında işsizlik rakamlarını açıkladı...

İşsizliğin kaynağı sömürü düzenidir!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), il bazında işsizlik verilerini içeren bir rapor yayınladı. Her ay, üçer aylık dönemler için Hanehalkı İşgücü Araştırması ile genel işsizlik verilerini açıklayan TÜİK, bu raporla ilk kez işsizlik verilerini il bazında açıklamış oldu.

İşgücüne katılma, istihdam ve işsizlik oranı olmak üzere üç parametrede hesaplandığı ifade edilen rakamlar, kapitalizmin değişmez gerçeği olan işsizlik sorununun ulaştığı boyutları ve bu sorunun emekçiler cephesinden yakıcılığını birkez daha gözler önüne serdi.

Söz konusu rapor, iller arası işsizlik oranında ciddi farklılıklar olduğunu da gösterdi.

Kürdistan illerinin işsizlik oranı sıralamasında ağırlıklı olarak başı çekmesi, sermaye devletinin bölgedeki çok yönlü sömürgeci kimliğini de tekrar açığa vuruyor. Kürdistan’da yoğunlaşan işsizlik oranları, bölgesel asgari ücret uygulaması tartışmalarında da açıktan dile getirildiği gibi, sermayenin Kürt illerinden daha fazla ucuz işgücü deposu olarak yararlanmak istediğini de dolaysızca gösteriyor.

TÜİK rakamlarından yansıyanlar...

TÜİK’in söz konusu parametrelerdeki istatistiklerine ilişkin tahmin sonuçlarını içeren 2008 İl Düzeyinde Temel İşgücü Göstergeleri raporunda, 2008 yılında Türkiye genelinde işsizlik oranı yüzde 11 olarak ifade ediliyor.

TÜİK rakamlarına göre işsizlik oranının en yüksek olduğu il % 22.1 ile Şırnak.

Şırnak’ı % 20.5 ile Adana, % 18.3 ile Hakkari izliyor. İşsizlik oranının en düşük olduğu iller ise %3.7 ile Ardahan, % 4.1 ile Kars ve % 4.7 ile Bayburt olarak ifade ediliyor.

Rapor çerçevesinde Türkiye genelinde 2008 yılı istihdam oranı % 41.7 olarak tahmin ediliyor. İllere göre istihdam sıralamasında ise ilk üç şöyle: % 62.8 ile Rize, % 62.2 ile Gümüşhane ve % 58.9 ile Artvin. İstihdam oranının en düşük olduğu iller % 22.3 ile Siirt, % 22.7 Diyarbakır ve % 23.2 ile Şırnak olarak sıralanıyor.

TÜİK rakamlarında, 2008 yılı için işgücüne katılma oranı ise Türkiye genelinde % 46.9 olarak tahmin ediliyor. İşgücüne katılma oranının en yüksek olduğu iller şöyle sıralanıyor: % 66.3 ile Rize, % 65.4 ile Gümüşhane ve yüzde 62.5 ile Artvin. Bu oranın en düşük olduğu iller ise sırasıyla % 26.9 ile Diyarbakır, % 27.2 ile Siirt ve % 29.8 ile Şırnak olarak ifade ediliyor.

TÜİK’in yaklaşık bir ay önce açıkladığı ve “Temmuz-Ağustos-Eylül 2009” dönemini kapsayan Hanehalkı İşgücü Araştırması raporu rakamlarına göre ise 2009 Ağustos döneminde Türkiye geneli işsizlik oranı % 13.4 idi. Aynı rapora göre Türkiye genelinde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre 927 bin kişi artarak, 3 milyon 429 bin kişiye yükselmişti.

Şunu unutmamak gerekir ki; açıklanan bu rakamlar “devletin resmi rakamları” ve Türkiye’de bu rakamların daha da üzerinde bir işsizlik sorunu gerçeği bulunuyor.

Kapitalim var oldukça “işsizlik” de var olacaktır

Kapitalizmin dünya ölçeğinde yaşadığı yapısal krizden Türkiye de payını düşeni almaya devam ediyor. Düzen aktörlerinin ve sözcülerinin bu durumu

örtbas etme çabalarına rağmen işçi ve emekçilerin giderek daha fazla yoksulluk ve sefaletin içerisine itildikleri açıkça görülüyor.

Bu noktada, işçi ve emekçiler kendilerine dayatılan çıplak sömürüye ve kölece çalışma koşullarına çoğu kez “işsizlik sopası” ile razı edilmek isteniyorlar.

İşsizlik sorunu her geçen yıl artmaya devam ediyor. İşsizlik oranındaki bu artış taşeronlaştırma, sigortasız çalıştırma, iş saatlerini yükseltme ve işgücü fiyatını düşürme gibi saldırıların hayata geçirilmesinin dolaysız bir aracı oluyor. Özcesi, ücretli emek sömürüsü üzerine kurulu kapitalist düzende işsizlik patronlar açısından her daim vazgeçilmez bir “ihtiyaç” olmayı sürdürüyor. Bu nedenle kapitalizmin kendi yarattığı işsizlik sorununu çözmek gibi bir sorunu olmadığı her gelişmeyle bir kez daha doğrulanıyor.

Çözüm; birleşik, militan sınıf mücadelesinde!

İşçi sınıfı üzerindeki sermaye denetimini kolaylaştıran, işçileri çok yönlü olarak bölen ve aynı

zamanda onları daha fazla yabancılaşmaya ve yozlaşmaya iten “işsizlik” ile mücadeleyi başarıya ulaştırabilmek için kapitalist sistemin bütününe hedef alan birleşik, militan bir sınıf mücadelesinin yükseltilmesi gerekiyor.

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Bursa’da bülten dağıtımına saldırı!

Bursa Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan Mako Elektrik’e Metal İşçileri Bülteni dağıtımı yapan iki sınıf devrimcisi, saat 16.00 sularında fabrika dışındaki servis araçlarında bülten dağıtımı yaparken, sendikacı olduğu tahmin edilen bir kişi, “Bu dağıttığınız yasal mı? İzinli mi?” diye sorarak dağıtımı provoke etmeye çalıştı. Bültenin yasal, dağıtımın meşru olduğunun söylenmesi üzerine yumruklu saldırıda bulundu. Bir süre sonra olay yerine gelen fabrikanın özel güvenlik elemanları, bu kişinin saldırgan tutumundan da güç alarak “Bu üçüncü oldu sizinle mi uğraşacağız? Bir daha gelerseniz sizi ellerinden alamayız” söylemleri ile sınıf devrimcilerini tehdit etti.

Saldırı ve tehditlere rağmen sınıf devrimcileri dağıtımın tamamlanmasıyla faaliyeti sona erdirdi. Gerçekleşen dağıtım sırasında bazı işçilerin “Eğer Türk-Metal’in bülteniye hiç vermeyin, onlar kendileri yazıp kendileri çiziyor bizim lehimize hiçbir şey yok” sözleri, işçilerin Türk-Metal çetesinden bir beklentileri kalmadığını bir kez daha gösterdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Kayseri’de bülten dağıtımı

Aylık olarak çıkan Kayseri İşçi Bülteni’nin Aralık sayısının dağıtımı yapıldı.

İşçilerin yoğun olarak bulunduğu servis güzergahlarında yapılan dağıtımlarda yaklaşık 2000 bülten kullanırken işçilerin ilgisi yoğundu.

Dağıtım boyunca işçilerden son derece olumlu tepkiler alındı. Bülten dağıtımına tepki gösteren bir faşistin işçiler tarafından uyarılması son derece anlamlıydı. Bülten dağıtımlar sistematik bir biçimde devam edecek.

Kayseri İşçi Bülteni çalışanları

İzmir’de bülten dağıtımı

Metal İşçileri Bülteni dağıtımı 21 Aralık sabahı metal işçilerinin servis noktalarında gerçekleştirildi. Sabahın erken saatlerinde yapılan bülten dağıtımına işçilerin ilgisi yoğundu.

Bunun dışında vardiya değişimi yapan bir metal fabrikasına da dağıtım yapıldı. Bültene burada da ilgi vardı.

Bülten dağıtımı sistematik bir biçimde devam edecek.

Kızıl Bayrak / İzmir

OSİM-DER dayanışmaya çağırıyor!

İşçi ve emekçilerin hak alma mücadelesi için yıllardır mücadele yürüten Ümraniye’deki OSB-İMES İşçileri Derneği, sınıf dayanışmasını büyütmek amacıyla faaliyetlerini sürdürüyor.

Bu kapsamda OSİM-DER, yüz yüze kaldıkları kapsamlı saldırılara karşı direnişlerini sürdüren TEKEL işçileriyle dayanışmak ve bölgedeki işçileri mücadeleye çağırarak için 22 Aralık günü bildiri dağıtımı gerçekleştirdi.

İMES A Kapısı önünde ajitasyon konuşmaları eşliğinde yüzlerce bildiri işçilere ulaştırıldı. Konuşmalarda, TEKEL işçilerinin tüm saldırılara ve Ankara’daki ağır hava koşullarına rağmen kararlı direnişlerini sürdürdükleri vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Esenyurt-Avcılar polisi devrimci sınıf faaliyetine saldırıyor...

İşkence, yargısız infaz ve polis cinayetlerinin adeta pilot bölgesi olan Avcılar-Esenyurt'ta cinayet şebekesinin suç dosyası kabarıyor.

Esenyurt-Avcılar polisi, 20 Aralık günü BDSP çalışanlarından Ali Haydar Karaçam ve Tarık Alıcı'yı bildiri dağıtım esnasında gözaltına aldı.

Esenyurt İncirtepe Mahallesi'nde polis terörünü teşhir eden sınıf devrimcileri Esenyurt Karakolu'nda saatlerce gözaltında tutuldu.

Bildiri dağıtım sırasında **34 UVC 51** plakalı **Ford Connect** marka araçtan inen sivil giyimli polisler BDSP'lilere saldırdı.

Saldırı sırasında BDSP çalışanlarını kelepçelemeye çalışan polisler etrafa "Bunlar terörist, bunlar vatan düşmanı, eğer beğenmiyorsanız çekin gidin" diye seslenerek olay yerinde toplanan kitleyi provoke etmeye çalıştı. BDSP çalışanları polisin bu provokasyon karşısında kitleye dönük ajitasyon konuşmaları yaparak saldırıyı teşhir ettiler.

Polis, karakola götürülen BDSP'lilere kaba aramadan sonra ince arama dayatmasında bulundu.

BDSP'liler saat 23.00'te serbest bırakıldılar.

DLB'lilere silahlı saldırı

Son olarak da Esenyurt DLB'liler bölgedeki polis terörünün hedefi oldular. 21 Aralık'ta Esenyurt'ta afiş faaliyeti esnasında Esenyurt polisinin engelleme girişimine maruz kaldılar.

Liseli devrimciler Alaattin Karadağ'ın vurulduğu yer olan Esenyurt Depo'daki afiş çalışması esnasında kapalı cadde girişinde polislerle karşılaştılar. Liselileri bir süre takip eden polisler, DLB'lileri gözaltına alamayacaklarını anladıkları anda silahlarına sarıldılar.

Saldırıyı atlatan liseliler bölgeden çekildiler

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Kartal'da polis terörüne karşı eylem

Kartal BDSP 23 Aralık günü gerçekleştirdiği eylemle son dönemde artan polis ve devlet terörünü teşhir etti.

"Polis devlet terörüne son! Bu abluka dağıtılacak! / BDSP" ozaliti açıldığı eylemde TEKEL ve demiryolu işçileri selamlandı.

İşçi eylemlerine, Kürt halkına ve devrimcilere yönelik saldırılara dikkat çekilen açıklamada, azgınlaşan devlet terörüne karşı işçilerin birliğini, halkların kardeşliğini büyütme çağrısı yapıldı.

Kaldıraç'ın da destek verdiği eylem sloganlarla son buldu.

Tersanelerde polis terörü teşhir edildi

Tuzla BDSP, tersanelerde gerçekleştirdiği bildiri dağıtım ile polis terörünü teşhir ediyor.

"Keyfi gözaltılar, baskılar, işkenceler, infazlar ... Polis terörüne ve cinayetlerine son! / BDSP" başlıklı bildiriler Tuzla Tersaneler bölgesi işçi geçiş noktaları olan Aydıntepe istasyonu ile Tuzla Gemi Tersanesi önünde dağıtıldı. Yaklaşık 1000 adet bildiri işçilere ulaştırıldı.

Esenyalı Mahallesi'nde de 2 gün üst üste dağıtımlar gerçekleştirildi. Çalışma boyunca toplam 3000 adet bildiri dağıtılmış oldu.

Antakya'da bildiri dağıtım

"Polis terörüne ve cinayetlerine son!" başlıklı BDSP bildirileri kentin birçok yerinde işçi emekçilere ulaştırıldı.

Belli noktalarda kolluk güçlerinin dağıtım engelleme girişimlerine rağmen sınıf devrimcileri faaliyetlerini sürdürdüler. Saray Caddesi, Ulus Meydanı'nda polislerle kısa süreli bir arbede yaşandı. Sınıf devrimcilerinin karalı duruşu karşısında geri adım atan polis faaliyeti taciz etmeye devam etti. İki sivil polis dağıtım bitene kadar kamerayla kayıt aldılar. Polisin bu tacizkar tutumu ajitasyonlarla teşhir edildi.

Kent merkezi dışında Armutlu ve Elektrik Mahallesi'nde de bildiri dağıtım gerçekleştirildi. Ayrıca Alaattin Karadağ'ın köyünde Kızıl Bayrak satışı yapıldı. Kısa sürede 50 gazete emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal - Tuzla - Antakya

Ankara'da Karadağ dosyası açıklandı!

Cinayet şebekesi Avcılar-Esenyurt polisi tarafından 19 Kasım akşamı sokak ortasında infaz edilen komünist işçi Alaattin Karadağ'ın katledilişine ilişkin Ankara'da basın toplantısı düzenlendi. 22 Aralık Salı günü Ankara **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** tarafından İHD Ankara Şubesi'nde düzenlenen toplantıda Alaattin Karadağ cinayeti dosyası açıklandı.

Toplantıda BDSP adına yapılan açıklamada hazırlanan dosyanın içeriği anlatılarak, dosya basına ve kurum temsilcilerine dağıtıldı. Alaattin Karadağ'ın infazının münferit bir olay olmadığı ifade edilerek bu infazın bütünlüklü bir saldırının sonucu olarak gerçekleştiğinin altı çizildi. Hazırlanan cinayet dosyası ile Alaattin Karadağ'ın yargısız infazıyla katil yüzü bir kez daha açığa çıkan kurumları teşhir etmek ve kolluk güçlerinin katliamlarına set çekecek bir mücadeleyi birleşik bir tarzda yürütmenin amaçlandığı söylendi.

İnfazların ve polis terörünün son bulmasının tek yolunun bütünlüklü bir süreç örmekten geçtiğinin vurgulandığı açıklamada ileriki günlerde Ankara'da polis terörüne ve cinayetlerine karşı eylemli bir sürecin örüleceği ve bu sürece herkesin katılması çağrısıyla toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Entes'te direniş güncesinden...

217. gün...

DİSK Genel-İş Sendikası'nın çağrısıyla Sarıgazi Belediyesi önünde yapılan eyleme katıldım. Eylemin amacı Sarıgazi Belediyesi'nin toplu iş sözleşmesine uymamasıdır. Eylem oldukça kitlesel geçti. Birçok kurum döviz ve pankartlarıyla destek verdi.

25 Kasım uyarı grevinden 10 gün sonra işten çıkarılan demiryolu işçileri için Haydarpaşa Garı'nda yapılan eyleme trafikten kaynaklı geciktim. (...)

218. gün...

18 Haziran'da tekstil işçilerini Tekstil Kurultayı'na çağıran 2 arkadaşımız patronun mafyavari adamları tarafından kurşunlanmıştı. Biz de 19 Haziran günü Sabra Tekstil patronunu protesto etmeye gittiğimizde 4 BDSP'li arkadaşımız gözaltına alınarak tutuklanmıştı. (...)

İlk görülen davada ise tutuksuz yargılanmalarına karar verilmişti. Bugün görülen davaları için Büyükçekmece Adliyesi'ne gittik. Polislerden kimse gelmediği için mahkeme tekrarlanacak. Bir sonraki dava 15 Nisan'a ertelendi. Böylelikle bir kez daha polis ve yargının kime hizmet ettiğini görmüş olduk. Kim mülk sahibiyse her şey onun emrinde.

219. gün

Bugün bir süre Sinter Metal işçilerinin yanında vakit geçirdik. Oldukça yağışlı bir gündü. Aldığım bilgiye göre Sinter Metal patronu Sinter Metal fabrikasında çalışan bir kadın işçiye arayıp gel paranın hesabını yapalım demiş. (...)

Çevre fabrikalardan birinde çalışan bir işçi ben ve yanımdaki nöbetçiye çay ısmarladı. Daha öncede aynı ilgiyi gösteren işçiye teşekkürlerimi iletiyorum.

Entes'in paydos etmesiyle beraber Entes işçilerinin bir kısmı önüne bakarak geçerken bir çok işçi de "iyi akşamlar" diyerek servislerine yöneldi.

220. gün...

19 Aralık katliamını lanetlemek için Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan basın açıklamasına katıldım. Katliamların devam ettiğine vurgu yapıldı ve eylemde 19 Kasım akşamı Esenyurt'ta katledilen Alaattin Karadağ da anıldı. "Katliamların hesabı sorulacaktır!" dendi.

Basın açıklamasının ardından çeşitli sendikaların ve meslek örgütlerinin işçi ve emekçilere yapılan saldırılara karşı örgütlediği eyleme katıldım. (...)

221. gün...

19 Aralık'ta 20 cezaevine "Hayata Dönüş" operasyonu adı altında yapılan saldırıda katledilen 28 devrimciyi anmak için Ümraniye'de düzenlenen etkinliğe katıldım. (...)

Etkinliğin ardından Ümraniye Emekçi Kadın Komisyonu'nun hazırlamış olduğu seminere katıldım. Devrim öncesi ve sonrası Rusya'daki kadınları anlatan seminer ilgiyle dinlendi. Önemli ve çarpıcı notlar alındı.

222. gün

(...) TEKEL işçileri 15 Aralık'tan bu yana Ankara'da eylemdeler. TEKEL'e ait fabrikaların kapatılmasına karşı, özlük haklarıyla beraber diğer kamu kuruluşlarına nakledilmek için mücadele eden

TEKEL işçileri polisin müdahalelerine rağmen 7 gündür güzel bir direniş örneği sergilediler. İnsanca bir yaşam için mücadele eden TEKEL işçilerinin haklılığını sonuna kadar savunuyor ve yalnız olmadıklarını haykırıyorum. (...)

223. gün...

Bugün Sinter Metal direnişinin 1. yılı nedeniyle yapılan fabrika önündeki kutlama etkinliğine katıldık. 1. yılında Sinter Metal işçilerini yalnız bırakmayan sanatçılar ve birçok kurumun yanı sıra Sabiha Gökçen Hava Limanı işçileri, AKS Otomotiv işçileri, Mert Akışkan işçileri de oradaydılar. (...)

Etkinlikten sonra nöbetçi arkadaşla birlikte Entes'in önüne geçtik. (...) Direniş yerinden geçen ve kuryelik yapan bir işçi yanımıza geldi. Direnişle ilgili kısa bir sohbet gerçekleştirdik. İçeride çalışan Entes işçilerinden bir destek olup olmadığını sordu. Ben de "Patron kamera taktırdığı ve işçileri uyardığı için işçiler destek veremiyor." dedim.

224. gün

Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube'nin Ataşehir Kaymakamlığı önünde yaptığı eyleme gittik. Fakat eylem e-mail yoluyla yapılan çağrıda belirtilen başlangıç saatinden erken bittiği için geç kalmış olduk. Ardından direniş alanına geçtik ve ısınmak için direniş ateşimizi yaktıktan sonra bekleyişe koyulduk.

Direnişimizi Kürt kökenli bir emekçi kardeşimiz ziyaret etti. Kürt ulusal mücadelesinin bugünkü durumu üzerine uzun bir sohbet gerçekleştirdik. Sohbetimiz hem Kürt ulusal mücadelesinin hem de Türkiye'deki işçi ve emekçi sınıfların tek ve ortak çıkar yolunun sermaye sınıfına karşı verilecek topyekûn bir sınıf savaşımında olduğu konusunda fikir birliği ile sona erdi. Vakit buldukça tekrar direnişimizi ziyaret edeceğimi söyledim.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan

Sinter direnişi 1. yılında!

22 Aralık günü 1. yılını dolduran Sinter Metal direnişi fabrika önünde yapılan etkinlikle selamlandı. Emekten yana olan herkes Sinter Metal işçileriyle, saldırıya ve sömürüye maruz kalan tüm işçilerle dayanışmaya çağrıldı.

Fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçiler, etkinliğe katılarak kendilerine destek verenleri sloganlarıyla karşıladılar.

Etkinliğe, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Belediye-İş, Deri-İş, Nakliyat-İş, Hava-İş üyesi Sabiha Gökçen Havalimanı işçileri, Dev Sağlık-İş, Sine-Sen, Emekli-Sen, HKP, ÖDP, SDP, EMEP, Yurtsever Cephe İşçi Birliği, OSİM-DER, BDSP ve ÜİD-DER de destek verdi. Mustafa Alabora ve İlyas Salman da birinci yıl etkinliğine katılanlar arasındaydı.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü çeşitli fabrikalardan işyeri temsilcileri "Sinter işçisi yalnız değildir!" sloganıyla alana gelirken Mert Akışkan Gücü işçileri ise "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla Sinter Metal işçilerini selamladılar. Nakliyat-İş üyesi işçiler, "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Sinter işçisi yalnız değildir", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Balnak'ta sendikal mücadele engellenemez" dövizlerini taşıırken, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan da direnişinin 223. gününde Sinter Metal işçilerinin yanındaydı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroglu, işçi ve emekçilere dönük saldırılara vurgu yaptı. Bir yıldır direnişte olduklarını belirten Serdaroglu, kamuoyunu duyarlı hale getirmek için çaba harcadıklarını dile getirdi.

İstanbul Belediyesi'nde işçilerin maruz kaldığı saldırıyı bütün Türkiye'nin acı bir şekilde izlediğini söyleyen Serdaroglu TEKEL ve diğer işkollarında direnen işçilere sahip çıkacaklarını dile getirdi.

İşçiler bu konuşmaya "Hepimiz TEKEL işçiyiz" sloganıyla yanıt verdiler.

Serdaroglu ayrıca Nakliyat-İş yöneticilerine dönük tutuklama teröründen de bahsederek işverenlerin saldırılarıyla sendikacılara gözdağı verilmeye çalışıldığını; fakat bedel ödemekten çekinmediklerini söyledi.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise ayırım yapılmadan Türk-İş ve DİSK'e bağlı sendikaların saldırılara maruz kaldığını ifade etti. Konfederasyon ayırımı gözetmeksizin genel grevi örgütlenme çağrısı yaptı.

Çelebi'nin ardından ÖDP Genel Başkanı Alper Taş ve EMEP Genel Başkan Yardımcısı Sabri Topçu da söz aladılar.

Grup Marsis'in ezgileriyle katıldığı etkinlik çekilen halaylarla ve bir Sinter direnişçisinin konuşmasıyla sona erdi. Sinter işçisi "Olgun Tanberk bu sese kulak ver. Ne olursa olsun bu direnişi bitiremeyeceksin. Dava bitene kadar bütün kararlılığımızla bu direniş sürecektir" ifadeleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

İşçilerden köprü ve Taksim eylemi

İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) bünyesindeki BİMTAŞ adlı taşeron firmada çalışan itfaiye işçileri ve Esenyurt Belediyesi'nden sendikalı oldukları için işten atılan belediye işçileri 23 Aralık günü Boğaz Köprüsü'nde ve Taksim'de eylemler gerçekleştirdiler.

İşçilerden köprü eylemi

Belediye-İş Sendikası üyesi yaklaşık 15 işçi, Boğaziçi Köprüsü üzerinde zincirli eylem yaptı. Saat 13.00 sıralarında gerçekleşen eylemde, zincirle birbirlerine bağlı sendika üyeleri yol ortasına yattı.

Ellerinde ekmek bulunan işçiler, İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve Esenyurt Belediyesi aleyhine sloganlar attı. Grup, Esenyurt Belediyesi'nde işten çıkarmaları ve BİMTAŞ AŞ'de sözleşmeli işçi olarak çalışan itfaiyecilerin özlük haklarının ellerinden alınacak olmasını protesto etti. İşçilerin eyleminde sınıf dayanışması vurgusu da vardı. Belediye-İş üyesi işçiler Ankara'daki direnişlerini sürdüren TEKEL işçileriyle de dayanışma sloganları attılar.

Araç geçiş trafiğini kapatan işçiler bir süre devam eden eylemlerinin ardından polis tarafından gözaltına alındılar.

Genel Merkez Genel Örgütlenme Sekreteri Ali Çelenk, 1 No'lu Şube Başkanı Serdar Cafer Özkul, 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve beraberindeki işçilerle beraber toplam 16 kişi gözaltına alındı.

İşçilerden Taksim'de yürüyüş

İtfaiye ve belediye işçileri Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapatırken İstiklal Caddesi'nde de yürüyüş vardı.

Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube üyesi itfaiye işçileri işten atma ve örgütsüzleştirme saldırısına karşı Taksim'de yürüyüş gerçekleştirdi. Eylemde Esenyurt Belediyesi'nde direnişte olan Belediye-İş 2 No'lu Şube üyesi işçiler de yer aldı.

Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri ve Belediye-İş şubelerinin de katıldığı eylem ilercı kurumlar destek verirken coşkulu yürüyüş Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne kadar sürdü.

En önde, "Yangında can kayıpları artacak sorumluluk Kadir Topbaş'ın olacak! / Belediye - İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube" pankartının taşındığı eylemde "Beraber yürümedik mi biz bu yollarda sayın başbakanım", "Suçlu: İtfaiye işçileri, Suçu: Sendikaya üye olmak, Cezası: İşsiz ve aç kalmak, Savcı: Deniz Feneri, Hakim: Kadir Topbaş", "Zalimin zulmüne karşı Esenyurt Belediyesi'nde 127. gün" pankartları açıldı.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde ilk olarak Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak söz aldı. Büyükkucak, işçi ve emekçilere yönelik saldırılara dikkat çekti.

Konuşma sırasında atılan "Genel grev genel direniş!" sloganı ile Türk-İş'e genel grevi örgütleme çağrısı yapıldı.

Büyükkucak'ın konuşmasının ardından basın açıklamasını, Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş gerçekleştirdi.

Altaş, TEKEL, Esenyurt Belediyesi işçileri, itfaiye işçileri ve demiryolu işçilerinin karşı karşıya kaldığı saldırılara değindi.

Yılbaşına kadar Büyükşehir Belediyesi'nin karşısına direniş çadırı kuracaklarını ifade eden Altaş, İstanbul halkına itfaiyecilere sahip çıkma çağrısında bulundu.

Tek Gıda-İş adına yapılan konuşmada da TEKEL işçilerinin selamları iletilerek, ortak mücadeleye çağrı yapıldı. Eyleme yaklaşık 600 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Demiryollarında eylem TCDD'ye geri adım attırdı

25 Kasım uyarı grevinin ardından demiryolu emekçilerini soruşturma yağmuruna tutan TCDD Yönetimi, KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası öncülüğünde gerçekleşen eylemler nedeniyle soruşturma saldırısında geri adım atmak zorunda kaldı.

25 Kasım grevinin ardından, aralarında BTS ve Türk Ulaşım-Sen yönetici ve üyelerinin de bulunduğu 16 memur hakkında soruşturma başlatarak memurları geçici olarak görevlerinden uzaklaştıran TCDD Yönetimi, 16 Aralık günü, arkadaşlarının göreve iadeleri talebiyle iş durduran kamu emekçilerini de cezalandırma yoluna gitti.

16 Aralık'ta meşru ve demokratik haklarını kullanarak trenleri durduran demiryolu emekçilerinden 30'u hakkında soruşturma başlatıldı.

BTS Başkanlar Kurulu TCDD binasını terk etmedi

TCDD Yönetimi'nin demiryolu emekçilerine yönelik soruşturma saldırısına yine grevle yanıt veren demiryolu emekçileri eylemlerine hız kesmeden devam ettiler.

Ulaştırma Bakanlığı bütçesinin Meclis Genel Kurulu'nda görüşüleceği 21 Aralık günü TBMM Dikmen Kapısı önünde KESK'e bağlı sendikalarla birlikte basın açıklaması yapan BTS üye ve yöneticileri aynı gün saat 14.00 sıralarında TCDD Genel Müdürlüğü içinde, soruşturmanın geri alınması ve işten geçici olarak el çektirilen memurların görevlerine iade edilmesi talebiyle genel müdürlük binasını terk etmeme eylemi başlattılar.

TCDD Yönetimi tarafından hakkında soruşturma başlatılan ve açığa alınan yöneticilerden biri olan BTS İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı **Hasan Bektaş**, Ankara'da TCDD Genel Müdürlüğü'ndeki eylem hakkında gazetemize bilgilendirmede bulundu.

Saat 14.00'ten beri KESK'e bağlı sendikaların da desteğiyle TCDD Genel Müdürlüğü'nde eylemlerini sürdürdüklerini belirten Bektaş, açığa alınan demiryolu çalışanlarının görevlerine iadeleri sağlanana kadar eylemlerini sürdüreceklerini ifade etti.

TCDD Yönetimi geri adım attı, eylem sona erdi

Demiryolu emekçilerinin, akşam saatlerine kadar devam eden eylemi sonuç verdi. BTS Başkanlar Kurulu'nun Genel Müdürlük'le görüşme yapmak ve işten geçici olarak el çektirilen demiryolu emekçilerinin bir an önce göreve iade edilmeleri amacıyla görüşme yaptıkları akşam saatlerinde TCDD Genel Müdürlüğü tarafından Teftiş Kurulu Başkanı Nuğman Yavuz imzasıyla bir TEL EMRİ yayınlandı. Bölge Müdürlüklerine gönderilen Tel Emri'nde 10 emekçinin görevlerine iade edildiği belirtildi.

TCDD yetkililerince, haklarında soruşturma açılan diğer demiryolcular için önümüzdeki günlerde, geçici olarak işten el çektirilen emekçilerin görevlerine iade edilmeleri sözü verildi. BTS yöneticileri, TCDD'nin verdiği sözün ardından eylemlerine son verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Volkan Yaraşır'ın Parti etkinliğinde yaptığı konuşma...

Devrimin imkanı ya da devrimi g

Merhaba,

Aranızda olmaktan son derece coşkulu ve kıvançlıyım. Önce Alaattin arkadaşın katledilmesinden dolayı hepimizin başı sağ olsun. Yaşasın devrim ve yaşasın komünizm!

Konuşmamı kapitalizmin doğası, kapitalist kriz, krizin sonuçları ve olası gelişmeler üzerine yapacağım.

Kapitalist sistemde emekle sermaye arasındaki çelişki, hepimizin bildiği temel çelişkiyi gösterir. Ayrıca bu çelişkinin yanında bir de sermayeyle sermaye arasında çelişki vardır. Emekle sermaye arasındaki çelişki antagonist içeriktedir. Sermayeye sermaye arasındaki çelişki ise rekabetle kendini dışa vurur. Bu iki çelişki kapitalist sistemin doğasını açığa çıkarır. Bu doğanın anlaşılması bir başka bağlamda kapitalist krizlerin anlaşılması demektir.

Kriz kapitalist sistemin ruhuna ve doğasına içkindir. Kriz, kapitalist sistemin ontolojisinden kaynaklanır. Kendisi toksin ya da zehirli bir varlık olan kapitalizm sürekli krizler üretir. Kriz bir başka bağlamda kapitalizmin gelişme biçimidir.

Kapitalizmin işleyişini ve ruhunu şöyle tanımlayabiliriz:

Bir, kapitalist sistemde sizler yani işçiler çalışır, üretir, bütün değerleri yaratır ama üretim araçlarına sahip değildir, bundan dolayı fakirdir. Sermaye ya da burjuvazi üretmez, çalışmaz ama üretim araçlarına sahiptir ve ondan dolayı zengindir. Veya bir başka ifadeyle kapitalist sistemde üretim kolektiftir, üretim araçları ise özel mülkün elindedir. Üretim araçlarını elinde bulunduran sermaye tüm değerlere el koyar, gasp eder, üretimin kaderini belirler. Özel mülk kapitalizmin varoluşudur.

İki, kapitalist sistemde üretim insan için yapılmaz, üretimin tek bir amacı vardır: Üretim kar, kar ve daha fazla kar için yapılır. Teorik bir tanımla kapitalist sistemde kullanım değeri değil, değişim değeri belirleyicidir. Ya da kapitalizmin temel çelişkisi kullanım değeri ile değişim değeri arasındadır. Tarihte gerçekten kıtlıktan dolayı insanlar aç kalmışlardır. Fakat kapitalizmde insanlar bolluktan dolayı açtırlar. Bu sistemin paradoksu değil, sistemin doğasından kaynaklanır. Çünkü kapitalist sistemde tüm ürünler metadır ve pazar için üretilir. Örneğin yakın dönemde yaşanan pirinç krizi bunun somut göstergesidir. Kriz, dünya pazarında pirincin olmamasından dolayı değil, tam tersine pirinç bol olmasına rağmen istenen fiyattan satılamamasından dolayı yaşanmıştır.

Üçüncü olarak, sermayenin organik yapısı bize kapitalizmin yapısı hakkında fikir verebilir. Ne demektir sermayenin organik yapısı? Aslında canlı emek ile cansız emek arasındaki orandır. Canlı emek kimdir? Canlı emek sizsiniz, yani işçi sınıfı. Cansız emek kimdir? Makineler ve teknolojidir.

Sermaye hiçbir zaman canlı emeğe yatırım yapmaz. Yani kime yatırım yapmaz? Size yatırım yapmaz. İşçiyi aç ve işsiz bırakır. Peki neye yatırım yapar? Cansız emeğe yatırım yapar. Peki onu neden yapar? Başka bir

sermaye grubuyla hesaplaşmak ve rekabet etmek için yapar.

Konuşmanın başında bir tanımlama yapmıştık. Ne demiştik? Kapitalist sistemin doğasında iki çelişki vardır. O çelişkilerden bir tanesi sermaye ile emek arasındaki antagonist çelişkiydi. Diğer sermaye ile sermaye arasındaki rekabet esaslı çelişkiydi. Sermayenin canlı emeği aç ve işsiz bırakması veya başka bir tanımlamayla daha fazla sömürmesi, aslında antagonist çelişkinin bir yansımasıdır. Sermayenin teknolojiye yatırım yapması ya da mekanizasyona yönelmesi, yani cansız emeğe yatırım yapması ise iki sermaye grubu arasındaki rekabetten kaynaklıdır.

Peki bu süreç nasıl sonuçlanır? Cansız emeğe yapılan yatırımla birlikte, zamanla mal birikir, birikir, birikir, ama malı alacak kimse yoktur. Malı kim alacak? Malı işçi sınıfı ve emekçiler alacak. Çünkü işçi sınıfı bir sermaye grubu için işçidir, yani bir patron için işçidir, öbür sermaye için müşteridir. Açsınız ve işsizsiniz, mal yığılmış ama malı alan kimse yok. Peki burada ne ortaya çıkar? Kriz ortaya çıkar. İşte kapitalizmde fazla üretim eksik tüketim krizinin kaynağı budur. Yani yaşadığımız kriz budur. Fazla üretim eksik tüketim neyle ilişkili? Demek ki kapitalizmin doğasıyla ilişkili. Neye bağlı? Kapitalizmin ruhuna bağlı.

Bu krizde altını çiziceğimiz bir nokta daha var. Bu krizin tek nedeni salt mal yığılmasından, malın satılmamasından kaynaklanmıyor. İkinci bir etken daha var. Mal istenen fiyatta satılmıyor, istenen kar marjı elde edilemediğinden dolayı kriz yaşanıyor.

Kar oranlarındaki düşme eğilimi veya bir başka ifadeyle “yasası”, bu sonuçların doğmasının temel nedenidir.

Buradan kapitalist kriz tiplerine girebiliriz. Kapitalizmde başlıca iki kriz tipi vardır. Bu kriz tiplerinin özelliklerine bakalım, yaşadığımız krizin tanımını siz yapın. Birinci kriz tipini kısa çevrimli kriz diye de adlandırabiliriz. Bu krizlerin bazı başat özellikleri var. Bir, kısa dönemli yaşanıyor. İki-üç yılı kapsıyor. İki, tek sektörde, ağırlıklı olarak finans sektöründe yaşanıyor. Üç, lokal ya da bölgesel düzeyde gerçekleşiyor.

Emperyalizm çağı öncesinde, 19. yüzyılda bu krizler aşağı yukarı sekiz ile on yıllık periyotlarla kendini dışarı vururdu. Emperyalizm çağında, sermaye ihracının uluslararasılaşması ile birlikte farklı bir karakter taşımaya başladı. 1982 Avrupa para krizi, 1987 ABD borsa krizi, 1993 Sterlin krizi, 1994 Türkiye-Meksika krizi, 1997-98 Doğu Asya krizi, 1998 Rusya-Brezilya krizi, 2001 Türkiye-Arjantin krizi, bu kriz tipine örnektir. Bunlar kısa çevrimli krizlerdir. Ve böyle krizlerde sermaye kendini yeniler, rektifiye olur. Sermaye veya kapitalizm zehirli bir varlıktır, krizle kaosunu, anarşisini ve toksinlerini atar.

Şimdi soruyorum. Bu kriz kısa çevrimli bir kriz mi? Tek sektörde mi başladı kriz? Evet finans sektöründe başladı ama hızla uluslararası çapta reel sektörü sardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Peki lokal mi? Hayır. Bir ülkeden başladı, tüm ülkeleri dalgalı bir şekilde sarstı ve etkiledi. Peki kısa dönemli mi? Daha bilmiyoruz ama veriler uzun dönemli olduğunu gösteriyor. Şu andaki verilerle bile bu krizin kısa çevrimli bir kriz olmadığı ortadadır.

Kapitalizmde ikinci kriz tipi ise büyük bunalımlar ve buhranlardır. Kapitalizmin 500 yıllık tarihinde böylesine krizler üç defa yaşanmış. Bu krizlerin de bazı temel özellikleri bulunuyor. Birinci özelliği, bu krizlerin küresel düzeyde gerçekleşmesidir. Yani lokal düzeyde/ bölgesel düzeyde değil. Yaşadığımız kriz küresel düzeyde bir kriz değil mi?

İkinci özelliği, böylesi krizlerde bir senkronizasyon süreci yaşanır. Senkronizasyonun da iki boyutu bulunuyor. Birinci boyut, senkronizasyon sektörden sektöre yansıyor. Ayrıca ülkeden ülkeye sıcıyor. Yaşadığımız kriz sektörden sektöre yansımada mı? Yansıda. Ülkeden ülkeye yansımada mı? Yansıda. Senkronizasyonun ikinci boyutu ise krizin farklı krizlerle birarada yaşanmasıdır.

Arkadaşlar, şu an somut olarak bir uygarlık krizi ile, makine ile kendini ifade eden bir “uygarlığın” kriziyle karşı karşıya değil miyiz? Hedonizmle, bencillikle, tüketim terörüyle kendini dışa vuran bir “uygarlık” krizi ile, yani kapitalist “uygarlığın” kriziyle karşı karşıya değil miyiz? Evet öyleyiz. Ayrıca 2007-2008’de Bangladeş’ten Mısır’a, Mısır’dan Haiti’ye kadar dünyayı saran gıda krizi ile karşı karşıya değil miyiz? Objektif olarak yeni gıda ayaklanmalarının zeminleri yok mu? Evet var, bugün her an patlaması muhtemel gıda krizleriyle karşı karşıyayız.

Bugün kapitalist sistemin yarattığı ekolojik kriz, bırakın insanları, tüm dünyanın sonunu hazırlamaktadır. Artık ekolojik kriz, bütün yıkıcılığıyla ortadadır.

Ayrıca emperyalist özneler arasında bir hegemonya krizi yaşanıyor. BOP’un her değişik evresi özünde ABD emperyalizminin hegemonyasını restorasyon çabaları değil mi? Kısaca komplike ve konsantre bir krizle karşı karşıyayız. Bu da büyük bunalımların ikinci özelliğidir.

Üçüncü özelliği ise, büyük bunalımların hızlı deforme edici niteliğidir. Yani kriz başlar, üretim inanılmaz derecede dibe vurur. Krizle birlikte merkez ülkelerde ve periferide de ticaret ve sanayi sektörlerinde önemli düşüşler yaşandı. Türkiye’den somut bir örnek vereyim size. Ekonomi 2009 yılının ilk çeyreğinde 13.8 küçüldü. Türkiye tarihinin en büyük düşüşünü oluşturdu. Yalnızca II. Dünya Savaşı’nda bu oran %15 civarındaymış. Birçok ülkede ticarete ve sanayide benzer gelişmeler yaşandı. Büyük bunalımların bir başka özelliği ise uzun bir dönemi kapsamasıdır. Bu 10 ila 15 yıl arasında gerçekleşebilir.

O zaman yaşadığımız krizin tanımını yapabiliriz? Bir kere yaşadığımız krizin kısa çevrimli bir kriz olmadığı ortadadır. Yaşanan büyük bunalımdır. Evet, bu tespiti yaptık. Ama yetmiyor. Zira siz büyük bunalım tahlilini yaptığınız an olay değişir. Çünkü büyük bunalım tahlilini yaptığınız an kapitalizmin üretim tarzının tartışıldığı andır. O zaman büyük bunalım

ni örgütlemek ncelleştirmek!..

tahlilini yapmak demek, aslında bir başka düzlemde ideolojik-teorik Rönesans'ı işaretlemelidir, politik-pratik bir cüreti ifade etmelidir. Yani bu tahlil ideolojik-politik bir Rönesans'ın ve politik-pratik bir cüretin göstergesi olabilmelidir.

Maalesef Türkiye solu krizi bu manada kavramadı. Veya anlamadı ve halen de anlamıyor. Büyük bunalım tahlilinin önemini tarihte yaşanan örneklerle bakarak anlayabiliriz. Elimizde üç tane örnek var, bu örneklerle bakarak hem Almanya gibi metropol ülkelerde, hem de bizim gibi ülkelerde ne yaşanacağını görelim.

Birinci örnek 1873-93 krizi, yani birinci büyük bunalım. Peki 1873-93 krizi nedir? 1873-93 krizi tekel öncesinden tekele geçiştir. Arkasında ne var? Arkasında muazzam bir sınıfsal antagonizma bulunuyor. 1830-1848 Devrimleri, 1864 Birinci Enternasyonal, 1871 Paris Komünü... Bu dalga zaten kapitalizmi kısıkaç altına almıştır ve bunalım her an patlamaya hazırdır. 1873'te büyük bunalım patlar. 1873-1893 krizi yaşanır. Bu dönem kısaca serbest rekabetten tekelleri döneme, emperyalist çağa geçiş dönemidir.

Peki neler yaşanmıştır? Bir kere üretim tekniği değişmiştir. Pre-Taylorizmden Taylorizme geçilmiştir. Nedir Taylorizm? Taylorizm bilimsel işbölümüdür, maksimum kar elde etmeyi, maksimum artı-değer yaratmayı hedefleyen bir üretim tekniğidir. Taylorizm şöyle de tanımlanabilir: İşçi bu çalışma rejiminde makinenin bir nevi uzantısıdır. Ayrıca 1870'lerde İngiliz sömürgeciliği hızla inisiyatif kaybetmeye başlamıştır. Kapitalist ülkeler arasında rekabet inanılmaz boyuta ulaşmıştır. Anlaşılabileceği gibi büyük bunalımlarda kapitalizm formasyon değişimi içine girer. Üretim tarzında ve çalışma rejiminde bir dizi değişiklikler yaşanır. Bağlantılı olarak yeni enerji kaynaklarına yönelinir. Buhar enerjisinden elektrik enerjisine geçiş bunun göstergesidir. Zamanla emperyalist özneler arasındaki kutuplaşma en uç noktaya ulaşır, çatışkılar başlar, Rosa Luxemburg'un deyimiyle düzeltici savaş yaşanır. 1873-93 krizinin somut yansıması nedir? Birinci paylaşım savaşıdır, dünyanın paylaşılmasıdır. Bu tablo birinci büyük bunalımın genel bir tablosudur.

İkinci büyük bunalım 1929-1939 krizidir. Sınıfsal antagonizma kendini en net biçimde Ekim Devrimi'yle dışa vurdu. Ekim Devrimi'nin muazzam dalgası hızla kıta Avrupa'sını sararak, Avusturya'dan Almanya'ya, Macaristan'dan İtalya'ya kadar birçok ülkede devrimci durum ve işçi konseyleri deneyimleri yaşanmasına yol açtı. Bu fırtına işçi devrimlerinin yenilgisiyle sonuçlandı. 1926'da İngiltere'deki büyük grev, devrimci dalganın geri çekilmesinin sonuçlarından biridir. 1936 İspanya iç savaşı birinci sol dalganın kırılışını simgeler.

İşçi hareketlerinin yenildiği iki ülkede, 1920'de İtalya'da, 1933'te Almanya'da faşizm iktidara geldi. Karşı devrimci dalga İtalya'dan Almanya'ya ve İspanya'ya kadar yayıldı.

Bağlantılı olarak üretim tekniğinde bir dizi değişiklikler yaşandı. Taylorizmden Fordizme geçildi. Fordizm ne demektir? Özetle işçinin makinenin dişlisi,

makinenin vidası olması ve makinenin “aklına” göre hareket etmesidir. Amaç karı maksimuma ulaştırmaktır.

Aynı dönemde emperyalist özneler arası çatışkı da en uç noktaya ulaşır. Sonuçta II. Paylaşım Savaşı başlar. Rosa'nın deyimiyle yeni bir “düzeltici savaş”.

Yaşadığımız krizin tarihsel kökleri 1970'lerin başına dayanmaktadır. Bu tarihte başlayan kriz, uzun bir resesyon evresinden sonra, 2008'de başka bir evreye, depresyon evresine geçti. Peki daha önce neden depresif karakteri ortaya çıkmadı? Aslında hepimiz, bizim yaş kuşağı nedenlerini yaşayarak gördü. Bildiğiniz gibi bu dönemde reel sosyalizm çöktü. Sonuç olarak 1.5 milyar insan kapitalist sisteme entegre oldu. Giydiğiniz spor ayakkabının, tişörtün menşesine baktığımızda Çin, Vietnam, Kore yazdığını görürsünüz. Dün bu ülkeler reel sosyalist kampın içindeydi. Şimdi kapitalizmin yeni atölyelerine dönüştüler.

Yine bu süreçte ne oldu? Sosyal devlet ilga edildi. Anlattığımız bu olgular kapitalist sisteme muazzam olanaklar sağladı. 1974 ile 2008 arasında kapitalist krizin depresif bir şekilde dışavurumu engellendi. O zaman tanımı yapalım: 1970'lerin başından 2008'lere kadar geçen süre krizin resesyon aşamasıdır. 2008'de başlayan nedir? Krizin depresif aşamasıdır.

Bu dönemde sistematik bir karşı-devrim olan neo-liberal politikalar hayata geçirildi. Sınıfın her düzeydeki örgütlenmesi dağıtıldı. Maksimum kar hedeflendi. Yeni üretim teknikleri devreye sokuldu. Fordizmden, post-Fordizme geçiş bunun bir yansımasıydı. Post-Fordizm ne demek? Post-Fordizm işçinin salt emeğini değil, aklını, ruhunu da makineye vermesidir. Taşeronlaşmadır. Atipik çalışmadır. Fason üretimdir. Esnek üretimdir. Güvencesizliktir. Bundan kötü çalışma rejimi olur mu? Biraz sonra anlatacağım, evet olur. Ayrıca Rosa'nın “düzeltici savaşları” bu dönemde bölgesel savaşlar olarak yaşandı. Ruanda'da, Irak'ta milyonlarca insan öldürüldü. Yugoslavya bir kan gölüne çevrildi. Afganistan'da katliamlar sürüyor. Aslında paylaşım savaşları bir başka biçimde, bölgesel savaşlarla kendini

gösteriyor.

Kısaca, eğer bu kriz çözümlediğimiz anlamda büyük bunalımsa, ki elimizdeki veriler bunu gösteriyor, böylesi krizlerde iki olasılık ortaya çıkar: Birinci olasılık katastroftur, ikinci olasılık imkandır, devrimin imkanıdır.

Eğer işçi sınıfı örgütlüyse, siyasal öncüsü örgütlüyse, devrimin imkanı doğar. Fakat işçi sınıfı örgütsüzse, siyasal öncüsü örgütsüzse, ne yaşanır? Katastrof, yani felaket.

Türkiye'de şu anki resmi rakamlara göre 3.2 milyon sayılabilen işsiz bulunuyor. Sayılamayan işsiz sayısı 3 milyon civarında. Toplam işsiz sayısı 6.5 milyon olduğu söyleniyor. Krizin başlamasından bu yana atılan işçi sayısı 1 milyonu geçti. Yani toplam işsiz sayısı 7.5-8 milyona ulaşmış durumda.

ILO 2010 yılında işten atılanların dünya çapındaki sayısını 51 milyon olarak açıkladı. IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul toplantısında bu sayı 59 milyona yükseltildi. Bunu ben söylemiyorum, uluslararası sermayenin en temel kurumları açıklıyor. Yine IMF ve Dünya Bankası'nın başkanları krizin yaşanacağı her yılda 90 milyon insanın açlık sınırında yaşamaya mahkum olacağını söyledi. Ayrıca bazı üçüncü dünya ülkeleri arasında savaşların kaçınılmaz olduğu belirtildi.

Katastrofik tablo ortaya çıkmaya başladı. 2010 yılında Türkiye'de 1-1.5 milyon insanın işten atılacağını tahmin ediyorum. Bu verileri biraraya getirirsek aşağı yukarı 10 milyon işsizle karşı karşıyayız. Bence dünya çapında ve Türkiye'de bu işsiz yığınlar siyasal süreci önemli derecede etkileyecek.

Peki bu kitle nasıl bir karaktere sahip? Eğer işsizler üst kimliklerinin, yani işçi olduklarının farkında değillerse, davranış ve yönelimleri nasıl şekilleniyor?

Arkadaşlar, bu kitlenin özelliklerini şöyle tanımlayabiliriz: Bu kitle en başta umutsuzdur ve geleceksizdir. Bundan dolayı hızla ötekileştirir. Yani der ki, “ben Almanım, işsiz kaldım, niye işsiz kaldım? ‘Kara kafalılar’ işimi aldı, yani göçmen işçiler ya da Türkler

aldı. Göçmenler veya Türkler olmasaydı ben işsiz kalmayacaktım”. Ben geçtiğimiz ay Avusturya’daydım. Bir dizi işçi toplantısına katıldım. Avusturya’da neo-faşist parti göçmenlere yönelik sistematik anti propaganda yapıyor. Irkçı ve göçmen düşmanı politikalar izliyor. Göçmenlerin Avusturya’dan gitmesiyle işsizlik sorununun çözüleceğini ileri sürüyor. Ve bu propaganda son seçimlerde etkili sonuçlar verdi. Neo-faşistler oylarını son derece arttırdı.

İşsiz kitleler üst kimliğinin farkında değilse, hızla ötekileştirir. Ayrıca bu kitlenin bir başka özelliği hızla mobilize oluşudur. Çabuk harekete geçer ve ajite olur. Bunun yanında bu özelliklerini pekiştiren reaksiyonerlikleridir.

Ben profili bir yerden tanıyorum; Wilhelm Reich bu ruh halini, faşizmin kitle ruhu olarak tanımlar. Şimdi objektif olarak böylesi bir süreçle karşı karşıyayız. Avusturya’da neo-faşist partilerin oylarını arttırması, benzer gelişmelerin Avrupa’nın bir dizi ülkesinde yaşanması tesadüfi değildir. Bu, kapitalist krizin sarsıcı ve yıkıcı etkilerinin sonucudur. Çünkü faşizm umutsuzluğun üzerinden örgütlenir.

Türkiye’ye dönersek, eğer bu 10 milyon kişi işçi sınıfının organik gücü gibi hareket etmezse, üst kimliğiyle davranmazsa, benzer katastrofun Türkiye’de yaşanması kaçınılmazdır. Söylemek istediğimi daha net ifade edeyim. Afganistan’a bir süre önce 1200 asker yollandı. Bu sayıya 1700 asker daha eklenecek.

Türkiye Cumhuriyeti neo-Osmanlıcılık diye de tanımlanan bir politika izliyor. Neo-Osmanlıcılığın özü şudur: BOP + Çin çalışma rejimi. Türkiye bölgenin yeni dizaynı ve yeniden yapılanmasında direkt aktör olmaya, kendi deyimiyle “stratejik ülke”, “mihver ülke” olmaya çalışıyor. Ben buna IV. BOP dönemi diyorum. IV. BOP şuna dayanıyor: ABD açık işgal politikalarını rezervde tutarak Ortadoğu’dan çekiliyor. Ortadoğu’da 50 bin kişilik bir askeri karargah kuruyor. Enerji yolları ve kaynaklarını kontrol etmek amacıyla bölgede kendi yerine savaşıacak, kendisinin “uç beyi” olacak ülkeleri öne çıkarıyor. Kim bu ülkeler? Türkiye, Kürt Federe Devleti, Mısır ve İsrail. İşte bu konjonktürde Kürt açılımını değerlendirin. Yani bölge yeniden dizayn edilirken Kürt açılımının oturduğu bağlam burasıdır. Yani jeo-politik bir bağlantı.

Uç beyi ne işe yarar? Uç beyi Osmanlı İmparatorluğu ve Selçuklular’da savaşa giden ilk güçtür. Bu anlamda Türkiye Cumhuriyeti’nin Ermenistan’la teması, Afganistan’a asker yollaması, Suriye, Irak ve İran’la kurulan yeni ilişkiler bir yere oturmaktadır.

Bu uç beylerinin savaşıması gerekiyor. Afganistan’a 1200 asker yollandı, 1700 asker daha yollanacak. İşsiz sayısının 10 milyona ulaşması bekleniyor. Bu kitle nerede kullanılabilir? Verin 500 Dolar, bu insanların nereye gideceği bellidir. Afganistan’da savaşımaya gider. O zaman bu işsiz kitlenin bir başka düzlemde neo-lejyoner olması beklenebilir. Lejyoner ne demek? Paralı asker. Emperyalizmin paralı askeri.

Bu dış politikadaki şekilleniş. Peki iç politikada ne olacak? Veriler ortada. Bu kitleyi bir yerden tanıdığımızı ifade etmiştik. Örneğin bu ülkeden tanıyoruz. 1926’da Almanya’da bu kitle Beyaz Gömleklilerdir. Aynı kitle İspanya’da falanjdir, İtalya’da Kara Gömleklilerdir. Yine aynı kitle Wilhelm Reich’in “Dinle Küçük Adam”ıdır. Yani faşizmin militanıdır.

Hızla ötekileştiren, hızla mobilize olan, reaksiyonel özellikler gösteren bu kitle ne yapar? Ülkede herhangi bir işçi direnişi olduğunda, herhangi bir muhalefet geliştiğinde buralara yönelecek ve saldıracaktır.

Nereden mi biliyorum? Yine sol okuyamadı. Yaşanan Sabra Tekstil pratiği var. Sabra Tekstil’de son derece demokratik bir hak olan bildiri dağıtılmasına karşı patron, mafya, resmi ve sivil güçler devreye girdi. Arkadaşlarımıza saldırdılar. Aslında Sabra Tekstil mikro bir örnek. Sınıf hareketinin bundan sonra yaşayacağı olası gelişmeleri işaret ediyor.

İşsiz yığınların sınıfa karşı kullanılması, para-militer

bir güç olarak devreye girmesi muhtemeldir. İşte katastrofun bir başka yönü.

Büyük bunalımlar bu katastrof boyutunun yanında, tarihin büyük imkanlarını da yaratmaktadır. Nedir bu imkanlar? Mesela artık kapitalist devletin niteliği ortadadır. Kitlelere bu niteliği kolayca anlatabiliriz. Yani devletin sermayenin uşağı ve onun dostu olduğunu çok net gösterebiliriz. Bu bize iktidar mücadelesinde inanılmaz olanaklar sağlayabilir.

İkincisi, son çeyrek yüzyıla hakim olan burjuva ideolojisinin hegemonyası kırılmıştır. “Tarihin sonu”nu ilan etmişlerdi. Tarihin öznesi yok demişlerdi. Fakat dünyanın her tarafında tarihin öznesi dosta düşmana merhaba dedi. Kim tarihin öznesi? İşçi sınıfı. İşçi sınıfı eylemleriyle, direnişleriyle tüm coğrafyalarda yıkıcı gücünü gösteriyor. Kısaca son 25 yıllık ideolojik hegemonya veya neo-liberal ideolojinin hegemonyası kırıldı.

Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Devrimin imkanını örgütleyeceğiz. Bir başka deyişle devrimi güncelleştireceğiz. Peki bunu nereden öğreneceğiz? İşçi sınıfından. Aslında işçi sınıfı krizin başından beri sınıf mücadelesi pratiklerini okuyanlar için yol gösterdi. Hem Türkiye’de, hem uluslararası alanda krize karşı net karşı duruşlar gerçekleştirdi. Sınıf teorisi üzerine okuyan, sınıf üzerine kafa yoran, Marksizmi bir sınıf teorisi olarak anlayan kişi, eğilim, grup zaten bunu kavradı.

Sinter, Brisa, Tezcan ve Gürsaş’ta fabrika işgal eylemleri gerçekleştirildi. Fabrika işgal eylemleri sınıfın en radikal ve en militan eylem tarzlarından biridir. Arkadaşlar, kapitalizmin özü ve ruhu nedir? Özel mülkiyettir. Fabrikaların işgal edilmesi ne demektir? Bu eylemle özel mülkiyet bloke edilmiş, sermayenin kalbine hançer sokulmuştur. Bundan radikal eylem olur mu? Sınıf bu eylemleri gerçekleştirirken yanında kim vardı? Bu işgal alanlarında kimler bulunuyordu? Oralarda hep Kızıl Bayrakçı arkadaşlar vardı.

İşçi sınıfı model eylemler yaratmaya başladı. Bu model eylemler neydi? İşgal, direniş ve grevdi. Tam bu aşamada, işyeri kapatmalara ve işten çıkarmalara karşı şöyle bir ifade kullanmıştım: Artık her şey meşrudur, çünkü bizim geleceğimiz yoksa, hiç kimsenin geleceği yoktur. Model eylemlere sınıfın tarihsel silahı olan sabotajı ekledim. Bunu ilk söylediğimde bazı reaksiyonlar geldi. Ama bir baktık ki Fransız işçi sınıfı aynı yoldan yürüyor. Ne yaptı Fransız işçi sınıfı? Fabrika yöneticilerini rehin aldı, Fransız halkının % 65’i bu eylemleri sempatiyle karşıladı. Ayrıca fabrika işgal eylemleri gerçekleşti. İşçiler fabrikalara yangın bombaları yerleştirdi. Polise “müdahale ederseniz, fabrikayı havaya uçururuz” dediler. Bundan radikal eylem olur mu? Kim yapıyor bunu? Fransız işçi sınıfı. Engels’in deyimiyle “ayrıcalıklı işçiler”.

Benzer örnek İngiltere’de yaşandı. İngiliz işçi sınıfı bildiğiniz gibi uzun süreden beri bir durağanlık içindeydi. Sendikal bürokrasinin sınıf üzerinde tarihsel bir tahakkümü bulunuyordu. İngiliz işçi sınıfı krizle

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://marxey.org>

birlikte bu tahakkümü parçalayan pratikler gösterdi. Korsan ve İllegal Grev adı verilen eylemler yapmaya başladı. Sendikal bürokrasiyi etkisiz bıraktı. Hukuksal mevzuatı fiilen deldiler.

Arkasından Güney Kore işçi sınıfı mesaj verdi. kiOtomotiv sektöründe Ssangyong fabrikası işçiler tarafından 77 gün işgal edildi. Bir bomba niteliği taşıyan fabrikanın boyahanesinde işçiler molotof kokteylleriyle direnişlerini sürdürdü. İşgal günlerinde 5 işçi öldürüldü. 2 işçi polis tarafından damdan atılarak sakatlandı. Güney Kore işçi sınıfının mesajı ne?

Demek ki dönemin şiarları her coğrafyada hayata geçiyor. Dönemin şiarı işgal, direniş, grev, sabotaj ve blokajdır. Artık bu eylemler model eylemlerdir.

Bütün bu pratiklerden şöyle bir sonuç çıkarılabilir: Yaşananlar bana göre yeni bir enternasyonal dalganın mayasıdır. Ayrı bir tartışma konusu ama bu gelişme nasıl 1800’lerde sınıf hareketi öfke ve kinle, ludizmle, makine kırıcılığıyla, grevlerle, genel grevlerle, barikat savaşlarıyla ayağa kalktıysa, bugün de benzer sınıfsal öfke ve kinle ayağa kalkmaktadır. Yeni bir tarihsel momentuma girdiğimizi düşünüyorum. Bana göre 21. yüzyılın yeni enternasyonal birikimi yukarıda anlattığımız pratiklerle gerçekleşiyor.

İşçi sınıfı Marksizmi bir sınıf teorisi olarak okuyanlara mesaj veriyor, yol gösteriyor.

Bunun yanında işçi sınıfının gerçekleştirdiği eylemler içinden yeni dönemin model kimlikleri ortaya çıktı. Kim bunlar? Desa direnişinden Emine Arslan, Meha’dan Saliha Gümüş, Entes’ten Gülistan Kobatan dönemin model kimlikleridir. Bir dava insanı olmanın bütün özelliklerini üzerinde taşıyan kimliklerdir. Davasını her şart altında savunan, direnen, sınıfın onurunu kimliğinde var edenlerdir.

Şimdi tek bir sorun kalıyor: Sorun bizlerin kendi model kimliklerini yaratmasıdır. Bir tarihsel dönemden geçiyoruz. Artık tercihler çok net bir şekilde ortaya çıkmaya başladı. konuşmamı bu tercihleri açıklayarak bitireceğim.

Rus yazar Gonçarov’un “Oblomov” adlı kitabını birçok arkadaş okumuştur. Gonçarov’un Oblomov romanındaki karakter önümüzdeki bir seçenek. Erkek arkadaşlara söylüyorum. Ya Oblomov olacağız, yani bedbin, ruhsuz, tembel, tepkisiz, boş vermiş bir kimlikle yaşamımızı sürdüreceğiz ya da Babuşkin olacağız. Babuşkin kimdir? Babuşkin Bolşevik partinin oğludur. Iskra’daki işçinin sesidir. Bolşevik partiye ve Iskra’ya işçinin ruhunu taşıyan adamdır. Önce ajitasyon komiteleri içinde yer alan bu kimlik ruhunu, aklını, yüreğini devrime ve komünizme adamıştır.

Kadın arkadaşlara da bir mesajım var. Tolstoy’un Anna Karenina adlı bir romanı vardır. Roman kahramanı olan Anna Karenina bir soyludur. Soyluluğun ahlaki ikiyüzlülüğünü yaşar. Aynı zamanda çürüten bir sistemin tipolojisidir. Eşi ona ihanet eder. O da birine aşık olur, ama sonunda ahlaki ikiyüzlülük karşısında intihar eder. Yani Anna Karenina’nın geleceği yoktur. Burjuvazi kadın kimliğini metalaştırır. Onu yok eder. Kadını aşağılar. Tercihimiz ya Anna Karenina olacak ya da Rus Devriminin en önemli siyasal akımlarından biri olan Narodnikler’den Vera Figner veya Vera Zazuliç olacak. Kimdir Vera Figner? Aristokrattır. Ama aklını, ruhunu ve kalbini devrime adamıştır. Merkez Komite üyesidir. Merkez Komite’de 5 kadın vardır. Muazzam bir şey bu, dünya tarihinde olmayan...

O zaman tercihlerimiz gayet açıktır. Ya Oblomov ya da Babuşkin olacağız, ya Anna Karenina ya da Vera Figner, Vera Zazuliç olacağız.

Toparlıyorum ve son sözlerimi söylüyorum: Marksizm yıkıcı bir teoridir. Bu yıkıcı teoriyi yıkıcı güçle birleştirmek zorundayız. Eğer bu tarihsel randevuyu gerçekleştirebilirsek, devrimin güncelliğini yakalayabiliriz. Bu görev sınıf devrimcilerinin görevidir. Artık başka bir seçenek yok. Ya sınıf devrimcisi olacağız ya sınıf devrimcisi olacağız!..

Teşekkür ederim...

19 Aralık Katliamı lanetlendi!

BDSP'den Taksim'de basın açıklaması

19 Aralık günü Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan açıklamada, cezaevlerinden sokak infazlarına, katliamların sürdüğü belirtilerek "Katliamların hesabını soracağız!" dendi.

"Cezaevlerinden sokak infazlarına, katliamlar sürüyor... Katliamların hesabını soracağız! / BDSP" pankartının açıldığı eylemde 19 Aralık şehitlerinin fotoğraflarının yanısıra 19 Kasım akşamı sokak ortasında katledilen TKİP militanı Alaattin Karadağ'ın resimlerinin bulunduğu dövizler taşındı.

BDSP sözcüsü açıklamaya başlamadan önce bir haftadır işçi ve emekçilerin hak arama eylemlerine yönelen dizginsiz devlet terörünün kınayarak sınıf mücadelesini yükselteceklerini vurguladı.

Açıklamada, zindanlara yönelik operasyonlarla devrimci kanı dökenlerin, bugün sistematik bir hale gelen polis devleti uygulamalarıyla, faşist baskı ve terörle toplum üzerinde baskı kurmaya çalıştıkları belirtilerek polis terörünün ve sistematik baskı uygulamalarının yoğunlaştığı ifade edildi. Şunlar söylendi:

"Bugün, zindanlarda ölümsüzleşen yoldaşlarımızın anısına bağlılığımızı ifade ederken, 19 Kasım gecesi sokak ortasında alçakça katledilen Alaattin yoldaşımızın direnişini selamlıyor, anısı önünde saygıyla eğiliyoruz."

Kartal'da 19 Aralık etkinliği

Kartal BDSP'nin düzenlediği etkinlikte devrimci iradenin teslim alınamadığını anlatan bir konuşma yapıldı. '68 sürecinde İboların, Denizlerin, Mahirlerin taşıdığı bayrağın 12 Eylül darbesinde de yere düşürülmediği, Erdal Erenlerle bugünlere devredildiği ifade edildi. Ulucanlar ve 19 Aralık direnişlerinin ardından son olarak Alaattin Karadağ şahsında da direnişçi kimliğin sürdürüldüğü vurgulandı.

Gazi'de 19 Aralık direnişi selamlandı

Yerelde bir araya gelen BDSP, DHF, PDD, ESP-G ve Partizan, 12 Aralık'ta bir panel gerçekleştirildi.

19 Aralık günü öğlene doğru Eski Karakol'da tutulan irtibat bürosunda fotoğraf sergisi açıldı. Sergide bir bölüm de 19 Kasım günü polis tarafından infaz edilen Alaattin Karadağ yoldaşa ayrıldı.

Aynı gün akşam saatlerinde yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte en önde, şehit düşen 28 devrimcinin resimlerinin olduğu "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz" pankartı taşındı. Pankartın hemen arkasında Alaattin Karadağ yoldaşın resimleri ve yürüyüşü örgütleyen kurumların 4'er adet temsili flaması taşındı.

Yürüyüş boyunca emekçilerin yoğun olduğu noktalarda durularak burada devlet terörü ve katliamlarını teşhir eden konuşmalar yapıldı. 19 Kasım'da Alaattin Karadağ'ın infazından Muş'ta yaşanan kanlı provokasyona kadar devletin katliamcı yüzü teşhir edilerek emekçilere mücadele çağrısı yapıldı.

200'ü aşkın katılımın olduğu yürüyüşe Halkevleri, Devrimci Hareket ve Kaldıraç da destek verdi.

MİKE'de 19 Aralık etkinliği

Mamak İşçi Kültür Evi, 20 Aralık günü anma etkinliği gerçekleştirdi.

Devrim ve sosyalizm şehitleri ve Alaattin Karadağ şahsında yapılan saygı duruşu ile başlayan etkinlik, ölüm orucu gazisi Haydar Baran'ın sunumu ile devam etti.

Etkinliğin ardından Mamak İşçi Kültür Evi, AKA-DER, DHF, ESP-G, Partizan, Halk Cephesi ve Alinteri'nin birlikte örgütlediği eyleme geçildi. 120 kişinin katıldığı eylemde, "19-22 Aralık Direnişini selamlıyoruz - Katil devlet hesap verecek!" pankartı ile

yürüyüş yapıldı.

19 Aralık katliamı öncesinde sermaye devletin cezaevleri üzerinden hedeflediklerinin anlatıldığı açıklamada, aynı düzenin Alaattin Karadağ'ı sokak ortasında katlettiği, Engin Çeber'in işkenceyle katledildiği ve Kürdistan'da yaşanan devlet terörüyle gerçek yüzünü gösterdiği söylendi.

Katliamlar ve infazlar sürüyor!

Aralık ayında yaşanan katliamları unutturmamak ve Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesini işçi ve emekçilere anlatmak için Adana BDSP 20 Aralık günü bir etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlik önümüzdeki günlerde Adana BDSP'nin polis terörüne ve cinayetlerine karşı yürüteceği faaliyetlerin de başlangıcı oldu.

BDSP adına yapılan konuşmada devletin katliamcı geleneğine güncel örneklerle değinildi. Katliamcı devletin Alevi emekçilerini düzene bağlamak için yaptığı girişimler, Kürt halkına yönelik Amerikancı tasfiye planı, TEKEL işçilerine, itfaiye işçilerine, kamu emekçilerine yönelik polis saldırıları teşhir edildi. Konuşmada Alaattin yoldaşın katledilmesi ve örnek devrimci yaşamı da anlatılarak mücadelenin bitirilemeyeceği vurgulandı. Polis cinayetlerine yönelik yürütülecek çalışmadan bahsedilerek, örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Yaklaşık 100 emekçinin katıldığı etkinlik çekilen halaylarla sona erdi.

Ümraniye'de 19 Aralık anması

Ümraniye BDSP, 20 Aralık günü 40 kişinin katılımıyla gerçekleşen bir etkinlik düzenledi.

Etkinlikte sınıf mücadelesinin önünü kesmek amacıyla polis ve devlet terörünün, katliamların yaygınlaştırıldığı vurgulandı. İçinde bulunduğumuz sürecin de bu şekilde anlaşılması gerektiği ifade edilirken, geçtiğimiz hafta içinde TEKEL ve itfaiye işçilerine, liseli devrimcilere yönelik polis saldırılarının, Alaattin Karadağ'ın polis tarafından katledilmesinin de aynı çirkin hesapların bir parçası olduğu belirtildi. Ardından bir şiir dinletisi gerçekleştirildi ve Alaattin Karadağ'a dostları ve yoldaşları tarafından yazılan mektuplardan bazıları okundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

19 Aralık 2000 Cezaevi Katliamı ve Direnişi'nin 9. yıldönümü ilerici ve devrimci kurumlar tarafından ülke genelinde gerçekleştirilen eylemlerle gündemleştirildi.

Birçok ilde yapılan açıklamalarda başta TEKEL işçileriyle olmak üzere baskı ve teröre rağmen direnişlerini sürdüren işçilerle dayanışma sloganları atıldı.

Hasta tutsakların serbest bırakılması ve cezaevlerindeki ağır tecrit uygulamalarının son bulmasının istendiği eylemlerde devletin katliamcı yüzünü sokak ortasında gerçekleştirdiği infazlar, işkencelerle gösterdiği söylendi.

Özellikle devrimci kurumların ortak olarak gerçekleştirdiği basın açıklamaları ve yürüyüşlerde 19 Kasım akşamı İstanbul Esenyurt'ta sokak ortasında katledilen komünist işçi Alaattin Karadağ selamlandı.

İstanbul:

İHD İstanbul Şubesi üyeleri, Bayrampaşa Cezaevi önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamada, "19 Aralık Katliamı'nı kınıyoruz" pankartı açıldı.

Tecrite Karşı Mücadele Platformu bileşenleri de, Bayrampaşa Cezaevi önünde açıklama yaptı. "19 Aralık Katliamını unutmamak, unutmayacağız" pankartını açan grup, cezaevlerinde hala devrimcilere yönelik her türlü baskı, işkence ve keyfi uygulamaların devam ettiğini söyledi.

Ankara:

Alinteri, **BDSP**, DHF, **EHP**, ESP-G, **Halk Cephesi**, Kaldıraç, **Partizan**, 78'liler Girişimi, **TÜM-İGD** tarafından örgütlenen 19 Aralık eylemleri Sincan F Tipi Cezaevi'ne gerçekleştirilen yürüyüşle başladı.

"19-22 Aralık Direnişini selamlıyoruz / Katil devlet hesap verecek!" pankartı arkasında toplanan kitle Sincan F Tipi Cezaevi önünde basın açıklaması yaptı. Düzenin Alaattin Karadağ'ı sokak ortasında katlettiği, Engin Çeber'in işkenceyle katledildiği ve Kürdistan'da yaşanan devlet terörüyle gerçek yüzünü gösterdiği söylendi.

Eylemde, Çağdaş Hukukçular Derneği Ankara Şubesi de bir açıklama yaptı.

Sincan F Tipi önündeki eylemin ardından Karşıyaka Mezarlığı'nda 19-22 Aralık şehitlerinin mezarları başında anma etkinliği düzenlendi.

İHD Ankara Şubesi ise Adalet Bakanlığı Ek Binası önünde açıklama yaptı. Açıklamada, "19 Aralık katliamını unutmamak unutturmayacağız" pankartı açıldı.

İzmir

İzmir'de 19 Aralık, Gümrük Telekom'dan Sümerbank önüne kadar süren yürüyüşle lanetlendi.

"19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!" pankartının taşındığı eylemde ayrıca Alaattin Karadağ'ın fotoğrafları ve 19 Aralık katliamında yaşamını yitiren devrimcilerin fotoğrafları taşındı.

Açıklamada, 19 Kasım günü İstanbul-Esenyurt'ta sokak ortasında katledilen devrimci Alaattin Karadağ ve Diyarbakır'da öldürülen Aydın Erdem'in devletin katliamcı kimliğinin sürdürdüğünün göstergesi olduğu belirtildi.

BDSP, Devrimci Hareket, **İzmir TKMP** ve Kaldıraç'ın örgütlediği eyleme Kız ve Mücadele

Birliği Platformu destek verdi.

İHD İzmir Şubesi, Buca Cezaevi önünde 19 Aralık Katliamı’nı protesto etti. “19 Aralık katliamını unutma, unutturma!” ve “İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi” pankartlarının açıldığı eylemde tutsak anneleri kefen giyerek cezaevlerindeki saldırıları protesto etti.

Eyleme BDSP, DHF, DİP-G, Alinteri, Partizan, ESP-G, SDP, Barış Anneleri, Tutuklu Aileleri, Buca Emekli-Sen ve Kız destek verdi.

ÇHD de Kırıklar F Tipi Cezaevi önünde basın açıklaması yaptı

Adana:

Beş Ocak Meydanı’nda gerçekleştirilen eylemde “19-22 katliamı tecritle sürüyor... / Katliamların hesabını soracağız!” pankartı açıldı. Açıklamada şu ifadelere yer verildi:

“Bugün ülkemiz genelinde Kürt halkına karşı uygulanan imha operasyonu, tecridi birebir yaşayanlardan biri olan devrimci Alaattin Karadağ’ın sokak ortasında katledilmesi, işçilerin emeğinin karşılığını alamayıp kapı dışarı edilmesi, maden göçüklerinde canlarını kaybetmesi, Ankara’nın ayazında binlercesinin işi için beklemesi ve her geçen gün kapı dışarı edilenlerin çoğalması, açlığın, yoksulluğun büyümesi ve tüm bunlara karşı mücadelenin sürüyor olması bize bir gerçeği göstermektedir.”

BDSP, ÇHKM, DİP, DHF, ESP, Halk Cephesi, İHD, Odak tarafından örgütlenen ve 120 kişinin katıldığı eyleme Alinteri, Mücadele Birliği Platformu, DTP, AKA-DER ve Çağrı destek verdi.

Eskişehir:

18 Aralık Cuma günü Anadolu Üniversitesi’nde bir eylem yapıldı. Rektörlük önünde toplanan kitle yemekhane önünde basın açıklaması yaptı.

BDSP, DPG, DHF, EHP, ESP Girişimi, Mücadele Birliği Platformu, ODAK ve ÖGD tarafından örgütlenen eylem 19 Aralık günü Hamamyolu Yediler Parkı’nda toplanılarak başladı. Adalar Migros önüne kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Açıklamada devletin katliamcı kimliği teşhir edildi. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Bursa:

Osmangazi Metro İstasyonu önünde toplanan BDSP, Partizan, DHF, ESP Girişimi, SDP, Sosyalist Parti, SODAP, DSİP, TÖP, Ürün, Demokrasi ve Özgürlük Hareketi “19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız! Hesabını soracağız!” pankartını açarak döviz ve flamalarıyla Kent Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti.

Kent Meydanı’nda yapılan açıklamada, adına “Hayata dönüş” denilen bu operasyonun amacının tek başına devrimci tutsakları teslim almak olmadığı, zindanlar üzerinden ve bir yönüyle de onlar aracılığıyla en başta devrimci güçler olmak üzere, toplumsal muhalefet bileşenleri ve bütün bir toplumun teslim alınmak istendiği vurgulandı.

Kayseri

19 Aralık katliamı BDSP tarafından Kayseri İşçi Kültür Evi’nde 20 Aralık günü gerçekleştirilen tkinlikle protesto edildi.

Etkinlikte 19 Aralık’ın sadece zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı olmadığına işaret edilerek sermaye devletinin bu katliama sosyal yıkım politikalarını engelsizce hayata geçirebilmek için başvurduğu vurgulandı.

Edirne

20 Aralık günü gerçekleştirilen açıklama Ekim Gençliği, Edirne Öğrenci Derneği ve ESP-G tarafından örgütlendi.

Muş / Varto:

Muş Varto Eğitim-Sen Temsilciliği’nce 19 Aralık günü Maraş katliamı ile cezaevleri katliamlarına ilişkin etkinlik düzenlendi.

Ceylan Önkol’un bombayla parçalanması, İstanbul’un orta yerinde Alaattin Karadağ’ın infaz edilmesinin, Diyarbakır’da Üniversite öğrencisi Aydın Erdem’in kalbinden tek kurşunla katledilmesi, Maraş ve 19 Aralık katliamlarının mantığının sürdüğünün göstergesi olduğu belirtildi. Anmaya 50 kişi katıldı

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara - İzmir – Adana – Eskişehir - Bursa - Kayseri - Edirne

Avrupa’da 19 Aralık katliamı protestoları

Berlin

Berlin’de biraraya gelen BİR-KAR, ADHK ve PDD “19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız” şiarıyla anma etkinliği düzenledi. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı etkinlikte sinevizyon gösterimi yapıldı. Okunan ortak metnin ardından etkinlik programı şiirlerle devam etti.

Frankfurt

19 Aralık günü, Türkiyeli devrimci örgütlerin oluşturduğu, Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK) tarafından toplantı düzenlendi.

Toplantı sunumla başladı, ardından katliam ile ilgili sinevizyon gösterimine geçildi. Gösterimden sonra bir konuşma yapılarak söz, katliamın ve direnişin canlı tanıklarına bırakıldı.

Köln

19 Aralık günü, Ebertplatz’da toplanan DETUDAK bileşenleri “19 Aralık 2000, Türkiye cezaevlerinde 28 devrimci tutsak katledildi, unutmayacağız, affetmeyeceğiz!” ve “İzolasyon işkence ve ölüm demektir!” yazılı iki pankart taşıdı.

Eylem, 19 Aralık katliam ve direnişini anlatan kısa bir açılış konuşmasıyla başladı, ardından bir panel vesilesiyle Köln’de bulunan Eren Keskin konuşma yaptı.

Eylem katliamı Ümraniye Cezaevi’nde tutsak olarak yaşayan iki devrimcinin anlatımları ile sona erdi. Şiddetli soğuk altında gerçekleşen eyleme yaklaşık 100 kişi katılırken, eylemde Alaattin Karadağ’ın polis tarafından katledilmesini teşhir eden afişler ve “Alaattin yoldaş ölümsüzdür!” yazılı pankart da taşındı.

Hamburg

DETUDAK bileşenleri, Hamburg ADHK Derneği’nde katliamda şehit düşen devrimcileri andı. Etkinliğe katılan BİR-KAR çalışanları da, Alaattin Karadağ’ın katledilmesine değindiler.

Zürich

19 Aralık günü “19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız” Almanca yazılı ortak pankartı arkasında başlayan yürüyüş Türk Konsoloslugu önünde yapılan açıklamayla sona erdi. Yürüyüşü örgütleyen TKP/ML, TKİP, MLKP, MKP ve TİKB gibi devrimci yapılar, kendi flamalarını açtı. Zürich Halk Evi de yürüyüşün düzenleyicileri arasındaydı.

Türk Konsoloslugu önüne gelindiğinde ortak metin okundu. TKİP taraftarları yürüyüşe, üzerinde Alaattin Karadağ’ın fotoğrafının yer aldığı, Karadağ’ın infazını teşhir eden dövizlerle katıldı.

Stuttgart

ATİK tarafından düzenlenen 19 Aralık anma etkinlikleri için 19 Aralık günü panel düzenlenirken, TKİP taraftarları da panele ve panelin ön çalışmasına katkı sunarak çalışmayı beraber örgütledi.

18 Aralık Cuma günü Stuttgart merkezde masa açılarak 19 Aralık günü gerçekleştirilen panele çağrı yapıldı. Çalışma kapsamında katliamda ölümsüzleşen 28 devrimcinin, Ulucanlar’da katledilen Habib Gül ve Ümit Altuntaş’ın ve 19 Aralık akşamı katledilen Alaattin Karadağ’ın fotoğrafları taşındı. Katliamı lanetleyen bildiriler dağıtıldı.

19 Aralık günü gerçekleştirilen panele Türkiye’den davet edilen İHD yöneticisi Ümit Efe, TİHV Genel Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı ve TUYAB’tan İsmet Yurtsever katıldı.

Paris

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi bileşenleri ve Erol Zavar’a Yaşam Komitesi tarafından örgütlenen meşaleli yürüyüş ve anma 18 Aralık günü Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı 10. Bölge Strassbourg St-Denis semtinde gerçekleştirildi.

19 Aralık katliamını anlatan ortak metnin okunmasının ardından konuşma yapıldı. Konuşmada 19 Kasım akşamı İstanbul’da katledilen TKİP militanı Alaattin Karadağ’ın infazından DTP’nin kapatılmasına ve Kürt halkına uygulanan imha, inkar ve asimilasyon politikalarına kadar bir çok noktada sermaye devletinin saldırılarının devam ettiği vurgulandı. Konuşmada Mustafakemalpaşa’da katledilen 19 maden işçisi de anıldı.

Bielefeld

Bielefeldli TKİP taraftarlarının gerçekleştirdiği etkinlikte, katliam ve direniş üzerine konuşma yapıldı. Şiir dinletisinin ardından marş ve türkülerle etkinlik tamamlandı. Etkinliğe 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Köln - Frankfurt - Berlin - Bielefeld - Stuttgart - Zürich - Paris

Genç-Sen 3. Olağan Genel Kurulu Ankara'da toplandı!

Genç-Sen 3. Olağan Genel Kurulu 20 Aralık Pazar günü Ankara İnşaat Mühendisleri Odası'nda yaklaşık 600 Genç-Sen'linin katılımı ile gerçekleşti. Genç-Sen'le ilgili sinevizyon gösteriminin ardından genel kurul, açılış konuşması ile başladı. Açılış konuşmasında başta TEKEl işçileri olmak üzere grevdeki, direnişteki tüm işçi ve emekçiler selamlandı. Genç-Sen'e açılan kapatma davasından ve Genç-Senliler'e açılan davalardan bahsedildi. Devlet terörünün, saldırıların yaygınlık kazandığı ifade edilerek geçtiğimiz sene polis kurşunuyla Atina'da katledilen **Aleksis Grigoropoulos**, geçtiğimiz günlerde Diyarbakır'da katledilen **Aydın Erdem** ve Esenyurt'ta katledilen **Alaattin Karadağ** anıldı. Polis terörü lanetlendi.

Açılış konuşmasının ardından destek mesajları okundu. Destek mesajlarının ardından KESK Genel Sekreteri **Emirali Şimşek** ve DİSK Genel Sekreteri **Tayfun Görgün** birer konuşma gerçekleştirdi.

TEKEl işçilerine ziyaret...

Konuşmaların ve destek mesajlarının ardından faaliyet raporu okundu. Bundan sonra da önergelerin tartışılmasına geçildi. Genç-Sen Merkez Yürütme Kurulu'nun hazırladığı "Genç-Sen yürüyor, örgütlü öğrenci hareketi büyüyor!" başlıklı önergenin tartışılmasının ardından öğle arası verildi. Öğle arasında Genç-Senliler direnişlerinin 6. gününde olan TEKEl işçilerine ziyaret gerçekleştirdiler. Büyük coşkuyla karşılanan ziyarette basın açıklaması yapıldı.

Öğle arasının ardından önergelerin tartışılmasına devam edildi ve Merkez Yürütme Kurulu seçimleri yapıldı. "Anadil sorunu ve kardeşlik", "Pre-sendikalist sektörel örgütlenme", "Şube önergesi", "Bologna projesi ile ilgili önerge", "Bologna süreci karşıtı önerge" başlıklı önergelerle birlikte liseli çalışması, kadın sorunu, anadil sorunu, soruşturma ve cezalarla ilgili önergeler de tartışıldı. Merkez Yürütme Kurulu seçimi ve önergelerin tartışılmasının ardından Genel Kurul sonlandırıldı.

Ekim Gençliği

YDGM'den Aydın Erdem eylemi

Anadolu Üniversitesi Yurtsever Demokratik Gençlik Meclisi tarafından Aydın Erdem için oturma eylemi gerçekleştirildi.

Aydın Erdem'in devlet tarafından katledilmesini protesto eden öğrenciler, derslere girmeyerek öğlen saatine kadar Kredi Yurtlar Kurumu Yurdu önünde marşlarla ve sloganlarla beklediler.

Yapılan basın açıklamasında, açılım sürecinin tasfiye sürecine dönüştüğü belirtilerek son dönemde Kürt halkına yönelik saldırıların hız kazandığı ifade edildi. Ayrıca Öcalan'a dayatılan uygulamalar kınandı ve devletin Kürtlerin barış önerisine inkar ve imha siyasetiyle cevap verdiği belirtildi. Devletin Kürt sorununu DTP'yi kapatmakla bitiremeyeceği ve hiçbir baskının Kürtlerin iradesini teslim alamayacağı da açıklamada vurgulandı.

Kitle basın açıklamasının ardından marşlarla ve sloganlarla eylemi sonlandırdı.

Eyleme DÖB, ÖGD, DGH ve Ekim Gençliği destek verdi.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

OGÜ'de Genç-Sen eylemleri

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde "Başka bir OGÜ istiyoruz" kampanyası 17 Aralık günü yapılan eylemle devam etti.

Osmangazi üniversitesi'nde yaşanan ulaşım sorunu, belge evrak ücretleri, ikinci öğretim öğrencilerinin yemekhaneden yararlanamaması, 1.8 uygulaması gibi sorunların artık yaşanmaması bu sorunların çözülmesi ve daha özgür bir OGÜ'nün yaratılması için geçen hafta yapılan eylemden sonra rektör yardımcısıyla görüşülmüştü.

Rektör yardımcısı, Genç-Sen temsilcisine, bu sorunların çok küçük bir bütçeyle çözülebileceğini, hatta OGÜ'de böyle sorunların yaşanmasından "utandığını", öğrencileri haklı bulduğunu itiraf etmişti.

Fakat tüm bu söylemlere rağmen rektörlük bir adım atmadı. 17 Aralık günü Meşelik Kampüsü Nokta kafe önünde buluşan Genç-Sen'liler rektörlüğe yürüyüş gerçekleştirdiler.

Burada yapılan açıklamada, Genç-Sen'li öğrencilerin başka bir OGÜ yaratana kadar mücadeleye devam edeceği söylenerek tekrar sloganlarla Nokta kafe önüne yürüyüşe geçildi.

Eskişehir Ekim Gençliği

İstanbul Üniversitesi'nde 10 öğrenci gözaltına alındı!

İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde yurtsever öğrenciler 22 Aralık günü polis baskını ile gözaltına alındı.

İstanbul Üniversitesi'nde bir haftadır devam eden gerginlik 22 Aralık günü Edebiyat Fakültesi'nde yaşanan gözaltı terörü ile devam etti. Onlarca çevik kuvvet polisi, elini kolunu sallayarak girdiği İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda ve yemekhanede gördüğü yurtsever öğrencileri gözaltına aldı.

21 Aralık günü Merkez Kampüs'te yurtsever öğrencilerin dağıttığı bildiriler faşistler tarafından yırtılmış, ardından yurtsever öğrencilerin faaliyetine yapılan saldırıya cevap verilmişti. Bu olay sonrasında kolluk güçleri Öğrenci Kültür Merkezi'ne gelerek iki saat boyunca terör estirip, öğrencilere sözlü ve fiziksel müdahalede bulunmuştu. Baskın sırasında binaya giriş çıkışlar yasaklanırken, etkinlikler durdurulmuş, kapılar kilitlenmişti.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

DLB'lilere gözaltı ve işkence

Bir süre önce kuruluşunu ilan eden ve çeşitli illerdeki çalışmalarına hız veren Devrimci Liseliler Birliği, İzmir ve Kocaeli’de polis terörüne maruz kaldı.

Kocaeli’de dizginsiz terör

16 Aralık akşamı İzmit merkezde ‘‘Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için Devrimci Liseliler Birliği’’ şiiarlı afişleri yapan 3 devrimciye polis azgınca saldırdı.

Kimlik kontrolü yapıldıktan sonra üst araması dayatmasını kabul etmeyen devrimciler yerlerde sürüklenerek gözaltına alındılar ve Saraybahçe Polis Karakolu’na götürüldüler. Karakoldada da üst araması ve kelepçe dayatmalarını kabul etmeyen devrimciler gece boyunca darp edildiler.

17 Aralık günü savcılığa çıkarılmak üzere adliyeeye götürülen devrimciler burada da polis dayatmalarına karşı çıktılar.

Tekme tokat, biber gazı eşliğinde kelepçeler takılan devrimciler yerlerde sürüklenerek adliyenin içerisine sokuldular.

Adliyeeye ‘‘Baskılar bizi yıldıramaz!’’, ‘‘Yaşasın devrim ve sosyalizm!’’ sloganları ve zafer işaretleriyle giren devrimciler, haklarında ‘‘polise mukavemet’’ suçlamasıyla dava açılmasının ardından serbest bırakıldılar.

İzmir’de de polis terörü

Son dönemde yaşanan tüm baskılara rağmen İzmir’de DLB faaliyetleri hız kesmeden devam ediyor.

Çiğli’nin dört bir yanına yapılan merkezi DLB afişlerine ek olarak ‘‘Erdal Eren mücadelemizde yaşıyor! Yaşatacağız!’’ şiarlı ozalitler de liselerin çevresine yapılıyor.

17 Kasım günü, Çiğli’de ‘‘Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için Devrimci Liseliler Birliği saflarında örgütlenmeye!’’ şiarlı afişleri yapan DLB’lilerin yanlarına gelen polisler ‘‘İzniniz yok’’ diyerek afiş çalışmasına müdahale ettiler. GBT kontrolünün ardından devrimciler keyfi bir şekilde gözaltına alarak Güzeltepe Karakolu’na götürüldüler. Burada bir buçuk saate yakın tutulan devrimcileri para cezası kesilmesinin ardından serbet bırakıldılar.

Kızıl Bayrak / Kocaeli - İzmir

Devrimci Liseliler Birliği

YTÜ’de eğitim hakkı gasp edilen öğrencilerin direnişi sürüyor!

YTÜ’de devrimci faaliyete yöneltilen baskı ve zor uygulamaları sonucu haklarında açılan soruşturmalar sonuçlanana kadar üniversiteye girişleri yasaklanan Ekim Gençliği okurlarının devrimci faaliyetleri üniversitenin giriş kapılarında devam ediyor.

Ekim Gençliği okurları, öğrencilerin yoğun olarak giriş yaptığı saatlerde pankart asarak bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Bildirilerde, öğrencilere yöneltilen soruşturma ve ceza terörünün toplumun farklı kesimlerine farklı biçimlerde yöneltildiği ifade edildi. Üniversitelerde devrimci faaliyete olan tahammülsüzlüğün bir benzerinin başta TEKEK, itfaiye ve demiryolu işçileri olmak üzere tüm emekçileri hedef aldığı vurgulandı.

Polis terörünün de teşhir edildiği çalışmada, güncel örneklerle özelinde Avcılar-Esenyurt polisinin pervasızlığına vurgu yapıldı.

Eğitim hakları gaspedilen öğrencilerin kapı önünde sürdürdükleri faaliyetlerin yanısıra, üniversite içinde de bildiriler ve duvar gazeteleri kullanılıyor. Öğrenciler, soruşturma ve cezaların gerekçesi olan düşüncelerini üniversite içinde de öğrencilerle paylaşmaya devam ediyor. Bologna sürecinin bir parçası olarak ‘‘Mükemmeliyet üniversiteleri’’, YTÜ’de uygulamaya konulan ‘‘Akıllı kartlar’’ ve ulaşım zamları üzerine duvar gazeteleri kullanılıyor.

Sermaye’nin eli kanlı katilleri tarafından infaz edilen Alaattin Karadağ, Diyarbakır’da katledilen Aydın Erdem ve 19 Aralık katliamı da duvar gazeteleri vb. materyallerle çalışmaya konu ediliyor.

Üniversite içindeki diğer güçleri de içine alan ‘‘YTÜ Öğrencileri’’ imzalı çalışmayla da, eğitim hakkının gasbına, düşünce ve ifade özgürlüğünün yasaklanmasına karşı bir faaliyet yürütülüyor. Bildiri dağıtımlarında öğrenciler ile konuşma fırsatı bulan YTÜ Öğrencileri, idarenin baskıcı uygulamalarını teşhir ettiler.

YTÜ Ekim Gençliği

MSGSÜ’de Ekim Gençliği faaliyeti

Alaattin Karadağ!’ın katledilmesi sonrası Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi’nde Ekim Gençliği’nin ‘‘Devrim şehitleri ölümsüzdür’’ afişleriyle başlattığı çalışma geçtiğimiz hafta da Alaattin Karadağ cinayetini anlatan duvar gazetelerinin kullanımıyla devam etti. Bu faaliyetle birlikte birçok öğrenciyle konuyu tartışma imkânı yakalandı.

Hafta boyu sürdürülen faaliyet çerçevesinde Aydın Erdem ve Erdal Eren cinayetlerini ve 19 Aralık katliamını anlatan duvar gazeteleri de kullanıldı. ‘‘Katleden devlettir!’’ şiarlı pullar da kampus içerisinde ve civarında yaygın bir kullanıma konu edildi.

Ayrıca BDSP’nin ‘‘Polis terörüne ve cinayetlerine son!’’ ve ‘‘Ucuz ve güvenli ulaşım hakkı için mücadeleye!’’ başlıklı bildirilerinin dağıtımları yapıldı.

YÖK’ün ‘‘mükemmeliyet üniversiteleri’’ projesine ve üniversitelerdeki barınma sorununa değinen duvar gazeteleri de etkili bir biçimde kullanıldı.

Kantin içerisinde masa açılarak Ekim Gençliği dergisinin satışı da gerçekleştirildi.

MSGSÜ Ekim Gençliği

Bursa'da yakan, Ceylanpınar ve Pameks'te boğan, mahkemelerde aklayan kan emici kapitalist düzendir!

Dizginsiz bir sömürü üzerinden işleyen kapitalist sistemin çarkları can almaktan vazgeçmemektedir. Fabrika ve işyerlerini sömürü cennetine çeviren sermaye sınıfına bu da yetmemekte, işçilerin canına kasteden bu düzen, onların kanyla beslenmekte ve her geçen gün bu kan üzerinden daha çok semirmektedir.

Kadın işçilerin, kölece koşullarda çalıştırılmasının kaynağında, sermayedarların gözünde 'ucuz emek' olarak görülmelerinin yanısıra 'değersiz emek' sayılmaları da önemli bir etken olmaktadır. Sendikası, sigortasız ve her türlü sosyal güvenceden yoksun bırakılan kadın işçilerin çalışma ve yaşam koşulları, Bursa'da olduğu gibi yanarak can verdiklerinde, tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmektedir. Böylece kapitalist sistemin yalnızca canlı emek pazarı olmadığı, onun aynı zamanda insan öğüten bir can pazarı olduğu da söze yer bırakmayacak açıklıkta ortaya çıkmaktadır.

Bursa'da ne olmuştu?

Bursa'nın Nilüfer ilçesinde kurulu Özyay Tekstil patronunun aşırı kâr hırsı sonucu işçiler 16 saate varan sürelerde çalıştırılmaktadır. 29 Aralık 2005'te, gece vardiyasında çalışan kadın işçilerin üzerine kaçmasınlar diye kapı kilitlendi. İçeride yanıcı madde olduğu bilinmesine rağmen, herhangi bir iş güvenliği tedbiri alınmaması üzerine, çıkan yangın sonucunda 5 kadın işçi diri diri yanarak can verdi. 4 kadın işçi ise yaralandı. Çıkan yangında, 15 yaşındaki Ayşe Denizdalan, 18 yaşındaki Sadife Dündüş, 21 yaşındaki Gülden Çiçek, 27 yaşındaki Necla Özveren ve üç aylık hamile olan 32 yaşındaki Sevgi Sesli katledildi.

Katledilen işçilerin sigortaları bile olmadığı açığa çıkınca Özyay Tekstil patronu bir çırpıda sigortalarını yaptı. Sermaye düzeninin yasalarında bile suç sayılan bu girişim fabrikanın patronunu korumak amacıyla görmezden gelindi. Özyay Tekstil patronuna açılan dava iki sene sonra ancak sonuçlandı. Önce 10 yıl hapis kararı çıktı. Ancak hemen ardından 182 bin TL para cezasına çevrildi. Böylece kapitalist sömürü düzeninde adaletin bir kez daha 'mülkün temeli' olduğu, sermayenin işçi kanı akıtmasının önünde fazlaca bir engel bulunmadığı mahkemelerce karara bağlanmış oldu.

İşçilerin canına en ufak bir değer verilmemesinin en çarpıcı örneklerden biri de geçtiğimiz günlerde yine Bursa'da Bükköy Madencilik'te yaşandı. 19 işçiye mezar olan madenden şans eseri sağ kurtulan işçilerin anlatımları, işçilerin bile bile ölüme yollandığı, madende en ufak bir güvenlik tedbiri alınmadığı yönündeydi. Yine işçilerin anlatımlarından istenen miktarı çıkartamadıkları koşullarda yevmiyeleri kesildiğinden canlarını hiçe sayarak istenilen kömürü çıkarmaya çalıştıklarını öğreniyoruz. Bükköy Madencilik'in kan emici patronu günler sonra ortaya çıkıp işçilerin ailelerine 15 bin TL rüşvet teklifinde bulunarak katliamın üzerini örtme girişimlerinde bulunuyor.

Bursa'da yakıldık, Ceylanpınar ve Pameks'te boğulduk!

Kapitalist sistemin sömürü çarkları tersanelerde gün be gün işçi kanı akıtmakta, Davutpaşa'da olduğu gibi toplu halde katletmektedir. Bu rahatlık sonucunda kadın işçilerin üzerlerine kapılar kilitlenmekte ve çıkan yangında Özyay Tekstil'de olduğu gibi diri diri yakılmaktalar. Veya Pameks'te olduğu gibi, en doğal hakları olan servislerde değil de, malların taşındığı kapalı kasa minibüslerde taşınmakta ve boğulmaktalar.

Ya da Ceylanpınar'da, Sivas'ta, Gümüşhane'de olduğu gibi mevsimlik işlerde çalışmaya giderken tıkıştırıldıkları kamyon kasalarında feci biçimde can vermekteler.

Daha kim bilir hangi katliamlar sırada bekliyor. Kan emici kapitalist sistemde, belki de yarın sıra bize gelecektir. Bursa'da yanan 5 kadın işçiyi, Pameks'te boğulan 8 kadın işçiyi ve Ceylanpınar'da, Sivas'ta, Gümüşhane'de vb. boğulan onlarca kadın işçiyi unutmayalım, unutturmayalım ve katiller düzeninden hesap sormak için mücadele bayrağını yükseltelim.

Katilden kurbana ölüm geliri

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer, Bursa'nın Mustafakemalpaşa ilçesindeki maden ocağında iş cinayetine kurban giden 19 işçinin "ölüm geliri" almayı hak ettiğini belirtti.

Marmara ve Boğazları Belediyeleri Birliğinin Beylikdüzü TÜYAP Fuar Merkezi'ndeki Marmara Salonu'nda düzenlediği "Stratejik Kent Yönetimi" toplantısına gelinde gazetecilerin sorularını yanıtlayan Dinçer şunları ifade etti: "Kendilerine aylık olarak mevcut aldıkları maaşın yüzde 70'i oranında ölüm geliri vereceğiz. Ayrıca işçilerimizden 15 tanesi prim ödeme gün sayıları da hesap edilerek emeklilik maaşı almayı hak ediyor. 15 işçimize de emeklilik maaşı vereceğiz"

Sermaye devleti 19 işçinin katledilmesinin dolaysız sorumlularından biri olmasına rağmen rahatlıkla işçilerin ölüm geliri almaya hak kazandığını söyleyebiliyor. Çıkardığı yasalarla, hayata geçirdiği düzenlemelerle işçi sağlığı ve güvenliğini patronlar adına ayak bağı olmaktan çıkaran sermaye devletinin temsilcileri, kameralar karşısında "devlet baba" rolüne soyunuyor. İşyerlerinde gerekli denetimi yapmayan, yaptığı zaman ise ya göstermelik cezalar veren ya da Bursa örneğinde olduğu gibi süre vererek ölümlere kapı aralayanlar, işçi ailelerini mağdur etmeyeceklerini açıklıyor.

Katledilen işçilerin eş ve çocuklarına gelir sağlayacaklarını belirten Dinçer, devletin ne kadar "düşünceli" olduğunu, Sosyal Güvenlik Kurumu'nun işçilerin cenaze masraflarıyla ilgili de ödemesi olacağını ifade ederek altını çiziyor.

Bugün işçilerin ailelerini mağdur etmeyeceklerini söyleyenler, işçileri kölelik koşullarında çalışmaya mahkum edenlerdir.

Yaşanan iş cinayetlerinin sorumlusu, "cahil" olarak nitelendirdikleri işçileri gösterenler ve patronların sorumluluklarını örtbas edenlerdir. İşçilere örgütsüz ve güvencesiz çalışmayı dayatanlardır.

İşçi katilleri kameralar önünde sahte gözyaşları dökerek iş kazalarının azaltılması konusunda çaba sarf ettiklerini belirtirken her gün, yeni iş cinayetleri işlenmektedir.

Onların iş güvenliği ve işçi sağlığından ne anladığını tersanelerde ardı arkası kesilmeyen iş cinayetlerinden, alınmayan önlemlerden, göstermelik cezalardan, mahkemelerde korunup kollanan patronlardan biliyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onlar, Kürt halkına düşman...

Bülent Arınç konuştu: “Bir baktık DTP’liler dağlara çıkmaktan bahsediyor. İyi sen çık, zaten dağlardasın... Hatta bir kadıncağız var içlerinde -hanımefendilerden özür dileyerek söylüyorum- kahkahalar atarak ‘açılım bitti’ dedi. Çok garip bir yaratık, Allah akıl fikir versin..” Böylece, bir kez daha Emine Ayna şahsında Kürt halkına hakaret edildi.

DTP milletvekilleri; “Siyasi nezaket ve üslup konusunda başkalarını uyarma hakkını kendinde gören Arınç, bir kadın politikacıya hakaret edecek kadar kontrolünü kaybetti. Bu çirkin hakareti kınıyor, herkesi siyasetin seviyesini düşürmeyecek bir yaklaşım içerisinde hareket etmeye davet ediyoruz” diyerek Bülent Arınç’a yönelik tepkilerini ortaya koydular.

Bülent Arınç’a yönelik tepkiler artarak devam ediyor. Oysa Bülent Arınç’ın açıklaması sermaye devletinin, kurumlarının, yetkililerinin Kürt halkına yönelik hakaret çizgisinin sadece yeni bir örneğidir. Daha önce de sömürgeci sermaye devletinin yetkilileri Kürt halkına hakareti küfre dönüştüren açıklamalar yapmıştı.

Eski Koordinatör Edip Başer DTP Diyarbakır il başkanı için “yaratık” demişti. Erkan Mumcu Barzani için “köpek”! Hrant Dink sonrasındaki kurbanın Kürt önderlerinden seçileceğine dair kaygılar artmıştı. Diyarbakır Belediye başkanı Osman Baydemir’e yönelik bir suikast hazırlığı söylentileri ayyuka çıkmıştı.

Hak ve Eşitlik Partisi (nasıl bir eşitlikse artık!) HEPAR Genel Başkanı Osman Pamukoğlu, Öcalan için “Yeri mi dar? Ben olsam daha da daraltırım. 1 metre kare yeter ona. (...) Öcalan idam edilmeli” deyince basın, “Öcalan’ın mezarı Pamukoğlu’ndan!” başlığını kullandı.

CHP Milletvekili Malik Özdemir, Öcalan’ın asıl “ölüm korkusu yaşadığını” söyleyerek, saldırılara bir başka cepheden destek verdi. BBP Genel Başkanı Yalçın Topçu, “DTP’yi kökünden kazımalı” dedi. Kürtleri “başı bitli, ayağı şalvarlı eşkıya” olarak tanımlayıp, o da ötekiler gibi “millet için gerekli olan dağdaki eşkıya ile koyun koyuna yatan uyduruk siyaseti kazıma” diyerek Kürt halkının temsilcilerine hakaret etti.

Kürt halkı için çok şey söylendi; “kuyruklu” dendi, “kıro” dendi. “Terörist, eşkıya” olarak adlandırıldı. “Potansiyel suçlu” sayıldı. Her fırsatta “geri, ilkel, görgüsüz” olduğuna ilişkin tahliller yapıldı. Kürtler’e yönelik çok bilinçli, çok kapsamlı, açık-örtülü bir karalama, aşağılama kampanyası sömürgeci sermaye iktidarı tarafından yürütüldü.

Kürtler’i, “hayatı bir avuç darı ve gılgıldan ibaret sayan, yaşadıkları dağın arkasında ne olup bittiğini bilmeyen cahil bir topluluk” olarak tanımlayan bu devletti. Bu tanımlama sömürgeci sermaye devletinin Kürtler’i nereye koyduğunun açık göstergesidir. “Dağ” uygarlık ve insanlık dışı bir mekandı. “Dağlı” olmak, uygarlıktan, insanlıktan uzak olmaktı. Sömürgeci algılayış buydu. Ve Kürtler, sömürgeci sermaye devletinin tarihi boyunca hep böyle anıldı, böyle tanıtıldı.

Sömürgeci sermaye devleti Kürt halkını tüm kötülüklerin kaynağı olarak gösterdi. Fuhuş, töre cinayeti, uyuşturucu, kapkaççı, kaçakçı, dolandırıcı, yankesici vb. kişileri hep Kürt halkıyla ilişkilendirdi. Kirli savaş nedeniyle metropollere göçen Kürtler’in, büyük kentleri kirlettikleri, güvenliğini bozduklarını ileri sürdü. Hatta başta faşist MHP olmak üzere, çeşitli çevreler Kürt halkını aşağılayan, hakaret eden

bildiriler dağıttı, yazılı ya da sözlü yollarla Kürt halkına dönük düşmanlığı ayyuka çıkarmaya çalıştılar.

Sömürgeci sermaye devleti hakaret edip aşağılamayı ‘egemenlik’ gereği sayarken, Kürtler’de ‘suçluluk’ duygusu yaratarak, Kürt halkının toplumsal direncini kırmayı amaçlıyor. Bu çerçevede akademisyen kılıklı faşistlerde görevlerini yerine getiriyor. Bahçeşehir Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü’nde düzenlenen ‘Terör okulu 3’ toplantısına katılan Prof. Dr. M. Kerem Doksat, şu hakaret içeren konuşmayı yapıyor: “Kürtler doğum kontrolü asla uygulamazlar. Kan parası diye bir adetleri vardır. Çocuğunu atar sizin arabanın önüne, çocuğun yaralanma ve ya ölüm derecesine göre sizden büyük paralar talep ederler. Bir yüzbaşı arkadaşımın başına böyle bir olay geldi. Arabanın önüne atılan çocuk sakat kaldığı için arkadaşım birkaç milyar verip kurtuldu. Ölseydi 10 milyar verirdi...”

Halkları birbirine düşman etmeyi hedefleyen bu sömürgeci zihniyettir. Kürt halkı, son derece bilinçli ve örgütlü yürütülen politikalar sonucu tecrit edilmiştir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi şiddetle bastırılmaya çalışılmış, Kürt halkı ahlakla terbiye edilmek istenmiştir. Kürtler sosyal insan kimliğinden uzaklaştırılarak yalnızlaştırılmış, kirli organizasyonların içine çekilerek eritilmesi hedeflenmiştir. Özcesi, sömürgeci sermaye devleti tarafından Kürt halkının yaşamına kastedilmiştir.

Söyleyenlerin kimliğine bakanlar, ‘bunlar genel siyaseti, genel yaklaşımı bağlamaz’ diyebilir... Oysa Bülent Arınç Kürt halkına hakaret eden ne ilk kişidir, ne de son kişi olacaktır. Bülent Arınç’ın hakaretinin

altında büyük bir kızgınlık var. Zira DTP’nin Kürt halkından koparılması programı boşa düşmüştür. DTP halktan uzaklaşmayınca, Kürt halkının istekleri ve iradesiyle araya mesafe koymayınca ipler koptu! Şovenizmin, saldırganlığın dilinin sivri ucu DTP’ye yöneltildi...

Bülent Arınç’ın, DTP milletvekili Emine Ayna’ya yönelik sözleri horlanarak rencide edilmeye çalışılan Kürt halkı gerçeğinin açık kanıtıdır. Kürt halkı yüzünü daha fazla devrimci ve sosyalist harekete dönmelidir. Türk devletinin attığı her adım, işçi ve emekçi kitlelere olduğu kadar, Kürt halkına da, kurtuluşun birleşik mücadeleden geçtiğini kanıtlamıştır ve kanıtlamaktadır.

Gelişmeler, döne döne devlete ve düzene bağlanan umutların temelsizliğini gösteriyor. Sermaye devletinin sözlüğünde, barış, kardeşlik, hak, hukuk, özgürlük gibi sözcüklere yer bulunmuyor. Bu ve benzeri sözleri sarf eden herkese, her kesime karşı azgın bir kin ve düşmanlık besliyor. Bu yönlü istemleri susturabilmek için her yol ve aracı mübah görüyor.

Kürt halkına hakaret eden Bülent Arınç gibi kimliklerden hesap sormanın tek yolu, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükselterek onların korkularını büyütme... Kürt halkı da diğer tüm muhalefet odaklarıyla birlikte işçi sınıfının sosyalizm bayrağı altında toplanmalı ve sisteme karşı mücadelede birleşmelidir. Unutulmamalıdır ki, ayrı devlet kurma hakkı dahil, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kayıtsız-şartsız kabulü, sadece işçi sınıfını iktidarında güvence altındadır.

Katiller katilleri araştırdı: 1 polis açığa alındı

Esenyurt-Avcılar bölgesinde işlediği seri cinayetlerine 18 Aralık günü bir yenisini ekleyen polis teşkilatı, Osman Aslı’yı katletmişti.

Aslı’nın ölümünün araştırılma süreci de tıpkı diğer polis cinayetlerinde olduğu gibi “katile emanet” edildi. Avcı’nın ölümünü araştırmak üzere Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından görevlendirilen 2 polis müfettişi, karakolda bulunan polis memuru M.G. ile 3 polisin ifadesini aldı. 3 polis olay sırasında farklı odalarda olduklarını belirterek olaydan daha sonra haberlerinin olduğunu söyledi. Osman Aslı’yı ‘yunus’ polislerinden teslim aldığı anlaşılan M.G. ifadesinin alınmasının ardından açığa alındı.

Polis memuru M.G. Küçükçekmece Cumhuriyet Savcılığı’na da ifade verdi. M.G. ifadesinde, “Osman Aslı karakola 18.15’te teslim edildi. ‘sevgilim beni terketti’ diyordu başka da bir şey söylemiyordu. Ben 18.30’a kadar bekledim. Kartal’a gidecektim. 18.30’da karakoldan ayrıldım” şeklinde konuştuğu kaydedildi.

Krize rağmen şans oyunlarına katılım artıyor!

Yapılan bir açıklama ile bu ülkede “krizin teğet geçme” oranı gözler önüne seriliyor. Krizden etkilenmedik diyenlere inat rakamlar gerçekleri haykırıyor. Tabii yorumlayabilene daha da doğrusu yorumlamak isteyene. “Kriz teğet geçiyor” derken krizin patronlar cephesinden atlatılması için canla başla koşturmayı ihmal etmediler. İşçi ve emekçileri “ürkütmeden” fatura sırtlarına yükleniyordu.

Sonuç; ciddi bir yıkım ve yoksulluğun altında ezilen milyonlarca işçi ve emekçi!

Sonuç; krize rağmen büyüyen ve krizi fırsata çeviren patron haberleri!

İşçi ve emekçilerin yüzlerce yıllık tarihinde her ağır sömürü ve ezilmişlik döneminde umut mucizelerde arandı. Kaldı ki ezilen ve sömürülen olan bir sınıfların kurtuluşu hep mucize olmuştu. Böylesi zamanlar işçi ve emekçilerin kutsal değerler olarak dinlere bağlılığı arttı. Ya da tam tersi yozluğun en kaba hali olan fuhuş, alkol, kumar kendine daha fazla yaşam alanı buldu.

Sonuçta işçi ve emekçiler cennet vaadiyle bu dünyada yaşadıklarına boyun eğdi.

Sonuçta işçi ve emekçiler günlerini sahte zevklerle geçirip köleliklerini göz ardı etti.

Günümüzde de esasta değişen bir şey yok. Dönüp bakılsa geçmişte yaşananların şartlara uygun olarak evrimli hallerini görürüz. Düşünün ki çıplak kadın vücudunda suşi yemenin 350 dolar, eve serviste 3500 dolar olduğu bir ülkedeyiz. Keza aynı ülkede Madımak Otel’ni yakmak için binler heyecanla toplanabilmektedir. Bu ironik zıtlığı bünyesinde var eden kapitalizmin işleyiş yasalarıdır. İşçi ve emekçilerin sömürünün en katmerli halini yaşadığı bu coğrafyalarda sınıf kimliği ve bilinçten uzak işçilerin sistemi sürdürmesinin nedeni buradadır.

Geçen yıl, Milli Piyango, Sayısal Loto, Şans Topu, On Numara, Süper Loto, Hemen Kazan oyunlarına 1,7 milyar lira yatırılarak umut arandı.

İSMMMO’nun derlediği verilere göre, Spor Toto Teşkilatı Müdürlüğü bünyesindeki İddia ve Spor Toto oyunlarının hâsılatı 2,3 milyar lirayı bulurken, Türkiye Jokey Kulübü’nün at yarışlarından elde ettiği toplam hâsılat 2,1 milyar lira olarak gerçekleşti. Böylece, krizin de etkisiyle işsizler ordusunu 3,4 milyon kişiye ulaştıran Türkiye’de, bahis ve şans oyunlarına geçen yıl yatırılan toplam tutar 6,1 milyar lirayı aştı.

2002 ile 2008 yılları arasında vergiler dâhil toplam 8.7 milyar lira hasılat elde eden Milli Piyango İdaresi, 2001 krizinden sonra en yüksek hasılatı yüzde 18’lik artışla geçen yıl elde etmiş oldu.

İSMMMO Başkanı Yahya Arıkan, verilere ilişkin değerlendirmesinde, 2003-2007 yıllarını kapsayan beş yıllık dönemde talih oyunlarına 12,1 milyar TL harcadığını anımsatarak krizin etkili olduğu sadece iki yılda neredeyse bu rakama yaklaşıldığına dikkat çekti. Ekonomik koşulların biraz daha rahat olduğu 2007’ye göre kriz yılı 2008’de artış oranının yüzde 20’yi bulduğunu belirten Arıkan, bu tablonun hem ‘umutta kriz olmadığına’ hem de ‘krizin şans oyunlarına ilgiyi patlattığına’ aynı anda işaret ettiğini söyledi.

Bu haber pasajı bu haftanın önemli bir başlığıydı. İşte rakamlarla “yasal kumarın” geldiği nokta! Bir de bunun özel bahis siteleri ayağı var. Devletin dolaylı kontrolündeki bu sitelere de katılım azımsanmayacak kadar yüksek. İşçi ve emekçilerin cebinden çıkan

paraların çok sınırlı bir kısmının geri dağıtıldığı bu organizasyonlara milyarlarca TL akıtılmakta. Krizle birlikte tüm dünyadaki şans oyunlarına katılım %9 oranında artış göstermiş. Bu oranın en büyük paydası bizim gibi ülkelerden. Çünkü ülke bazında bakıldığında artışın %23 civarında olduğunu görüyoruz.

Şans oyunları! Umudun tam ortasından geçen yerdir şans. “Ya şansın döner de bu kölece hayattan bir kurtulursan...” ile başlayan hayallerin toplamı. Aslında tamamı sayısal hesap ve ihtimallere dayalı bir oyunda şans ifadesi ne kadar gerçekçidir ki! Her yıl ortalama 2 kez en büyük ikramiye döneminde matematiksel hesaplaması yapılarak bilmem kaç küsür kupon yazılırsa kesin kazanılacağı haber yapılır. İnsanların umudunu bağlayan milyarlarla alınacak evlerin, arabaların listesi sıralanır. Hayal âleminde bir üst sınıfta olmak aslında yaşam şartlarının öteki bir avuç insan gibi iyi olması düşüncesiyle kuşatılır insanlık. “İnsanlık” diyoruz çünkü bu yasal kumarın içine girdikçe bireyselleşir, daha fazla verip daha fazla almayı ister. Bu da onun özündeki paylaşımın ve kolektifliğin sonudur.

Sabah akşam kafa yorulur kazanmanın yollarını bulmak için. *İddia* ekli gazetelerin arasından tercih yapılır, yorumlarına güvenilen adamlar üç kez okunur. Fabrikanın önde gelen iddiacılarına (bu kümedekiler en az iki kez 1.000 TL üstü kazanmışlardır) son kez kupon gösterilir ve para toplanıp yatırılır. Kupon yatana kadar hayali ile yaşanır. Kupon boşa düşünce paramparça yırtılır, yırtılır ki giden hayallerin izi etrafta kalsın. Böylece yeni bir kupon doldurmak için umut olsun. Ama kazanmanın şansı asıl diğerinin kaybetme şansına bağlıdır! Çünkü sana gelen para pres bölümünde çalışan köylün Ahmet’in ve daha bilmem kaç işçi ve emekçinin hayalidir. Herkesten gelenlerden sen toplamışsındır bu sefer. Diğer seferlerde senden gidenleri başkasının topladığı gibi! Kazanılan parayla o ana kadar kaybedilen paranın muhasebesi yapıldı mı?

Önümüzde büyük yılbaşı çekilişi var. “Nimet Abı”nın önünde kuyrukları şimdiden görebiliyoruz. Kendi gerçeğinden koparak umudunu kuponlara yatıran insanlık acaba kazandığı parayla ne yapar? Yok, haberlerdeki listelerden yapmıyoruz tabii ki. Ortaya çıkan tabloda kaç evin bu paranın toplanması için pay verdiğini hesaplamaya çalışıyoruz.

Milyonlarca işçi ve emekçinin maaşından kırpanlar, attığı adımı vergilendirenler aslında bu dolaylı yolla yine işçi ve emekçileri soymaktadır. Kime ne kadar dağıtıldığını TRT’deki o komik programlardan görebilirsiniz. Eğitime ayrılan payla, orduya ayrılan payın oranına girmiyoruz bile. Bu adaletli şans oyunlarından kim kazanır? Her yıl ikramiyenin birilerine vurduğunu düşünürsek herkes mi? Ya da herkesi vurduğunu düşünürsek kimse mi? Sistemin esasıyla sürdürdüğünü gören bir göz için “kimse” doğru cevap olacak.

Bu köhnemiş sistemin çürümüş oyunları onun sonunu ötelemekten başka ne işe yarar ki! Uyuşturan ve umudunu boşluğa bağlayan bu oyunlar aslında işçi ve emekçiler için “çağın vebası”dır. Bu salgın öyle büyük bir sorun ki tek başına içine sürüklenip bırakamamaktan değil, başkalarını çekmesiyle tam bir veba! Bu vebadan da ancak işçi sınıfının esaret zincirlerinin kırıldığı, köleliğin bittiği gün kurtulur.

T. Kor

İMECE’den Tozkoparan ziyareti

Kent topraklarının değerlenmesi ve bazı bölgelerin rantının yükselmesi sermayedarların iştahını kabartırken, “kentsel dönüşüm” söylemleriyle emekçilerin barınma haklarına dönük saldırılara her geçen gün yenileri ekleniyor.

İstanbul’da Ayazma, Başbüyük, Tarlabası, Tozkoparan gibi birçok bölgede kentsel dönüşüm adı altında yıkımlar gerçekleştiriliyor. Bu bölgelerde yaşayan emekçiler zorlu hava koşullarında evlerini boşaltmaya zorlanıyor.

Bu kapsamda Toplumun Şehircilik Hareketi İMECE dönüşüm mağdurlarına destek ziyaretinde bulunuyor. İMECE üyeleri 19 Aralık günü Tozkoparan ve Mehmet Nesih Özmen Mahalleleri Kültür ve Dayanışma Derneğini ziyaret etti. Gerçekleştirilen ziyarette dernek üyeleri, Tozkoparan süreciyle ilgili belediyenin burada yaşayan halkı ev vaadiyle kandırdığını belirtti. “Sizi mağdur etmeyeceğiz” söylemlerinin içinin boş olduğunu belirten dernek üyeleri “Bu klişe sözü bugüne kadar birçok dönüşüm bölgesinde söylediler ancak sonuçta orada yaşayan insanlar her zaman mağdur oldu. Şimdi yine söylüyorlar.” dediler.

Ziyarette halkın geniş katılımını sağlamak amacıyla neler yapılmalı sorusu üzerinden fikir alışverişleri yapıldı.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Yunanistan’da kapitalist sistem iflasın eşiğine dayandı...

Kazanımları koruyup geliştirmenin tek yolu sosyalizmdir!

Kapitalizmin küresel krizinin pekiştirici etkisiyle, 11 milyon nüfuslu Avrupa Birliği (AB) üyesi Yunanistan’da rejim iflasın eşiğine dayandı. Dış borçların 300 milyar avroya ulaştığını açıklayan Pan-Helenik Sosyalist Parti (PASOK) lideri Başbakan Yorgo Papandreu, iflasın üstesinden gelebilmek için “milli birlik” çağrısı yaptı.

Bütçe açığının yüzde 12.7, büyüme oranının eksi yüzde 0.5 olduğu, işsizliğin ise yüzde 9’u aştığı Yunanistan’da, 2010 yılı için 60 milyar avroluk ek borca ihtiyaç olduğu bildiriliyor.

Ekim ayında işbaşına gelen PASOK hükümeti, iflasın eşiğindeki rejimi “kemer sıkma” politikalarıyla kurtarmanın yollarını arıyor. Kapitalist sistemin dolaysız sonucu olan iflasın faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmaya hazırlanan hükümet, işinin zor olduğunu bildiğinden “milli birlik” ipine tutunma çabasında. Ancak bu ucube söylemin Yunanistan işçi ve emekçilerine yutturulması kolay değil. Nitekim mücadele geleneği güçlü olan bu ülke işçi ve emekçilerinin, daha ilk adımda saldırıya grevle karşılık vermeleri, Papandreu yönetiminin derin açmazının işaretlerini şimdiden vermiş bulunuyor.

Rejimin iflasını resmen ilan ettiği konuşmasında, “herkesi Yunanistan’ın yeniden inşası için milli gayret göstermeye davet eden” Papandreu, “önümüzdeki 3 ay içinde onlarca yıldır yapılmayanları yapmak üzere kararlarımızı alacağız” şeklinde konuştu.

“Çok büyük bir bütçe açığı olduğunu” söyleyen Papandreu, “ekonomik çıkmazın 1974’ten sonra ilk defa ulusal egemenliği tehdit ettiğini” açıkladı.

“Ya değiştiriz ya da batırız” sloganının her zamankinden daha fazla gündemde olduğunu belirten Papandreu şöyle konuştu: “*Ufak çaplı tamirattan söz etmiyoruz. Her alanda adil değişikliklere gideceğiz. Birçok düzenleme can acıtacak. Hepimiz huzurumuzdan vazgeçmeliyiz. Düşük ücretliler ile orta sınıfı ise destekleyeceğiz.*”

İflasın vardığı nokta, faturanın tümünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkmaya olanağını ortadan kaldırdığı için “yolsuzlukları bitirme, devlet harcamalarında radikal kesintiler yapma, KİT yöneticilerinin maaşlarını yüzde 50 indirme, vergi kaçakçılığı ve kayırmacılığının önüne geçme, silah harcamalarında kesinti yapma” gibi önlemlere de başvurulacağını belirten Papandreu, “faturayı tüm millet ödeyecek” yanılması yaratmaya çalışıyor.

“Hepimiz huzurumuzdan vazgeçmeliyiz” edebiyatı yapan “sosyalist” başbakan, kapitalizmin kaçınılmaz sonucu olan uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin üstünü örtmeye çalışıyor. Oysa ne kadar etkili olursa olsun, söylem, varolan olguları ortadan kaldırma gücünden yoksundur. Emekçilerin saldırı ilanını grevle karşılamaları, “milli birlik” söyleminin güçsüzlüğünü de gözler önüne seriyor.

Daha ilk adımda öğretmenler, doktorlar, gazeteciler greve çıktı. Başlangıcı 24 saatlik grevle yapan emekçiler, Yunanistan egemenlerinin PASOK hükümeti eliyle gündeme getirdiği hak gaspları saldırısına karşı başlayacak güçlü bir direnişin habercisi oldu.

PAME, Syriza, Olme gibi ilerici sendika ve birliklerin çağrısıyla gerçekleşen grevle başlayan protesto eylemlerinin, önümüzdeki aylarda yayılması

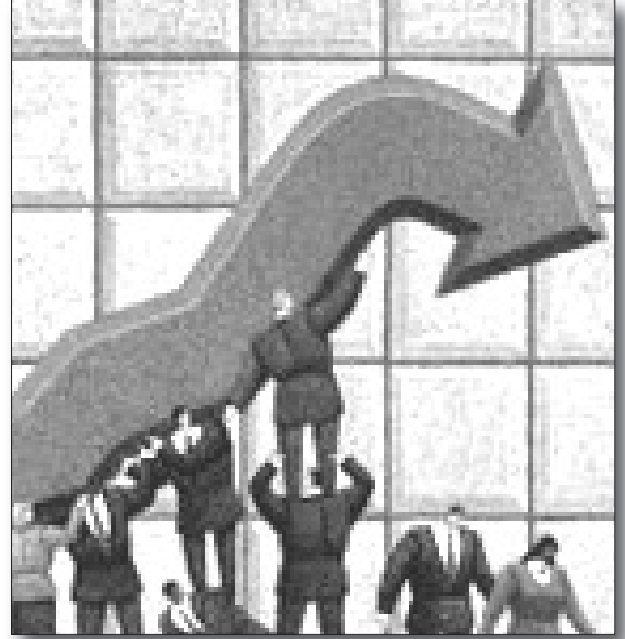
bekleniyor. Nitekim liman işçilerini, memurları, öğretmenleri ve doktorları greve çağıran PAME Sendikası, konuyla ilgili açıklamasında, kapitalizmin dolaysız ürünü olan krizin bedelini emekçilerin ödemesine karşı olduğunu ilan etmiş bulunuyor.

Yunanistan’ın en büyük iki sendikası ilk greve katılmadılar. Ancak saldırının boyutu bu sendikaların sessiz kalmasına fırsat tanımayacak kapsamdadır. Şimdiden tutumlarını gözden geçirme sinyalleri veren sendikaların, saldırının fiilen başlatılması durumunda tabandan gelecek basınca karşı durmaları mümkün görünmüyor.

2010 yılı hedeflerinin, Gayri Safi Yurtiçi Hasıla’nın yüzde 12,7’si oranındaki bütçe açığını 4 puan azaltmak olduğunu belirten Papandreu, bütçe açığını dört yıl sonra AB normu olan yüzde 3’e çekeceklerini öne sürüyor.

İflasın eşiğine gelen rejimi kurtarmak için saptanan hedeflere ulaşmak zorunda olduklarını ifade eden Papandreu, işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarına karşı saldırıya geçmek zorundadır. Bu ise, kaçınılmaz olarak Yunanistan’daki sınıf çatışmalarını keskinleştirecektir.

Zira Yunanistan burjuvazisi rejimi iflastan kurtarmaya ne kadar kararlıysa, işçi sınıfıyla emekçi müttefikleri de demokratik sosyal kazanımlarını savunmakta o kadar kararlıdır. Uzlaşmaz sınıf çatışmalarının somut örneğini gösteren bu tablo, işçi sınıfıyla emekçilerin sömürü ve kölelik düzeni

kapitalizmi parçalayıp yıkmadan, hiçbir kazanımlarının güvence altına alınamayacağını kanıtlamaktadır.

Her ülkede olduğu gibi, Yunanistan’da da varolan kazanımları koruyup geliştirmenin tek yolu, insanın insan tarafından sömürsünü ve her tür köleliği ortadan kaldıracak olan sosyalizmi kurmaktır. Bunun dışındaki her çözüm geçici ve iğreti olmaya mahkumdur!

Dünyanın dört bir yanından grevler yükseliyor...

İngiltere’deki Fujitsu’da saldırılara grevle yanıt

İngiltere’de Japon elektronik devi Fujitsu’nun çalışanları 18 Aralık günü greve gitti. Grev daha önce hazırlanan grev takviminin başlangıcı oldu. Grev Fujitsu tekelinin 1200 işyerini yok etme ve ücretleri dondurma planlarına karşı yapılıyor. İngiltere’deki Fujitsu’da 26 işyerinde 12.500 kişi çalışıyor.

Nepal’de NBKP/M’nin çağrısıyla 3 günlük grev

Nepal’de, Nepal Birleşik Komünist Partisi/Maoist’in çağrısıyla, hükümeti protesto etmek için ülke genelinde 3 günlüğüne greve gidildi. 20 Aralık günü başlayan grev nedeniyle özellikle başkent Katmandu’da hayat durdu. İşçiler çalışmadı, esnaf dükkanları açmadı, yollara kurulan barikatlar nedeniyle trafik durdu. Maoistler eylemleri ile hükümeti anlaşma masasına çekmeyi planlıyorlar.

Güney Vietnam’da tekstil işçileri grevi

Güney Vietnam’ın Dong Nai ilinde Çarşamba günü 750 işçi MJ Apparel tekstil firmasında zorunlu mesai ve kötü çalışma koşullarını protesto etmek için greve gittiler. İşçilerin tuvalete gitmeleri dahi sınırlandırılırken ücretler düzenli ödenmiyor.

Yunanistanlı emekçiler tasarruf paketlerine karşı grevdeler

Yunanistan’da, kapitalizmin krizinin bedelini çalışanlara ödetmek için hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı işçi ve emekçilerin tepkileri büyüyor.

16 Aralık Çarşamba günü öğretmenler bir günlüğüne greve gitmişti. Perşembe günü de ülke genelinde doktorlar ve gazeteciler 24 saatliğine greve gittiler. Grev nedeniyle radyo ve televizyonlarda haber programları yapılamadı. Hastanelerde acil servisin dışında çalışılmadı. Doktorlar yeni doktor alınmasını da talep ediyor.

Pame, Syriza ve Olme gibi solcu sendikalar ve birliklerin çağrı yaptığı grevle PASOK hükümetinin tasarruf paketleri protesto edildi.

Papandreu, içinde debelendikleri kriz nedeniyle milli birlik çağrısı yapmış ve 2013 yılında bütçe açığını yüzde 12’den yüzde 3’lere çekmeyi vaat etmişti. Papandreu krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmak için, herkesin sorumluluk üstlenmesi gerektiğini söyleyerek kemer sıkma önlemleri açıklamıştı.

Almanya'nın gündeminden Kunduz bombardımanı düşmüyor!

Alman hükümeti haftalardır Kunduz Katliamı nedeniyle muhalefetin baskısı altında. 4 Eylül günü bir Alman generalin emriyle NATO'ya ait savaş uçaklarının Afganistan'ın Kunduz kenti yakınlarında Taliban tarafından kaçırılan iki tankeri bombalayarak çevresinde toplanan 142 sivil katletmesi üzerine başlayan tartışmalar basında çıkan yeni haberlerle birlikte boyutlanarak sürüyor. Sivillerin öldürülmesinden, başta Başbakan Angela Merkel olmak üzere dönemin üst düzey yetkililerinin haberdar olduğu ileri sürülüyor.

Alman muhalefeti bu saldırı hakkında kamuoyunun yeterince aydınlatılmadığını savunuyor ve hükümetten bu konuda bir açıklama bekliyor. Federal hükümet, operasyona ilişkin raporun gizli belge niteliğinde olduğu gerekçesiyle konuyla ilgili pek çok soruyu yanıtsız bırakıyor.

Federal Savunma Bakanı Karl-Theodor zu Guttenberg, genel seçimlerden sonra kendisinden önceki Savunma Bakanı Franz Josef Jung'un, sivillerin öldürülmesi konusunda kamuoyunu aldattığını açıklamıştı. Bunun üzerine Jung ve Genelkurmay Başkanı Wolfgang Schneiderhan görevlerinden istifa etmişti.

Son günlerde medya tarafından ortaya konan yeni bilgilerle Savunma Bakanı Guttenberg saldırıyla ilgili yanlış değerlendirmeler yapmak ve kamuoyunu eksik bilgilendirmekle suçlanıyor.

Kısa bir süre önce, Almanya'da yayınlanan *Bild* gazetesinin yayınladığı belgelere göre Federal Alman Ordusu'nda (Bundeswehr) görevli bir Alman askeri hekim, Alman Federal Ordusu'nun Potsdam'daki harekât merkezine iletilen raporunda, Kunduz bombardımanı sırasında ikisi 10-14 yaşlarında olmak üzere en az üç çocuğun da yaralandığını belirtmişti. Alman üssü üzerinden Almanya'ya gönderilen rapor da kamuoyundan saklanmış ve yetkili savcılığa iletilmemiş.

Basında çıkan yeni haberlere göre ise Gutenberg bombardımanda sivil ölümlere ilişkin gizlenen raporu sonradan öğrenmemiş. Alman Spiegel dergisiyle Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung gazetesi, Federal Savunma Bakanı'nı 25 Kasım'da Kunduz bombardımanı ile ilgili tüm detayları içeren raporlar hakkında bilgilendirildiğini ileri sürüyor.

Alman basınında son günlerde ortaya çıkan bazı belgelere göre, 4 Eylül'de Kunduz'da gerçekleştirilen hava hareketinde, yalnızca kaçırılan iki tanker değil Taliban militanları da hedef alınmış.

Özellikle 4 Eylül'de Başbakanlık'ta Savunma Bakanlığı ve Gizli İstihbarat Servisi yetkilileriyle "yeni bir gerginlik stratejisi" hakkında uzlaşmaya varıldığı yönünde ciddi iddialar var. Bu durumun başbakanlığın da içinde olduğu Afganistan'daki stratejiyi sertleştirme planının bir parçası olduğu iddia ediliyor.

Alman ordusu ve oradaki misyonu için bir tehlike olmadığı halde, Taliban liderlerinin öldürülmesinin hedefte yer alıp almadığı; eğer böyle bir hedef varsa, bu strateji değişikliği emrini verenin kim ve bundan kimin haberinin olduğu; Taliban militanlarının öldürülmesinin devletler hukukunun ve meclisin Afganistan'daki Alman askerlerine tanıdığı yetki ile bağdaşıp bağdaşmadığı ise cevap bekleyen sorular.

Eski Genelkurmay Başkanı Schneiderhan, Guttenberg'in kendisinin yanlış bilgilendirildiği yönündeki açıklamasına tepki göstererek bir gazeteye

verdiği demeçte Gutenberg'in yalan söylediğini, gerekli bütün dosyaların Guttenberg'e zamanında iletilmediğini söyledi.

Bakanlık Müsteşarı Christian Schmidt de bombalama emrini veren Albay Klein'in, olayla ilgili belge ve bilgileri dört gün gecikmeyle Federal Savunma Bakanlığı'na ilettiğini doğruladı.

Eldeki bilgiler Başbakan Merkel'in de gerçeği söylemediğini ortaya koyuyor. Merkel 8 Eylül günü, sivillerin öldürüldüğü yönündeki iddiaların gerçeği ifade etmediğini söylemişti. Oysa NATO tarafından Almanya'ya gönderilen belgelerde, sivillerin öldürüldüğü açıkça ortaya konmuştu.

Dönemin SPD'li Dışişleri Bakanı Steinmeier'in de saldırıda sivillerin öldürüldüğünden haberdar olduğu haberi ise olayın daha da genişleyeceğini gösteriyor.

Federal Meclis Araştırma Komisyonu ise incelemelerine Ocak ayı başında başlayacak.

Siyonistler organ hırsızlığını itiraf etti!

İsveçli gazeteci Donald Buastrum, geçen Ağustos ayında siyonist organ mafyasının Filistinli çocuk ve gençleri öldürüp iç organlarını çaldığını kanıtlayan bilgilere ulaştığını açıklamıştı. Buastrum, başında ABD'li hahamlarla siyasilerin yer aldığı organ mafyasının Filistinli ve Cezayirli çocukları kaçırarak iç organlarını çaldığını somut kanıtlara dayanarak ortaya koymuştu.

Siyonist İsrail rejimi, Buastrum'un İsveç'in *Aftonbladet* gazetesinde yayınlanan makalesini diplomatik bir soruna dönüştürmüştü. İsrail-İsveç ilişkilerinin gerilmesine rağmen geri adım atmayan Buastrum, ulaşabildiği bilgilere dayanarak organları çalınan Filistinli gençlerin bir kısmının listesini de yayınlamıştı.

İsrail rejiminin yanısıra, dünyadaki siyonizmin işbirlikçilerinin küstahça saldırılarına göğüs geren İsveçli gazeteci, El-Cezire televizyonunun sunduğu "Bila-hudud/Sınırsız" adlı programa katılarak ulaştığı bilgileri Arap dünyasına açıkladı.

Siyonist mafyanın iğrenç suçlarını El-Cezire aracılığıyla dünya önünde deşifre eden Buastrum, tüyler ürpertici açıklamasında şu ifadeleri kullanmıştı: *"Dünyada yankılanan bu olayın ardından İsrail iddiaları tekzip etti. Ben de edindiğim bilgilerin yabana atılır bilgiler olmadığını söyledim. Ele geçirdiğim Filistinli gençlerin listesini yayınladım.*

Acı ama gerçek olan siyonist organ mafyasının birçok Filistinli gencin iç organlarını çıkarıp çaldığıdır. İçleri boşaltılmış gençlerin mezarlarına da ulaştım. Bunların bilgileri elimde var. Siyonist organ mafyası gayri meşru yollarla Filistinli gençlerin bedenlerinden iç organlarını çıkartarak batılı ülkelere kaçırmaya devam ediyor..."

Çalınan organların başta ABD olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde 100-150 bin dolar arasında fiyatlarla satıldığını vurgulayan İsveçli gazeteci, *"Elde ettiğim bilgiler en fazla bu işe bulaşan ülkenin İsrail olduğu ve İsrail merkezli bu mafyanın çalıştığı yönünde"* dedi.

El-Cezire ekranlarında konuşan Buastrum şu bilgileri de vermişti: *"CNN, yaptığı açıklamasında organ ticaretinde İsrail'in birinci sırada yer aldığını ve Çin'e, Avrupa ülkelerine ve de en çok ABD'ye organ götürdüğünü söyledi. Özellikle ABD üzerinde durarak ABD'de birçok Yahudi hahamın ve birçok siyasinin bu organ mafyasının tepe kademesinde yer aldığını o da açıkladı."*

İsveç yönetimiyle diplomatik kriz yaratan siyonist rejimin sahtekarlığı, bu kez İsrail Kanal 2 televizyonunda yayınlanan bir söyleşi ile de kanıtlandı.

2000 yılında yapılan söyleşiyi yayınlayan Kanal 2 televizyonu, Tel Aviv yakınlarındaki Ebu Kebir Adli Tıp Enstitüsü'nün o zamanki başkanı Prof. Dr Yehuda Hiss'in itiraflarını ekranlara taşıdı.

90'lı yıllarda Filistinliler ve yabancı işçilerin cesetlerinden deri örnekleri, kornea hücreleri, kalp kapakçıkları ve kemiklerin alındığını söyleyen İsraili doktor, programda şu itiraflarda bulundu: *"Kornealarla başladık. Yapılan herşey gayri resmiydi. Ailelerden hiçbir şekilde izin istenmedi. Korneayı aldıktan sonra gözkapaklarını birbirine yapıştırıyorduk."*

Profesör unvanlı bu kasabın itirafları aylar önce El-Cezire televizyonunda yayınlanmış, ancak medya tekellerinin suskunluk fesadıyla karşılanmıştı.

Bu arada İsrail ordusu da organ hırsızlığı suçunu itiraf etti. Ancak siyonist ordu, on yıldan beri bu uygulamaya başvurulmadığını iddia ediyor. Oysa Buastrum'un ortaya koyduğu olgular, İsrail ordusunun yalan söylediğini kanıtlar niteliktedir. Zira İsrail merkezli organ mafyası halen bu insanlık suçunu işleyen çetelerin başını çekmektedir. İsrail gibi militarize edilmiş bir ülkede ise, organ mafyasının ordudan bağımsız çalışması olası bile değil.

Organ ticareti, kapitalist barbarlığın iğrenç görüntülerinden biri olduğu gibi, siyonist zihniyetin vahşette sınır tanımayan niteliğini de gözler önüne sermektedir.

Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 4

M. Can Yüce

Bu ara önemli gelişmeler olduğu için bu çalışmaya ara vermek durumunda kaldık. Güncel gelişmeler yine yakıcılığını koruyor, öyle de olsa bu gelişmeleri daha doğru kavramak ve doğru tutum geliştirmek için bu çerçevede çalışmamıza devam etmemiz gerekiyor. Belli bir hatırlatma ve gerekli bağlantıyı kurmak açısından bir önceki bölümden bir paragrafı buraya aktarmakta yarar var. Bir önceki bölümün son paragrafı şöyleydi:

“Kuşkusuz Bağımsız ve Demokratik Kürdistan istemi ve hakkı, Kürdistan halkının temel hakkıdır; ben de bundan yanayım! Benim tasavvurlarıma rağmen kurulan veya kurulacak olan ‘Kürdistanlar’, kurulu düzenlere eklenilen başka yapı, yapılar olur. Bu çok açık... Ama hangi nitelikte olursa olsun, hangi düzen ve iktidar ilişkileri altında olursa olsun ‘Her Kürdistan benim hayalimdir’ sözü benim olamaz! Bu noktada mücadelenin bir hedefinin de bu iç egemenler, iktidarlar ve düzenlerin kendisi olacağı çok açıktır. Bu konudaki görüşlerimi Kürdistan somutunda daha da netleştirmek gerekecek. Yine tartıştığımız konu bakımından somutlaşan devrimci olmayan, ama kendisini öyle yansıtan yaklaşımlara daha yakından bakmamız gerekecek...”

Evet, bağımsız ve demokratik Kürdistan için mücadele etmek, bu doğrultulardaki mücadeleleri desteklemek önemli ve gereklidir; ancak bu ne pahasına olursa olsun değil; gözü kapalı olarak değil. Belli bir eleştirel tutum ve öngörü, gelecek tasarımıya dayalı ilkeli bir duruşa dayanmak durumundadır. Burada ideolojik ve politik duruş, gelecek toplum tasarımının genel ilkeleri bu desteğin niteliğini, biçimini ve koşullarını da belirleyecektir. Belirlemek durumundadır.

Elbette ulusal hareketi, içinde çıktığı toplumun toplumsal yapısından, bunun politik düzlemdeki yansıma ve biçimlerinden soyutlamak mümkün değildir. Bu konuda Kürdistan örneği üzerinde durmak son derece öğretici olacaktır:

Daha öncesi bir yana 1970’li yıllardan sonraki gelişmelere ana çizgileriyle bakalım: Güney Kürdistan’da M. Barzani önderliğindeki hareket ağır bir yenilgiye uğramıştı, sonrasında bölünmeler ve farklılaşmalar başlamıştı. Bunun sonucunda KDP ve YNK iki temel örgüt olarak bu hareketi denetlemeye ve yönlendirmeye başladılar. İki hareketin programı aşağı yukarı birbirine yakındı. Bu, *“Irak’a demokrasi, Kürdistan’a özerklik”* biçiminde özetleniyordu. Bu partiler, bu hedeflerine ulaşmak için emperyalist devletler ve diğer sömürgeci güçlerle ittifak yapmayı, onların Irak ve bölge politikalarından yararlanmayı stratejik bir yaklaşım olarak ele alıyor ve uyguluyorlardı. Konunun ayrıntılarına girmek elbette burada konumuz değildir. Ancak bu noktada şunların altı çizilebilir:

Bağımsız ve özerk Kürdistan talepleri asgari olarak Kürt halkının meşru taleplerini yansıtıyor, bunların gerçekleşmesi uluslaşmaya önemli katkılarda bulunuyordu. Başka güçlerin stratejisine dayanarak bir şeyler elde edilebilirdi, ama bunun geleceği yine anılan stratejinin geleceğine ve kaderine bağlıydı. İkincisi bu program ve strateji ve

bu partilerin temsil ettiği toplumsal güç ilişkileri ve öngördükleri iktidar ilişkileri uluslaşmaya belli bir katkı sunmakla birlikte toplumun tümünün çıkarlarına hitap etmesi, sınıfsal doğası, oluşturulan ilişkilerin niteliği nedeniyle mümkün değildi. Böyle bir Kürdistan onlar için “yeterli” olabilirdi, bu, bir bakıma onların “Kürdistan”ı idi; ama geniş toplumsal kesimler için yeterli olamazdı. Elbette bu, önemli bir gelişme idi, öyle de olsa yeni bir tarihsel süreç egemenler cephesinin dışında kalan geniş toplumsal kesimlerin önünde açılıyordu. Geniş toplumsal kesimlerin önünde yeni bir mücadele süreci ve gelecek hedefi uzanıyordu. Onların hayalindeki Kürdistan başkaydı, eşitlik ve özgürlüğün egemen olduğu bir gelecek tasavvuru olmak durumundaydı.

Buraya kadar söylediklerimiz, belki de bir tekrarı ifade edebilir, ama bundan sonrası ile birlikte ele alındığında bunun anlamı daha iyi anlaşılır. Bu eleştirel bilince, egemen sınıfların iktidarı ellerine geçirdikleri ve bunu sağlamaştırdıkları bir dönemde değil, daha işin başında sahip olmak ve onun gereği eleştirel ve politik bir çizgi ve tutumu geliştirmek gerekir. Yani henüz mücadelenin “ilk” dönemlerinden başlayan bir duruş ve politik tutumun kaçınılmazlığından söz ediyoruz. Eksik olan ve hep ihmal edilen bu olmuştur. “Okun sivri ucu” hep “dış güçlere”, sömürgeci sistemlere yöneltilmiş, ama içte kurulan ve esas olarak iktidar dersini savaştığı güçten alan ve onu adım adım kuran, bu kuruluş sürecinde her türlü keyfiliği “ulusal çıkar”, “devrimin çıkarı” gibi sözlerle meşrulaştıran “iç iktidarlaşma sürecine” tavrı ise her zaman önemli görülmemiştir. Ya da önemsendiğinde ise bu eğilim, ezilmekten kurtulamamıştır. Bu iki temel nedenden dolayı böyle olmuştur: Biri, sağlıklı bir iktidar eleştirisine ve alternatif bilincine-projesine sahip olmamaktır; diğeri de iç iktidarlaşma sürecinin hiçbir ölçü ve kural tanımayan acımasızlığıdır. Bu ikisi birleşince ve bütün bunlar, bir tek bir iktidar

kültürü ve tarihi arka planına sahipken, ezilmek, neredeyse bir “kader” haline gelmiştir.

Güney Kürdistan’da ulusal hareketin iki büyük parti tarafından denetlenmesi ve bunlar arasında belli bir dengenin kurulmuş olması, iktidarın tümünden tek elde ve merkezde toplanmasını ve merkezileşmesini belli ölçülerde engellemiş ve bu “güç dağılımı ve denge”nin yol açtığı gediklerden başka eğilimlerin de yaşam hakkı bulmasına neden olmuştur. Ancak merkezleşmenin yoğunlaşmasına paralel olarak bu farklılıkların yaşam ve ifade alanı da daralmış ve giderek yok olmaya yaklaşmıştır. Gücü daha katı bir biçimde merkezileştiren, bunu tek bir aile ve onun dar çevresi ile sınırlandıran KDP’de farklı eğilimlerin yaşam şansı daha az olmuş, ya da hemen hemen hiç olmamıştır. Bugün de yaşanan durum budur! YNK ise kendi içinde daha çok bir koalisyonu yaşadığı için farklılıkların varlığı ve bunun sınırları daha geniş olabilmıştır. Yani demek istiyoruz ki, farklılıklara hoşgörü ve onların varlığına saygı, demokratik ilke sayesinde değil, demokrasinin özümsemesi sayesinde değil, tamamen güç ilişkilerinin dağılımı, gücün merkezileşmesi veya “merkezkaç” bir nitelikte olmasıyla doğrudan ilintilidir.

Bu noktada ulusal kurtuluş hareketine karşı tavrı konusu, onun iç iktidar yapılanmasına ve ilişkilerine, bunun somut gerçekleşme biçimlerine ve uygulamalarına karşı kayıtsız kalmayı aşmak durumundadır. Ancak ne yazık ki bugüne kadar bu önemli boyut es geçildi, hep görmezden gelindi. Burada eleştirel tavrı, bilinen genel yanlış politikalar ve uygulamalarla sınırlamak doğru değildir. Kaldı ki, bu, belli ölçülerde, şu veya bu şekilde yapılmıştır da... Eleştirel tavrı, gelecek projesi ve bunun bugünden gerçekleşme alanı olan iktidarlaşmanın kendisine yönelik yapmak gerekir. Bunun için ise bugüne kadar var olan iktidar anlayış ve bilinçlerini aşan bir “iktidar” bilincine sahip olmak kaçınılmaz olmaktadır...

Ulusal mücadele sürecini yöneten ve denetleyenler, yani “iktidar” olanlar, hedefledikleri devlet ve düzenin niteliği ve biçimini belirlemiş oluyorlar. Ulus adına ve ulus için, vatan adına ve vatan için, dedikleri ve egemen oldukları süreç, aslında, kendilerinin damgalarını vurdukları, iktidar oldukları, yani kendi “Kürdistan”larıdır! Bugüne kadar gerçekleşen ulusal hareketlerin sonucunda kurulan “ulus” ve “vatanların” bundan başka bir kaderi olmuş mudur? Bunun bir tek örneği var mı? Kendi iç yapıları ve iktidarlaşıma süreçleri sonucu çok daha katı ve ezici diktatörlüklere yönelen “ulusal hareketler” de az olmamıştır. Kamboçya’daki Pol Pot Vakası, sadece bunların en uç örneğidir! Sorun sadece kurulan düzenlerin bağımlı, yeni sömürge ilişkilerinin egemen olduğu sömürücü sistemler haline gelmiş olmaları değil, daha da önemlisi, ulusal hareket sürecinde kurulan ve adım adım merkezileşen iktidarın yoğunlaşması ve tek elde toplanması çok daha fazla üzerinde durulması gereken bir konu olmaktadır. Yani ulusal hareket ve iktidar sorunu, bu süreçte gerçekleşen iktidar yapısı ve ilişkileri, mücadele edenler ile yönetenler arasında meydana gelen farklılaşma ve uzlaşmaz karşıtlık gibi temel noktalar en başta eleştiri konusu olmak durumundadır. Bu yapılmadan, verilecek desteğin sınırları, anlamı ve ölçüleri de bulanıklaşır; destekle “son tahlilde” neye hizmet edildiği belirsizleşir gider.

Yeniden Kürdistan örneğine dönelim: Güney Kürdistan’a ve orada egemen olan partilere, onların kurumlaşan iktidarlara, bunların izledikleri iç ve dış politikalara yaklaşımın ne olması gerektiği sorusunun yanıtı, bu genel çerçevede bir anlam kazanır. Burada sömürgeci tehdit ve yeniden sömürge egemenliği altına girme tehlikesini de göz ardı etmek önemli bir yanılgı olacaktır. Bu noktada sömürgeci tehdit ve yeniden sömürgeleşme tehlikelerine karşı tavır almak ve bunu politik bir program bağlamında kavramak önemlidir. Ancak bunu mevcut iktidarlara karşı net ve devrimci bir duruşla, programatik bir duruşla birleştirmek de daha az önemli değildir! Bu iki tavır ve görev, aynı zamanda bir paradoksa işaret etmektedir; bu paradoks ulusal hareketin tarihsel doğasından kaynaklanmaktadır. Bu paradoksu devrimci anlamda çözenin ve aşmanın yolu, yine bundan kaynaklanabilecek olumsuz etkileri en aza indirmenin yolu, bu çalışma boyunca ortaya koymaya çalıştığımız devrimci eleştirel bakış açısından ve tavırdan geçmektedir.

Esas olarak ulusal kurtuluş sürecinin yükünü çeken emekçilerin, ezilen toplumsal sınıf ve kesimlerin bu süreçte kendi “Kürdistan”larını kurma olanakları var mı? Ne kadar?

Teorik olarak bu soruya “evet” demek mümkün, ancak tarihsel ve toplumsal gerçeklik, bunun en azından yakın gelecekte son derece güç olduğunu ortaya koymaktadır. Öyle de olsa bunun bilincini, programını, teorik çerçevesini ortaya koymak, ulusal kurtuluş sürecinde ortaya çıkan despotik, tek elde, tek kişide cisimleşen iktidar yapısını deşifre etmek, aşılması doğrultusunda belli bir çaba içinde olmak çok önemlidir ve bugünden yarına ertelenemez bir görevdir.

DTP kapatıldı ve milletvekilleri istifa kararlarını aldılar. Diyarbakır’da toplanan DTK ise “keskin” bir bildiri yayınladı. PKK-KCK yönetimi de bu kararların arkasında olduğunu resmen deklare etti. Ancak bir gün sonra İmralı’dan gelen mesajla bu karar ve “keskin” lafların hiçbir hükmünün olmadığı ortaya çıktı. Peki neden? Neden bu “kurum”, “organ” ve kişilerin hiçbir iktidar hükmü yok? Gerçek ve tek iktidar kim, nedir? Bu soruların yanıtını tam olarak vermek için bu çalışmanın bundan sonraki bölümüne biraz daha ayrıntılı olarak bakmamız gerekecek...

22 Aralık 2009

6. Alevi Çalıştayı üzerine...

Devletin baskı ve zorbalığı ile yola getirilmek istenen Alevi emekçilerine yönelik politikalar AKP eliyle daha da zenginleştirildi. AKP, baskı, para, rüşvet, makam-mevki dağıtarak devlet projesini güçlendirmeye çalıştı. AKP bununla da yetinmedi. Sermaye devletine uygun bir Aleviliği yaratma ve bu yolla Alevi emekçilerini denetim altına alma hedefi doğrultusunda Alevi çalıştayları için düğmeye bastı.

Sermaye düzeni, Aleviliği dinsel gericiliğin sıradan bir kolu haline getirmeyi her dönemde denedi. Alevi işçi ve emekçilerini düzene tümüyle yedekleme anlayışıyla hareket etti. Planlar arasında Aleviliği Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesine almak da vardı. Sermaye devleti politikasına güç kazandırmak için, bu kez de Alevi çalıştayı aracını kullandı ancak Alevi emekçileri bu tuzağa düşmedi. Çalıştaylara damgasını vuran Hızır Paşa’ların davetine katılmadılar.

Son çalıştay bir kez daha sermaye devletin ve onun yürütme organı AKP hükümetinin Alevi emekçilerinin demokratik istemlerine yanıt vermek gibi bir hedefi bulunmadığını gösterdi. Bunun da ötesinde asıl amacın, Alevi emekçilerini kontrol altına almak olduğu kanıtlandı. Alevi çalıştaylarında ortaya çıkan tablo, düzenin “Alevi açılımı” konusundaki samimiyetsizliği ve ikiyüzlülüğünün ortalığa saçılmasına yol açtı. Davetlilerin bu düşünceye uygun, akademisyen kılıklı bezirgânlardan seçilmesi de aynı anlayışın ürünüydü.

Alevi Çalıştay’larında pervasızca Alevi emekçilerine hakaret edenler, yüzyıllar boyunca Alevilere yönelik hoyratça saldırganlıktan beslenenler, Alevi emekçilerine karşı uygulanan inkar ve asimilasyon politikalarının nişanesi sayılabilecek okullarda okumuşlara yer verildi.

Ökkeş Şendiller faşistinin Alevi çalıştayına davet edilmesi, maskaralığın en açık göstergesidir. Altıncı Alevi Çalıştayı’nın, bir kez daha gösterdiği temel gerçeklerden biri, Aleviliğin tıpkı diğer dinsel inançlar gibi sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanılmak istendiğidir. Bir diğer gerçek ise, Alevi emekçilerini katillerine aşık etme politikasının hala devam ettiğidir.

Altıncı Alevi Çalıştayı, sadece Alevi burjuvazisini memnun etti. Zira onların, sorunu devletten kısmi tavizlerin koparılmasına indirgediği biliniyor. Nitekim devletle tamamen bütünleşme eğilimindeki Alevi burjuvazisinin bu yönelimi, Alevi emekçileri kontrol altında tutma peşinde koşan sermaye devleti tarafından takdirle karşılanmaktadır.

Alevi burjuvazisi, sınıfsal çıkarı gereği Alevi inancının dinsel gericiliğin bir aracı olarak kullanılması için çabalyor. Bu yolla, Alevi işçi ve emekçileri daha güçlü bağlarla düzene bağlamak istiyor.

Devlet güdümündeki Alevi çalıştaylarında Alevi emekçilerinin sorunları ve çözüm önerileri konuşulmadı. Çalıştaylarda Alevilere hakaretlerde bulunuldu. Alevi Çalıştayları arkası yarın türünden sonuçsuz toplantılar serisine dönüştü. Çalıştaylar serisinin verimli hale getirilmesi için hiçbir çaba gösterilmedi. İlerici Alevi örgütleri çalıştaylardan dışlandı. Alevi örgütlerinin sorunun çözümü çerçevesinde gündeme getirdikleri talepler tepkiyle karşılandı.

Alevi emekçileri kendi burjuvalarının peşinde sürüklenmemeli, sermaye düzeninin politikalarını meşrulaştırıp pazarlayan Hızır Paşalar’ın oyunlarına gelmemelidirler. Alevi emekçileri, inanç ve vicdan özgürlüğünün tam olarak sağlanması, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması, Diyanet’in dağıtılması, devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son verilmesi, gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi talepleri çerçevesinde mücadeleyi büyütmeli, hedefe tüm bu sorunların kaynağı burjuvazinin sınıf iktidarını çakmalıdır.

Hasta tutsaklara özgürlük!

Tecrit koşulları altında tedavi hakları ellerinden alınan hasta tutsakların özgürlüğü talebiyle gerçekleştirilen eylemler devam ediyor. İstanbul'da 6 aydır devam eden eylemler bu hafta da kötü hava koşullarına rağmen sürdü. Ankara'da ise 19 Aralık anma etkinlikleri kapsamında gerçekleştirilen eylemle hasta tutsaklara özgürlük talebi yükseltildi.

İstanbul: Tecrit öldürmeye devam ediyor

Her Cuma Taksim'de gerçekleştirilen yürüyüşlerle hasta tutsakların serbest bırakılmasını talep eden ilerici ve devrimci kurumlar 18 Aralık akşamı yine Taksim Tramvay Durağı'ndaydılar. İlerici ve devrimci kurumlar bu hafta, hasta tutsakların yanısıra 9. yıldönümünde 19-22 Aralık Katliamı'nı lanetlediler.

“19-22 Aralık'tan hasta tutsaklara tecrit öldürmeye devam ediyor” pankartının açıldığı eylemde, basın açıklamasını, Emekli-Sen Beyoğlu Şube Başkanı **Hasan Kaşıkır** gerçekleştirdi. Kaşıkır, devletin gerek saldırılarda gerekse de uygulanan sessiz imha politikası sonucunda onlarca tutsağın katlettiğini belirtti.

Ankara: Hasta tutsaklara özgürlük!

Ankara'daki 19 Aralık anma etkinlikleri 18 Aralık Cuma günü Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklaması ve açılan fotoğraf sergisiyle başladı.

Akşam saat 17.30'da ise yine Yüksel Caddesi'nde buluşularak “Hasta tutsaklara özgürlük!” eylemi ve sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. “Hasta tutsaklara özgürlük” pankartının açıldığı basın açıklamasında tecrite ve hasta tutsakların tedavisinin engellenmesi yoluyla katledilişlerine değinildi.

Alinteri, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, BDSP, ÇHD, DHF, ESP-G, Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu, Genel-İş, Halk Cephesi, Kaldıraç, Partizan, TAYAD ve 78'liler Girişimi tarafından örgütlenen eylemde sıklıkla “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın 19-22 Aralık direnişimiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara - İstanbul

DTP'nin kapatılması protesto edildi!

İstanbul'da biraraya gelen ilerici devrimci güçler 20 Aralık günü, “Operasyonlar, faşist saldırılar, DTP'nin kapatılması boşa çıkacak, halkların kardeşliği ve işçilerin birliği kazanacak” şiarıyla DTP'nin kapatılmasını protesto etti.

Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen kurumlar, Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Burada basın açıklamasını Tuncay Yılmaz okudu.

Açıklamada DTP'nin kapatılmasını tüm düzen güçlerinin desteklediğini belirten Yılmaz, kapatma kararının sadece Kürt halkına değil tüm ezilenlere verilmiş bir gözdağı olduğunu ifade etti. Yılmaz ayrıca, DTP'yi kapatanların Kürt halkının öfkesini nasıl yasaklayacaklarını sordu.

Özgürlük ve kardeşlik isteyenlerin “olay çıkarmak isteyenler” olarak lanse edildiğini belirten Yılmaz, Kürtlere bıçak, satır ve kurşunlarla saldıranların ise “duyarlı vatandaş” olarak gösterilmeye çalışıldığını vurguladı.

Demokrasi için Birlik Hareketi, Partizan, **Köz**, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, **Bin Umut Dayanışma Koordinasyonu** ve ESP-G'nin örgütlediği açıklamaya **BDSP**, Mücadele Birliği Platformu ve **EMEP** destek verdi.

Halkevleri, EMEP, ÖDP'den “Barış” eylemi...

“Barış ve kardeşliğe ışık yakıyoruz” şiarıyla 17 Aralık akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen Halkevleri, EMEP ve ÖDP üyeleri fenerler yakarak basın açıklaması yaptı.

Eylemde, TEKEL işçilerine yönelik polis terörü de protesto edildi. Direnen işçilerle dayanışma mesajı verildi.

Ortak açıklamayı okuyan ÖDP Genel Başkanı Alper Taş, demokratik haklarını talep eden Kürtlere dönük saldırgan dilden vazgeçilmesini, halka dönük tüm saldırıların gerekçesiz reddedilip kınanmasını, tutuklu Kürt çocuklarının derhal serbest bırakılarak, Kürtlere dönük ırkçı saldırıların durdurulmasını istedi.

Basın açıklamasının ardından **EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel** bir konuşma yaparak, TEKEL işçilerine, demiryolu işçilerine, itfaiye işçilerine ve nükleer santrallere karşı çıkan çevrecilere yönelik saldırıları kınadı.

Halk Cephesi'nden protesto...

Halk Cephesi, DTP'nin kapatılmasına karşı 20 Aralık günü bir eylem gerçekleştirerek, “Zülme karşı direnen herkesin yanındayız” dedi.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen Halk Cepheliler, “Kışkırtmalara, katliamlara son Kürt halkına özgürlük / Halk Cephesi” pankartı ve dövizleri taşıdılar.

Basın açıklamasını Cavit Akboğa gerçekleştirdi. Akboğa, DTP'nin kapatılmasının 86 yıllık ilhak, imha, asimilasyon ve baskı politikasının bir devamı olduğunu ifade etti. Kapatma kararının “hukuki” olmadığını belirten Akboğa, baskı politikalarının devamına hizmet eden “siyasi” bir karar olduğunu vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Esenyurt-Avcılar polisinin tacizi protesto edildi!

Oldukça kabarık bir suç dosyasına sahip olan Avcılar-Esenyurt polisi 7 Aralık günü İşçi Köylü gazetesi okuru Songül Araç'ı evinin önünde taciz etti.

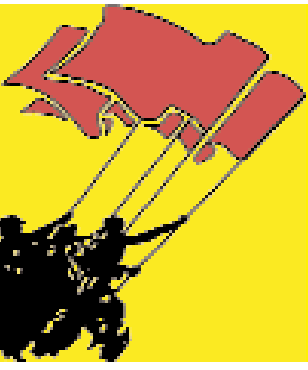
Adı yargısız infazlar ve cinayetlerle anılan Esenyurt-Avcılar polisi, sadece Kasım ayından bu yana yasaların kendine verdiği olanakları da kullanarak bir çok kez keyfi bir biçimde polis terörünü devreye soktu. Bunlardan biri olan polis tacizi 22 Aralık günü yapılan basın toplantısı ile protesto edildi.

Yeni Demokrat Kadınlar, Esenyurt'ta evinin önünde sivil polis tarafından taciz edilen Songül Araç'ın katılımıyla, İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı gerçekleştirdi. Açıklamada, polis tacizi protesto edildi.

Açıklamada, hem tacize uğrayan kişinin kendisinin, hem ailesinin, hem de toplumda muhalif kimlikleriyle ön plana çıkan herkesin mücadeleden uzaklaştırılmak yönlü bir hedefin olduğu vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Çiğli PSAKD'den Maraş anması

Maraş Katliamı İzmir’de düzenlenen etkinlikle lanetlendi. PSAKD Çiğli Şubesi 20 Aralık Pazar günü Çiğli Belediyesi Meclis Salonu’nda “Katliamı unutmamak, unutturmayacağız!” şiarıyla bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Salonda “Maraş katliamının sorumluları yargılanmalıdır. Katiller halka hesap verecek!” ve “Aleviyiz, haklıyız, kazanacağız!” şiarlı pankartlar yer aldı.

Etkinlikte açılış konuşmasını yapan PSAKD Çiğli Şube Başkanı Türkan Doğan, aralık ayının katliamlar ayı olduğunu ve sömürücü egemenlerin sınıflar mücadelesinin önüne geçebilmek için sık sık katliamlara başvurduğunu belirtti. Bursa’da gerçekleşen grizu patlamasına da değinerek, açlığın ve yoksulluğun bu halka dayatıldığını Alevi-Sünni, Türk-Kürt ayrımları yapılarak devletin provokasyonlar yarattığını ifade etti.

Ardından ‘78 yılında Maraş katliamını yaşayan bir tanık kürsüye çıkarak, yaşadıklarını ve hissettiklerini paylaştı.

Anma etkinliği derneğin bağlama kursiyerlerinin dinletisi ve semah gösterisi ile devam etti.

Anma etkinliğine Şair Asım Gönen ve araştırmacı-yazar Bilsen Başaran da katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Davutpaşa iddianamesi Ağır Ceza Mahkemesi’nde...

Davutpaşa patlamasında hayatını kaybedenlerin yakınları, 19 Aralık günü, 26. kez Taksim Tramvay Durağı’nda adalet istedi.

Eylemde, “Davutpaşa’yı unutmamak unutturmayacağız” pankartı ile Davutpaşa’da yaşamını yitirenlerin isimlerinin bulunduğu pankart açıldı. Basın metnini patlamada yaşamını yitiren Gülhan Çabuk’un eşi İdris Çabuk okudu.

Çabuk, açıklamaya göçük altında hayatlarını kaybeden işçileri anarak başladı. Çabuk, işgüvenliğinin önemsenmemesinin sonuçlarını, işçi ve emekçilerin hayatlarıyla ödemeye devam ettiğini söyledi. Sel felaketi sırasında, kapalı kasa minibüste boğulan 8 işçinin davasındaki 2 görevlinin, daha 2 ay bile geçmeden tahliye edilmesini kınadı.

Çabuk, Cumhuriyet Savcılığı tarafından hazırlanarak, 6. Ağır Ceza Mahkemesi’ne teslim edilmiş olan iddianamenin hakimlik tarafından kabul edildiğini ancak henüz kendilerine ve avukatlarına tebliğ edilmiş bir iddianame ve verilmiş bir duruşma tarihinin olmadığını ifade etti. Bilirkişi raporunda belirtilen isimlerin ve İşçileri Bakanlığı’nın yargılanması için çaba göstermeye devam edeceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Emekliler sağlıklı yaşam istiyor

DİSK’e bağlı Tüm Emekliler Sendikası (Emekli-Sen) Adana Şubesi ve Adana Tabip Odası, emeklilerin sağlıklı yaşam koşulları içinde yaşamalarının masaya yatırılacağı Sağlıklı Yaşam Konferansları’nın duyurusu için ortak basın toplantısı düzenledi.

Adana Tabip Odası’nda gerçekleştirilen toplantıda konuşan Dr. Rıza Mete, bir emek örgütü olarak her zaman için emeklilerin yanlarında olduklarını belirterek 60 yaş ve üzeri emeklilerin daha sağlıklı bir şekilde yaşamlarını sürdürebilmeleri için bu konuda bilgilendirme konferansları yapacaklarını ifade etti.

Kızıl Bayrak / Adana

2010’a doğru H1N1’de ne durumdayız?

Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Pandemik Bilimsel Danışma ve İzleme Kurulu “2010’a doğru H1N1’de Türkiye’nin ne durumda olduğunun” değerlendirildiği raporunu İstanbul Tabip Odası’nda 22 Aralık günü düzenlediği basın toplantısı ile sundu. Hükümeti, bir kez daha “sosyal devlet sorumluluğunu hatırlamaya ve salgın sürecini sağlık ve yaşam haklarına uygun biçimde yönetmeye” çağırdı.

Basın açıklamasını Feride Aksu Tanık gerçekleştirdi. “Tedavi hizmetlerine erişim vatandaşlık hakkı olmalıdır” diyen tanık, Sağlık Hakkı – Yaşam Hakkı – Sosyal Devlet Anlayışı’nın, sağlık kurumlarına başvuruda alınan katkı ve katılım paylarının kişilerin ekonomik durumlarının dışında, sağlık hizmetleri üzerinde de yükü olduğunu belirtti. Özellikle güvencesi olmayan hastaların bu nedenle Acil Servislere başvurmayı tercih ettiğini, bunun ise acil servislerin hasta yükünü arttırdığını ifade etti.

Sosyal güvencesi olmayanların ilaca erişimi konusunda da ciddi sorunlar yaşandığını söyleyen Tanık, “Oysa Umumi Hıfzısıhha Kanunu’nun ilgili maddeleri ülkede bulaşıcı hastalık salgını çıktığında Sağlık Bakanlığı’nın yetki ve sorumluluklarını tanımlamaktadır” dedi.

“Sağlık Bakanlığı’nın katkı ve katılım paylarını kaldırması kaçınılmazdır” diyen Tanık, Sağlık Bakanlığı’na yeniden çağrıda bulunarak, devletin “küresel salgın” karşısında, özellikle de desteğine ihtiyaç duyan yurttaşlarını özenle koruması gerektiğini, bu talebin keyfi değil, evrensel düzeyde kabul edilmiş olan “sağlık ve yaşam hakları” ile ilgili temel bir gereklilik olduğunu söyledi. Devletin temel ilkelerinden biri olan “sosyal olma niteliği”nin göz ardı edilmemesini ve bir an önce katkı ve katılım paylarının kaldırılmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

**Keyfi gözaltılar, baskılar,
ışkenceler, infazlar...**

**Polis
terörüne ve
cinayetlerine
son!**

